

ZULMAT OSTONASIDAGI MUHABBAT. 1-FASL

Dilfuza SOBIROVA tarjimasini

MUQADDIMA

Ilgari o'lim haqida jiddiy o'ylamasdim, vaholanki, so'nggi oylarda bu haqda o'ylash uchun sabablar ko'p bo'lgan bo'lsa-da... Bazan bu fikr miyamga kelar, lekin o'lim bilan qay holatda yuzma-yuz kelishimni tasavvur qila olmasdim. Nafasimni yutib, katta zalning narigi burchagida turgan iskovuchning tantana qilayotgan ko'zlariga tikilardim.

Birov uchun hayotingni qurbon qilish, ayniqsa u sevgan kishing bo'lsa, bu olijanoblik! Men Forksga ko'chib kelgan kunimoq hayotimni xavf ostiga qo'yganimni tushunib turardim. Lekin qo'rquvdan yuragim muzlab borayotgan bo'lsa-da, afsuslanmayapman. Ko'nglingning tub-tubidagi orzuing ushlagach, taqdirga qarzingni qaytarishing kerakligini tushunardim. Iskovuch ko'ngli to'lib jilmayganicha, sekin-asta men tomonga kela boshladi...

I bob. Ilk taassurotlarim

Usti ochiq mashinada onam bilan aeroportga yetib keldik. Finiksda kun issiq bo'lib, osmon musaffo edi. Arizona bilan xayrlashar ekanman, egnimda o'zim yoqtirgan yupqa bluzka, qo'limda esa qalin kurtkamni ko'tarib olgandim. Forks Washington shtatining shimoli-sharqida joylashgan kichik shaharcha bo'lib, yog'ingarchilik mo'l edi. Bu yer qo'shma shtatlarning eng seryomg'ir hududi hisoblanardi. Kishini ko'ngliga ma'yuslik soladigan bu zerikarli shaharchadan onam men hali go'dakligimdayoq qochib ketgan. O'n to'rt yoshimgacha har yili yoz faslida shu tund shaharchada tatilni o'tkazardim. Bir marta isyon ko'targanimdan keyin otam so'nggi uch yilda Kaliforniyaga olib boradigan bo'ldi. Mana endi o'z ixtiyorim bilan Forksga qaytyapman. Bu qarorga kelishim oson bo'lmadi, chunki bu joyni bolaligimdan yoqtirmasdim. Menga quyoshli, shovqin, quvnoq Finiks ko'proq yoqardi.

— Bella, - dedi onam. Uning nima deyishini bilib turardim. - Hali ham kech emas, fikringdan qaytishing mumkin, - ming birinchi marta u shu taklifini takrorladi.

Men onamga juda o'xshayman, faqat uning soch turmagi kalta, kulsa ko'zining atrofida mayda ajinlar paydo bo'ladi. Men uning bolalarnikidek sodda ko'zlariga tikildim, yuragimda og'riq turdi. Nahotki, onajonimni tashlab ketsam, albatta, endi uning yonida qayg'uradigan, mehribon Fil bor.

— Rostdan borgim kelyapti... - dedim men qatilylik bilan. Yolg'on gapirishni qoyil qila olmasamda, oxirgi paytlarda ko'p qaytarganim uchun bu gapimga o'zim ham ishonib qolgandim.

— Mayli... Unda Charliga salom deb qo'y.

— Albatta, - xo'rsindim men.

— Biz tez kunda uchrashamiz. Iltimos, xohlagan paytda qaytib kelishing mumkinligini unutma. Bir gap bo'ladigan bo'lsa, qo'ng'iroq qil... Men darhol yetib boraman!

— Xavotir olmang, hammasi yaxshi bo'ladi. Sizni yaxshi ko'raman oyijon.

Onam meni mahkam bag'riga bosib, o'pdi shundan keyin yuklarimni topshirgani ketdim.

Demak, oldinda Sietlgacha to'rt soatlik parvoz. Keyin boshqa samolyotga o'tib, yana bir soat Port-Anjelesgacha uchish va nihoyat Forksgacha bir soat mashinada yo'l bosishim kerak! Parvoz qilish yoqardi lekin bir soat dadamning mashinasida yo'l bosishni o'ylasam, yuragim siqilardi.

Dadam u bilan yashashga qaror qilganimdan chin dildan quvonib, kutib oldi. Meni mahalliy maktabga yozdirib qo'yishga ham ulguribdi, bitta mashina topishga ham vada berdi. Muammo shunda ediki, men ham dadam ham so'zamol emasdik. Umuman olganda o'zaro muhokama qiladigan mavzumizning o'zi yo'q edi. Albatta, Finiksdan ketish haqidagi qarorim uni hayratga solgandi, chunki u ham seryomg'ir Forksni yoqtirmasligimni bilardi. Port-Anjeles meni sharros yomg'ir bilin kutib oldi. Men yomg'irni yomon alomat deb emas, balki odatiy hol deb qabul qildim. Chunki quyosh bilan endi xayrlashish kerakligini bilardim.

Dadam meni olib ketgani patrul mashinasida kelgandi. Shunday bo'lishini oldindan bilgandim. Chunki butun Forks shaharchasi uchun dadam - politsiya shefi Svon. Shu sabab ham iqtisodiy tomondan qiynalsam-da, shaxsiy avtomobilim bo'lishini istagandim. Chunki shahar bo'ylab chirog'i lipillaydigan mashinada yurishni istamasdim. Samolyot zinasidan tusha yotib, sirpanib to'g'ri dadamning qo'lga borib tushdim.

— Seni ko'rganimdan xursandman, Bella, - dedi dadam meni sekin yerga qo'yarkan. - O'zgarmabsan. Onang yaxshi yuribdimi?

— Onamning ishlari joyida. Men ham sizni ko'rganimdan xursandman, dada.

Nima haqida gaplashishni bilmay bir zum tek qotdik.

Yuklarim kam edi. Chunki Arizonada kiygan kiyimlarim Washington uchun to'g'ri kelmasdi. Onam bilan iloji boricha ko'proq issiq kiyimlar xarid qilishga urindik. Lekin baribir kiyimlarim yetarli emas edi.

— Senga zo'r mashina topib qo'ydim, narxi ham yomon emas! - dedi dadam o'rindiqqa joylashganimizdan so'ng.

— Qanaqa ekan? - aniqlik kiritgim keldi. Uning "zo'r" degani shubhali tuyuldi.

— Umuman olganda, pikap, "shevrole".

— Qayerdan topdingiz?

— La-Pushlik Billi Blek esingdami?

La-Push bu hindular yashaydigan hudud bo'lib, sohilda joylashgandi.

— Yo'q.

— O'tgan yili yozda hammamiz baliq oviga borgandik, - eslatdi dadam. - Endi u nogironlar aravachasida, rulga o'tira olmaydi. Shu sabab pikapini arzonga sotdi.

Shu sabab ham men Blekni eslay olmadim. Mening og'riqli va keraksiz xotiralarni o'chirib tashlaydigan yaxshi xususiyatim bor.

— Xo'sh, u pikap zavoddan chiqqaniga necha yil bo'lgan?

Dadamning peshonasi tirishganidan aynan shu savoldan cho'chib turganini bildim.

— Umuman olganda... Billi motorga ancha pul xarajat qilgan, hozir u soatdek aniq ishlaydi, - gapni aylantira boshladi dadam.

— Necha yil bo'lgan? - men ham qaysarlik qilib turib oldim.

— Billi uni taxminan 1984 yilda sotib olgan...

— Yangiligidami?

— Shunaqa desa ham bo'ladi. Taxminan elliginchi yillarning oxiri, balki oltmishinchi yillarning boshida yig'ilgan.. - istamaygina tan oldi dadam.

— D-dada! Men mashinani tushunmayman-ku. Buzilib qolsa kim tuzatib beradi. Mexanikga to'laydigan ortiqcha pulimiz yo'q...

— Xudo haqqi Bella, mashina naq arslonning o'zi. Bunaqa modellar boshqa chiqarilmayapti.

— Xo'sh bu "arslon" uchun Billi qancha so'rayapti.

— Men uni allaqachon sotib oldim. Senga uni sovg'a qilmoqchiman. Forksga xush kelibsan Bella!

— Nima qilardingiz, dada... O'z avtomobilimga o'zim pul to'lay olaman.

— Mayli, qo'yaver. Forks senga yoqishi uchun harakat qilyapman, - dedi dadam yo'ldan ko'zini uzmay. Dadam his-tuyg'ularini ko'rsatishni istamaydiganlardan bo'lib, bu xislati menga ham o'tgandi.

— Katta rahmat, dada - dedim, men ham ko'ziga qaramaslikka harakat qilib. Forks menga baribir yoqmasligini aytib dadamning dilini xufton qilgim kelmadi. Ayniqsa, sovg'a qilingan otning tishiga qaralmaydi.

— Qo'ysang-chi, Bella sen uchun arzimaydi, - xijolat bo'lib to'ng'illadi dadam. Rasvo havo haqida bir oz gaplashgach, ikkalamiz ham yo'lga qarab jimgina ketaverdik. Haqiqatni aytadigan bo'lsam, atrof chiroyli edi. Dengiz yam-yashil, daraxtlar, yerni qoplagan paparotnik gilami va hatto, daraxtlarning orasidan tushib turgan nur ham yam-yashil ko'rinardi. Xuddi yashil sayyoraga tushib qolganga o'xshardim. Nihoyat dadamning uyiga yetib keldik. U ikki qavatli, uncha katta bo'lmagan, bir paytlar onam uchun sotib olingan uyda yashardi. Uy oldida mening "yangi" pikapim turardi. Rangi bir oz uniqqan, kabinasi keng "arslon"im menga yoqdi. Uning qanday yurishini bilmaymanu, lekin o'zimni uning rulida tasavvur qila boshladim. Bunaqa baquvvat pikaplarni kinoda ko'rganman. Unga uncha-buncha halokatlar cho't emas.

— Rahmat zo'r mashina ekan.

Endi ertangi kundan qo'rqmasam ham bo'ladi. Shu yomg'irda ikki mil piyoda yurish yoki dadamning patrul mashinasida maktabga borishdan qutilganimga xursandman.

— Senga yoqqanidan xursandman, - to'ng'illab qo'ydi dadam qizargancha. Keyin yuklarimni ikkinchi qavatga olib chiqdik. Dadam derazasi g'arbga qaragan xonani

menga tayyorlab qo'ygandi. Bu xona menga yaxshi tanish, tatilga chiqqan paytimda doim shu xonada yashardim. Xonadagi barcha narsa bolaligimning bir parchasi edi. Faqat katta karavot va yozuv stoli mening kelishim uchun sotib olinibdi. Stolda eskigina kompyuter va modem turardi. Modem olishni onam talab qilgandi. U men bilan doimiy aloqada bo'lib turishni istardi. Tebranadigan kresloda mening eski qo'g'irchoqlarim turardi. Albatta, sharoit zo'r bo'lmasa-da, chidasa bo'ladi. Dadamning eng yaxshi xislati, ortiqcha tergamasligi. Sumkalarimni ikkinchi qavatga olib chiqib qo'ygach, bemalol joylashishim uchun meni yolg'iz qoldirdi. Onam bunday qilmagan bo'lardi. Qanday yaxshi, endi yolg'iz qolishim mumkin, yomg'ir yog'ishini tomosha qilib, istagan paytim yig'lashim ham mumkin. Lekin hozir yig'lash niyatim yo'k, bu ishni kechqurunga qoldiraman. Ertaga maktab! Forksdagi o'rta maktabda 357 ta o'quvchi bo'lib, men bilan birga 358 ta bo'ladi. Finiksda esa men tengi sinfdoshlarning o'zi bundan ikki barobar ko'p edi. Demak, mahalliy aholi bir-birining miridan-sirigacha bilishardi. Meni esa besh yildan keyin ham yangi deb hisoblashadi. Afsuski, men mahalliy arizonaliklarga o'xshab baland bo'yli, sochlari tillarang, quyoshda qorayganlardan emasman. Rangpargina, sochlarim sarg'ish bo'lib, gavdam tik bo'lsada atletlarnikidek chiroyli emasdi. Sezish xususiyatim kuchsiz bo'lgani uchun birorta ham sport turi bilan shug'ullana olmagandim. Dush qabul qilganimdan keyin sochlarimni tarash uchun oynaga qaradim. Rangim xuddi xastalarnikidek sarg'ayib ketganini ko'rib hafsalam pir bo'ldi. Bunga chiroq yorug'ligi aybdor deb o'zimni tinchlantirdim. Bir oz pardozi qilsam, yuzim tiniqlashadi. To'yib-to'yib yig'lab olsam ham uxlay olmadim. Tinimsiz yog'gan yomg'ir tovushi va yaproqlarning shitir-shitiri tuni bilan tinchlik bermadi. Yarim tundan o'tgachgina, boshimni yostiq bilan yopib zo'rg'a uxladim.

Ertalab uyg'onib, quyuq tuman qoplagan osmonga ko'zim tushdi. Bulut shunchalik quyuq ediki, orasidan quyosh nurlari o'ta olmasdi. Yuragim siqildi. Nonushta tinchgina o'tdi. Dadam birinchi o'quv kunida omad tiladi. Iloji boricha muloyimlik bilan javob berishga urindim. Chunki omad bilan do'stligim yo'qligini bilardim. Dadam mendan oldin ketdi, uning birinchi uyi politsiya mahkamasi edi. Bir o'zim qolgach, oshxonani ko'zdan kechirdim. Onam o'n sakkiz yil oldin qanday bezatgan bo'lsa, hammasi o'sha-o'sha. Oshxona yonida kichkina mehmonxona bo'lib, kamin ustida suratlar turardi. Birinchi o'rinda ota-onamning to'y suratlari, yonida meni tug'uruqxonadan olib chiqishdagi baxtiyor palla tasvirlangan. Keyin qatorlashib mening maktab davridagi suratlarim... Suratlariga qarab yuragim siqildi, dadamga aytib ularni olib qo'yish kerak, deb o'yladim. Bu yerda onamdan keyin boshqa ayol yashamagani bilinib turardi. Negadir g'alati bo'ldim...

Men uchun noqulay bo'lgan qalin kurtkam va qalin etigimni kiydimda, ko'chaga chiqib eshikni qulfladim. Achchiq sovuqdan bekinish uchun o'zimni pikapga urdim. Kabinada tabakining hidi o'tirib qolgan bo'lsa-da, lekin dadam va Billi uni yaxshilab tozalab qo'yishgandi. Motor qattiq xuddi bir hayvon o'kirganicha o't oldi. Hatto, eskigina radiosi ham ishlarkan. Oldin sira ko'rmagan bo'lsam-da, maktabni topishim qiyin bo'lmadi. Boshqa shaharchalarga o'xshab bu yerda ham maktab shundoq

avtostrada bo'yida joylashgandi. Bu yerda ko'chalar alfavit harflari bilan belgilanardi. Maktabim Sharqiy V ko'chasida joylashgan ekan. Ko'chaning nomini eshitib kulгим qistadi. Asablarim tob beryapti shekilli. Maktabning ko'zga tashlanadigan tomoni yo'q edi. To'q qizil toshdan yasalgan bir necha bino va "Forks o'rta maktabi" degan yozuv. Binolar atrofi qalin va quyuq daraxtlar bilan o'ralgandi. Maktabga o'xshamaydi ham. Negadir baland devorlar bilan o'ralmagan, tekshiruv nazorati ham yo'q. Eshigiga "Mamuriyat" deb yozilgan bino oldida mashinamni to'xtatdim.

Bugun qabul kuni emas shekilli, boshqa mashina yo'q edi. Borib kun tartibini bilishga qaror qildim. Tosh yo'ldan yugurib o'tib eshikni taqillatib, xonaga kirdim. Mamuriyat yorug' va issiq edi. Xuddi tashqaridagi yashillik yetmagandek shinamgina bezatilgan idorada son-sanoqsiz tuvak gullar turardi. Stol ortida sariq sochli gavdali ayol o'tirardi. U menga o'girilib: — Qanday yordam berishim mumkin? - deb so'radi.

— Izabella Svon, - deb tanishtirdim o'zimni, ayol tushundim degandek bosh silkidi. Bu yerda meni katta qiziqish bilan kutishayotgandi. Har holda shef Svonning qizi va uning shamoldek beqaror xotini qadrdon uyasiga qaytayotgani bu yerdagilar uchun katta gap edi.

— Albatta. Mana dars jadvalingiz va maktab xaritasi, - dedi u bir necha qog'ozni stol ustiga qo'yarkan.

Mamuriyat xodimi sinf xonalari va laboratoriyalar qaysi binolarda joylashganini tushuntirdi. Keyin esa darsga kirganimni tasdiqlovchi hujjatni qo'limga tutqazdi. Hujjatni o'qituvchilarning imzosi bilan darsdan keyin mamuriyatga qaytarishim kerak edi.

— Forks sizga maqul bo'ladi deb umid qilaman, - dedi ayol jilmayib. Men minnatdorchilik sifatida kulib qo'ydim. Mashina to'xtash joyiga chiqqanimda bitta ham bo'sh joy qolmagandi. Hali dars boshlanmagani uchun maktab hovlisini aylana boshladim. Yaxshihamki ko'pgina o'kuvchilarning mashinalari menikidek eski ekan. Finiksda maktab ostonasida yap-yangi "Mercedes" yoki "Porsche" ko'rish tabiiy hol edi. Bu yerda esa eng yaxshi mashina "Volvo" edi. Xaritaga burnimni tirab, yo'lak va xonalarni o'rganib borarkanman o'zimga o'zim hammasi yaxshi bo'ladi, meni hech kim yeb qo'ymaydi degancha uqtirib o'smirlar to'dasiga aralashdim. Shapkamni qoshimgacha bostirib olganim va qora kurtkam bilan hech kimning etiborini tortmasligimdan xursand edim. Tezda uchinchi binoni topdim, lekin kirishdan oldin oyoqlarim qaltiray boshladi. Bu maktabning xonalari namuncha kichkina. Mendan oldinga o'tganlar plashlarini yechib ilib qo'yishdi. Men ham xuddi shunday qildim. Plashlilarning biri mallasoch, ikkinchisi qo'ng'ir sochli qizlar edi. Demak, bu yerda mendan ham qararoqlar bor ekan. Stoldagi yozuvga qarab o'qituvchining familiyasi Meyson ekanligini bildim. Mening familiyamni o'qib o'qituvchi ma'noli qarab qo'ydi. Qizarib ketdim. Sinfdozlarim menga qiziqib qaray boshlashdi. Men esa adabiyot fanini berilib o'qiyotgandek, kitob varaqlay boshladim. Nihoyat qo'ng'iroq jiringladi va bo'yi baland yuziga husnbuzar toshgan bola yugurib kelib, meni savolga tutdi.

— Sen Izabella Svonsan, to'g'rimi? - so'radi u negadir xursand bo'lib.

— Bella, - to'g'riladim men. Atrofdagilarning hammasi menga tikilib turardi.

— Keyingi darsing nima ekan?

Men sumkamdan dars jadvalimni olib:

— Politologiya, janob Jeffersonning darsi, - dedim tikilib turganlarning qaysi biriga qarashni bilmay.

— Men to'rtinchi binoga ketyapman, kuzatib qo'yishim mumkin. Aytgandek, mening ismim Edik.

— Rahmat, - dedim men nima deyishni bilmay.

Biz yomg'ir kuchaygan hovliga chiqdik. Nazarimda kimdir ortimizdan kelib gapimizga quloq solayotgandek edi.

— Bizning shahar Finiksga o'xshamaydi.

— Ha...

— U yerda yomg'ir umuman yog'masa kerak?

— Yog'adi, bir yilda bir necha marta.

— Yomg'irsiz yashash mumkinligini tasavvur qila olmayman. Negadir sen quyoshda qorayganlarga o'xshamaysan.

— Onam albinos, - tushuntirdim men.

Yigit menga qarab kulib qo'ydi. Yomg'ir hazil tushunchalarini ham yuvib ketgan shekilli, deb o'yladim. Hademay men ham ularga o'xshab qolaman. Erik mening adashib qolishimdan qo'rqdi shekilli, eshik oldigacha kuzatib qo'ydi.

Keyin, endi tez-tez uchrashib turamiz deb, umid qilaman degancha xayrlashdi.

Trigonometriya o'qituvchisi janob Varner bir ko'rganimdayoq menga yoqmadi. Chunki u meni butun sinf oldida turg'izib, o'zim haqimda gapirib berishimni so'radi. Men qizargancha, tutilib-tutilib allanimalar dedim, joyimga o'tirayotib esa qoqilib yiqilib tushishimga bir bahya qoldi. Ikki darsdan keyin menga sekinlik bilan ko'nika boshlashdi. Har bir sinfda bir-ikkita dadil bolalar topilar, kelib men bilan tanishishar, Forks menga yoqqan-yoqmaganini so'rashardi. Men muloyim bo'lishga harakat qilib, yolg'on gapirardim. Maktab xaritasi kerak ham bo'lmadi. Bir qiz bilan ikki-uch darsda birga o'tirdik, keyin tushlik qilgani ham birga bordik. Yangi tanishim jajjigina qiz bo'lib, bo'yi mendan o'n santimetr past edi. U tinmay gapirar, men esa xuddi tushungandek bosh silkirdim. Lekin shuncha harakat qilsam-da, ismini eslab qololmadim. Biz uning o'rtoqlari bilan bir stolga o'tirdik. Ingliz tilida birga o'tirgan Erik zalning narigi burchagidan turib qo'l siltab qo'ydi.

Aynan shu kuni men ularni birinchi marta ko'rdim.

Ular besh kishi edi, zalning eng burchagidagi stolda o'tirishar, hech kim bilan gaplashishmas, stol usti to'la taom bo'lsada, hech nima yeyishmasdi. Ular menga etibor berishmadi, shu sabab men ularga bemalol o'g'rincha nazar tashlay boshladim. Meni o'ziga tortgan narsa ularning etiborsizligi emasdi. Ular bir-biriga sira o'xshamas, juda boshqacha edilar. Uch yigitdan biri gavgali bo'lib, mushaklariga qaraganda tosh ko'taruvchi atletlarga o'xshardi. Ikkinchisi ham baland bo'yli, sochlari yong'oq rangida bo'lib u ham juda xushbichim edi.

Uchinchi ham kelbatli bo'lib, bir oz pala-partish, sochlari bronza rangida va jingalak edi. U o'z do'stlaridan ko'ra yoshroq ko'rinar, do'stlari maktab o'quvchisidan ko'ra ko'proq institut talabasi va hatto, o'qituvchisiga o'xshardi. Qizlar ham bir-biriga sira o'xshamasdi. Biri baland bo'yi, fotomodeldek qomati chiroyli, uzun tillarang sochlari o'ziga yarashardi. Xuddi shunga o'xshagan qizlarni jurnal muqovalarida qo'rganman. Uning yonida boshqa qizlar irkit o'rdakchaga o'xshashardi. Ikkinchisi jajjigina, qop-qora sochlari xuddi tipratikannikidek, u ertakdagi parilarga o'xshardi.

Lekin ularni birlashtirib turadigan nimadir bor edi. Balki hammasining rangi marmardek oppoqligidir. Ularni hatto, mendan ham rangparroq deyish mumkin. Sochlarining rangi turli bo'lishiga qaramay, beshtalasining ham ko'zi bir xil tim qora rangda edi. Ko'z osti qovoqlari ham uyqusizlikdan qiynalganlarnikidek qoraygan... Lekin burunlari va yuz tuzilishlari xuddi qadimgi tangalarda chizilgan qirollar va aslzodalarnikidek chiroyli, bejirim edi.

Lekin men ularning husnidan ko'z uzolmay qolganimga bu ham sabab bo'la olmasdi. Men umrimda bundanda go'zalroq bulardanda, nazokatli odamlarni ko'rmagandim. Ularning yuz tuzilishi har xil bo'lsa-da, nimasidir o'xshash edi va meni ohangrabodek tortardi. Chekka bir shaharcha maktabida bu qadar go'zallikni uchrataman deb o'ylamagandim. Ularni faqat jurnal muqovasida va golland ustalari asarlarida uchratish mumkin deb o'ylardim. Ularga qarab qaysi biri chiroyliroq ekanligini farqlash qiyin edi. Bo'yi baland xushbichim qizmi yoki bronza rangli sochlari to'liqinlanib turgan yigit? Ularning nigohlari allaqayerga uzoqlarga tikilgandi, go'yoki oshxonadagilarni ko'rmayotgandek. Parisurat qiz qo'l urilmagan ovqat patnisini ko'targancha xuddi modellardek xirom aylab eshik tomon yura boshladi. Men uning xirom aylab yurishiga mahliyo bo'lib, patnisni qo'yib tashqariga chiqib ketgunicha ortidan qarab qoldim. Shundan keyin stolimdagilarga o'girildim:

— Narigi stolda o'tirganlar kim? - so'radim men yonimdagi jingalak soch qizdan. U qaysi stolni aytayotganimni ko'rish uchun o'girildi, ovozimdagi hayajondan ham kim haqida gapirayotganimni bilsa bo'lardi. Xuddi shu payt bronza sochli yigit boshini ko'tarib avval mening o'rtog'imga keyin menga qaradi. Ko'rkam yigit mendanda tezroq ko'zlarini olib qochdi. Bu nigohda qiziqishdan asar ham yo'q edi. Xuddi dugonam uni ismini aytib chaqirganu, u o'girilib qaragandek tasavvur uyg'ondi menda. Keyin gaplashishni istamagandek teskari o'girildi.

Mening stolimdagi qizlar ahmoqona qiqirlay boshlashdi.

— Bular Edvard bilan Emmett Kallen va Rozali bilan Keri Xeyl bo'ladi. Hozirgina chiqib ketgan jaji pari esa Elis Kallen. Ular doktor Kallening oilasida yashashadi, - dedi shivirlab yonimdagi qiz.

Men yana yashirincha bu g'alati ulfatlarning eng yoshiga tikildim. U parishonlik bilan oldidagi ovqatga termulib o'tirar. Chizib qo'yilgandek chiroyli lablari bilinar-bilinmas shivirlardi. Demak, u yonidagilarga gapiryapti, ular atrofga beparvo qarab turishgani bilan eshitishyapti. Ularning ismi ham g'alati edi. Hozir hech kim farzandiga bunaqa eskicha ismlarni qo'ymasdi. Yana kim biladi deysiz, balki Forksda eskicha ismlar modaga kirgandir. Yonimdagi qizning ismi Jessika ekanligi yodimga tushdi. Menga tengdoshlarning ismi shunaqa edi. Hozir har bir sinfda 3-4 tadan Jessika o'qiydi.

— Ularning ko'rinishi allaqanday g'ayri oddiy.. - xayolimdan o'tgan narsani tilimga chiqardim.

— Nimasini aytasan, - asabiy kulimsiradi yonimdagi qiz. - Ular hech kimga qo'shilishmaydi, Emmett, Rozali va Keri bilan Elis doimo birga. Hatto, birga yashashadi! - Bu gapni u xuddi uyat qilgandek gapirdi.

Adashmasam, ularni butun shaharcha muhokama qiladi. Lekin to'g'risini aytsam, hatto Finiksda ham bu qadar chiroyli oilani albatta g'iybat qilgan bo'lishardi.

— Ularning qaysi biri haqiqiy Kallen? Negadir ular bir-biriga o'xshamayapti.

— Tabiiy hol. Ularing hammasi asrandi. Doktor Kallening o'zi ham hali yosh, endigina o'ttizdan oshgan bo'lsa kerak. Xotini Xeyli bilan ular o'z tarbiyasiga olishgan.

— Ularni tarbiyaga olish uchun kattalik qilishmaydimi?

— Hozir albatta, katta bo'lib qolishgan. Keri bilan Rozali o'n sakkiz yoshda, ularni asrab olishganiga 10 yil bo'lyapti. Ular Kallen xonimga qandaydir uzoq qarindosh ham bo'lishadi.

— Kallen xonimga qoyil! Hali o'zi yosh bo'la turib, asrandi bolalari haqida shuncha g'amxo'rlik qilsa...

— Ha, shunaqa... - yoqtirmaygina dedi Jessika. - Nazarimda u doktorning o'zini ham xotinini ham yoqtirmaydiganga o'xshaydi. Kallenlarga nisbatan bildirayotgan fikri ham hasaddan boshqa narsa emas! - Menimcha Kallen xonim bepusht bo'lsa kerak...

Hamsuhbatlarimning gapini eshita turib, men yana g'alati to'rtlik tomon o'girildim.

— Ular anchadan buyon Forksda yashashadimi? - so'radim hayron bo'lib, chunki ularni oldin sira ko'rmagandim.

— Yo'q. Ikki yil oldin Alyaskadan ko'chib kelishgan.

Ularga achinib ketdim. Chunki qanchalik chiroyli bo'lishmasin, ular bu yerlarga baribir begonaligicha qolishadi. Demak, men yolg'iz emas ekanman, qolaversa bulardek hammaning etiborini tortadigan darajada chiroyli ham emasman, deb o'ylab yengil nafas oldim. Qiziqib qolganim uchun ularni kuzatishda davom etdim. Kallenlarning eng yoshi yana menga qaradi. Bu gal nigohida qiziqish bor edi. U ko'zini olib qochaman deguncha, to'q jigarrang ko'zlaridan negadir hafsalasi pir bo'lganini sezib qoldim.

— Anovi tillarang sochli yigitning ismi nima? - deb so'radim, men uning husnidan ko'zimni uza olmay. U hamon menga qarab turar, lekin boshqa talabalarga o'xshab qiziqsinib tikilmasdi. Qiziq, nima uning hafsalasini pir qildi ekan?

— Edvard. U albatta, yoqimtoy. Lekin unga vaqtingni behuda sarflab, ovora bo'lma. U o'ta kalondimog'! Hech kim bilan uchrashmaydi. Shubhasiz bizning qizlarni hech biri uning tengi bo'lolmaydi! - ochiqchasiga zaharxanda qilib gapirdi Jessika.

Nahotki, Edvard Kallen uning kovushini to'g'rilab qo'yishga ulgurgan bo'lsa?

Kulgimni yashirish uchun lablarimni tishladim va yana Edvardga qaradim. U Teskari o'girildi, lekin yuzlaridan xuddi u ham jilmayayotgandek tuyuldi..

Ko'p o'tmay parisifatlar birdek stoldan turishdi. Naqadar nafis qadam tashlashadi! Hatto, tosh ko'taruvchiga o'xshashi ham xuddi raqqoslardek nazokat bilan qadam tashlardi. Afsus ular ketishdi. Stolda o'tirgan qizlardan birining ismi Anjela bo'lib, u ham biologiya darsiga borar ekan. U juda tortinchoq bo'lgani uchun yo'l bo'yi gapirmadi.

Sinf xonasiga kirgani zahoti u oxirgi partaga borib o'tirdi, afsuski uning partadoshi bor edi. Sinfda faqat bitta joy bo'sh qolgan bo'lib, u ham bronza rang jingalak sochlari tovlanib turgan, yong'oq rang ko'zlari chaq nab turgan Edvard Kallenning yonida edi. Ko'z qirim bilan bo'sh joyga qarab sumkamni titkilay boshladim. Uning yonidan o'tayotganimda esa yigit menga allaqanday sovuq nazar tashladi. Buncha g'azab qayerdan? Kutilmagan sovuq nazardan qoqilib ketdim. Ortimdan kelayotgan qiz qiqirladi. Menga yong'oq rangdek ko'ringan ko'zlar yaqindan qaraganda qop-qora edi. Janob Banner menga darslik uzatdi-yu, lekin ahmoqona savollar bermadi. Tabbiyki, u menga Kallenning yonidan joy ko'rsatdi. Ko'zimni yerdan olmay parta oldiga bordim, sekin kipriklarim ostidan mo'ralasam Edvard qoshlarini chimirib olibdi. Men o'tirgach, xuddi mendan yomon hid kelayotgandek stulini chetroqqa surdi. Sarosimaga tushganimdan sochlarimni hidlab ko'rdim. Undan olma shampunining ifori kelardi. Nazarimda hammasi joyida edi... Sekingina sochlarimni yonimga tushurdim, Edvardni ko'rmaslik uchun sochlarimdan parda hosil qildim. Jimgina o'qituvchining gaplariga quloq sola boshladim. Afsuski, leksiya molekulyar anatomiyaga bag'ishlangan bo'lib, men bu darsni o'tgandim. Ilojsiz ikkinchi marta yoza boshladim. O'zimni tuta olmay sochlarim pardasi orasidan har zamonda qo'shnimga mo'ralab qo'yardim. Bir qaraganimda uning chap qo'li musht bo'lib tugilganini, rangpar yuzidagi tomirlari tarang tortilganiga ko'zim tushib, qo'rqib ketdim. Yigitning asabi joyida emas, shekilli. Qora ko'ylagining uzun yengi shimarilgan bo'lib, mushaklari o'ynab turardi. Edvard faqat barvasta akalarining yonida nozik ko'rinar ekan...

Dars cho'zilib ketgandek tuyuldi menga. Uning tinchlanishini kutdim, lekin u dars tugaguncha mushtini tugib, parta chekkasida asabiylashib o'tiraverdi. Nima gap o'zi? Nahotki, u o'zini doim shunday tutsa? Nazarimda Jessika bekorga ularning oylasini yomon ko'rmaydi, shekilli. Bu yerda hasadning aloqasi yo'q... Muammo menda bo'lishi mumkin emas! Chunki uning meni yomon ko'rishga asosi yo'q. U meni umuman bilmaydi-ku! Men yana bir Kallenga nazar tashladim va bu ishimdan qattiq pushaymon

edim. Qop-qora ko'zlari nafrat bilan yonib turardi, o'zim bilmagan holda bukchayib oldim. Shundagina nigoh bilan yeb tashlash degan so'zning manosini tushungandek bo'ldim. Xuddi shu paytda qo'ng'iroq jiringlab qoldi va Edvard o'rnidan irg'ib turib, sinfdan chiqib ketdi...

Men esa xuddi partaga yopishib qolgandek, uning ortidan anqaygancha qarab qolaverdim. Nega menga bunday munosabatda bo'ldi? Unga nima yomonlik qildim axir? Narsalarimni holsiz yig'ishtira boshladim. Ichimdan toshib kelayotgan g'azabni bosish uchun bor kuchimni sarfladim. Doim shunday, jahlim chiqsa albatta, yig'i bilan tugaydi. Birinchi kundan hammaning yonida yig'lab o'tirgim kelmadi.

— Sen Izabella Svonmisan? - degan ovozdan cho'chib tushdim. Ortimda sochlari tartibli yoqimtoy yigit turardi. Jilmayib turishiga qaraganda mendan yoqimsiz hid kelmasdi.

— Bella, - deb to'g'rilab qo'ydim yumshoqlik bilan.

— Men esa Maykman.

— Tanishganimdan xursandman.

— Istasang keyingi sinf xonasini topishga yordam beraman.

— Hozir fizkultura. Sportzalini topish qiyin emas, shekilli.

— Men ham sportzaliga ketyapman - quvondi u.

Birgalikda hovliga chiqdik. Yigitcha menga quvonib qarar lekin xiralardan emasligi bilinib turardi. U Forksga Kaliforniyadan o'n yil oldin kelgan va quyoshsiz rosa qiynalgan ekan. Ikkalamiz ham ingliz darsiga borishimiz va birga o'tirishimizni o'ylab quvondim. Bugungi tanishlarimning ichida eng yoqimlisi shu bola edi.

— Menga qara, hozir Edvard Kallen bilan birga o'tirdingmi? - kulib so'radi sportzalga kirar ekanmiz.

Seskanib ketdim. Demak menga shunday tuyilmayapti, Edvard hammaga ham shunday sovuq muomala qilmas ekan. O'zimni tushunmaganga solishdan boshqa ilojim qolmadi.

— Men biologiyada birga o'tirgan bola Kallenmi? - so'radim hech gapdan xabarim yo'qdek.

— Ha-da! Sen yoniga o'tirgan zahoting xuddi qorniga og'riq kirgandek afti bujmayib qoldi-ku!.

— Bilmadim. U bilan gaplashganim yo'q...

— Unga etibor berma, uning tomi joyida emas, yangi tanishim yo'limni to'sib turib oldi. — Qaniydi men bilan bir partada o'tirsang... - U samimiy jilmaygancha, maftun bo'lib qaraganidan o'zimni noqulay his qildim. Fizkultura o'qituvchim birinchi kun menga ozodlik berdi. Nihoyat qo'ng'iroq jiringladi. Darslar tugagani uchun yengil tin olib, mamuriyatga yo'l oldim. Qattiq sovuq va shamol avj olgandi. Men junjikib shapkanni bostirib, qo'llarimni yengimga yashirib oldim. Issiqqina mamuriyatga kirayotib, to'satdan orqaga tisarildim. Ichkarida Edvard Kallen turardi! Jingalak bronza sochlarini ko'z qirim bilan ko'rib ulgurdim. U eshikning g'irchillaganini eshitmagandek etibor bermadi. Men qo'rqqanimdan devorga yopishib qoldim.

Past lekin yoqimli ovozda Edvard xodima bilan nima haqidadir bahslashardi. Nima haqida gapirayotganini bilish qiyin emasdi. U biologiya darsini boshqa kunga ko'chirmoqchi edi. Muammo menda bo'lishi mumkin emas! Men biologiya darsiga kirgunimcha nimadir bo'lgan. Yigitning o'z tashvishlari bo'lishi mumkin-ku! Mendan nafratlanishga hech qanday asosi yo'q! Ko'cha eshigi ochildi-yu stoldagi qog'ozlar bilan birga mening sochlarim ham to'zib ketdi. Kichkina qizcha xodimaga qog'ozini uzatdiyu, bir og'iz ham gapirmay chiqib ketdi. Shu mahal Edvard Kallen ohista ortiga o'girildi. Uning ko'zlarida sovuq nafrat jilva qilardi. Shu soniyalarda meni qandaydir dahshatli qo'rquv egalladi. Bu yigitning ichiga iblis in qurgan! Bir ozdan keyin meni qamrab olgan dahshat chekindi, lekin anchagacha o'zimga kela olmadim.

— Mayli nima ham qilardik, - dedi u yoqimli mayin ovozda. - Hammasi qanday bo'lsa, shundayligicha qola qolsin. Vaqtingizni olganim uchun uzr, - shunday deya u shaxdam qadamlar bilan xonadan chiqdi.

Men esa titragancha, stolga yaqinlashdim va hujjatimni uzatdim.

— Birinchi kun qanday o'tdi? - mehribonlik bilan so'radi ayol.

— Hammasi yaxshi, - dedim ovozim titrab. Gapim ishonchli chiqmadi.

Pikapim yoniga kelganimda atrof bo'shab qolgandi. Issiqqina kabinaga kirarkanman, o'zimni yengil his qildim. Bu iqlimi ham odamlari ham sovuq yurtda pikapimdan boshqa qadrli joy bo'lmasa kerak men uchun. Men yo'l-yo'lakay ko'z yoshlarimni artgancha, uyga dadamning yoniga shoshildim.

II bob. Ochiq kitob

Ertasi kuni birinchi kundan ko'ra ancha yaxshi, shu bilan birga qiyinroq kechdi. Yaxshiligi - yomg'ir yog'madi. Qiyinligi esa, endi nima kutish mumkinligini aniq bilardim. Mayk Erikning taxdidli taqibi ostida ingliz tili darsida men bilan birga o'tirdi va keyingi darsga ham kuzatib qo'ydi. Bu menga juda yoqdi. Tushlik qilishga ham ko'pchilik bo'lib bordik. Maktabdoshlarim bilan munosabatlarim sekin-astalik bilan izga tusha boshladi. Shunga qaramay men o'zimni juda holsiz his qilardim, chunki tuni bilan tinmay uvillagan shamol ovozidan uxlay olmadim. Shu sababmi tirgonometriyadan savolga javob bera olmadim, fizkulturada esa uloqtirgan to'pim bir necha marta qizlarning boshiga borib tegdi. Eng yomoni esa Edvard Kallen maktabga kelmadi...

Kun bo'yi tushlikda sovuq nigohlarga duch kelishga tayyorlangandim. O'zimga o'zim hozir bu chiroyli yigitning yoniga shart boraman-da, nima gapligini so'rayman, deb ham o'yladim. Uyqusiz to'lg'anib yotganimda aytadigan gaplarimni tayyorlab ham qo'ydim. Lekin... O'zimni aldab nima qildim? Baribir unga birinchi bo'lib gap boshlashga haddim sig'maydi... Oshxonaga kirib borar ekanman sekingina atrofga alangladim. Zal to'rida uning g'alati qarindoshlari o'tirishar, lekin Edvard ko'rinmadi. Men suhbatdoshlarimning gapiga quloq solishga harakat qilsam-da, yuragim hapqirib Edvardning kirib kelishini kutyapman. Afsuski, u ko'rinmadi. Battarroq asabiylasha boshladim. Yuragimda og'ir yuk bilan biologiya darsiga kirdim. Sekingina eshikdan mo'raladim, Edvard joyida yo'q edi. Mayk ortimdan qolmas, tinmay tatildagi rejalari haqida gapirardi. Qo'ng'iroq jiringlagach, esa xo'rsingancha joyiga borib o'tirdi. Mayk meni xavotirga sola boshladi, uni nimadir qilish kerak. Kichkina shaharchada ehtiyot bo'lmasangiz, gap-so'z ko'payib ketishi mumkin. Aslida men unchalik so'zamol emasman, do'stlarim ham kam.

Partada yolg'iz o'tirish yaxshi ekan. Har holda shunga o'zimni ishontirishga urindim-u, baribir Edvardning maktabga kelmaganiga aybdorman degan fikr tark etmadi. Aslida bu notanish g'alati yigitda iliq taassurot uyg'otdim deb ham ayta olmasdim. Bunga o'zim ham ishonmayman.

Va nihoyat darslar tugadi. Mayk va boshqalardan qutulish uchun avtoto'xtash joyida bir oz ushlanib turdim. Keyin hech kimning ko'ziga tashlanmaslik uchun o'zimni kabinaga urdim...

Dadam faqat tuxum pishirishni bilarkan. Shu sabab har kuni taom tayyorlash vazifasini o'z zimmamga oldim. Bu dadamga juda maqul keldi. Hozir oziq-ovqat mahsulotlari olish uchun supermarketga kirishim kerak. Motorim gurillashidan atrof guldirab ketdi. Lekin o'zimni hech nimani sezmaganga olib, mashinamni haydab ketdim. Yo'lda Kallenlar oilasi yangi "volvo" siga o'tirayotganiga ko'zim tushdi. Ularga teng kelishga menga yo'l bo'lsin! Ularning husniga mahliyo bo'lib liboslariga etibor bermagan ekanman. Kallenlarning egnida dunyoning eng qimmat va faqat maxsus buyurtma asosida ishlaydigan dizaynerlar liboslari edi. Kiyimlari qulay va shu bilan

birga juda qimmatligi ko'rinib turardi. Umuman olganda bunday husn-jamol bilan ular odmi kiyimda ham hammaning etiborini tortgan bo'lishardi. Ham boylik ham chiroy! Bir so'z bilan aytganda ularning hamma narsasi bor... Lekin shunday odamlarning ovloq shaharchada yashashi g'alati! Nazarimda ular ko'zdan panada yashashni yoqtirishadi. Boshqalarga o'xshab Kallenlar ham mening pikapimga qarab turishardi. Ularning g'alati qarashlarini sezmagandek maktabdan chiqdim va yengil nafas oldim.

Kattagina supermarketdan ro'zg'orga kerakli narsalarni tezgina harid qildim. Bu ish menga qiyinchilik tug'dirmasdi. Uyga kelib mahsulotlarni joylashtirgach, kartoshkalarni falgaga o'rab, gazpechiga joylashtirdim va go'shtni dimlab qo'ydim. Ishimni tugatgach, xonamga ko'tarildim. Avval elektron pochtamni tekshirib keyin dars qilaman. Pochtamda onamdan kelgan uchta yangi xat turardi.

Onam mendan xavotirlanib ketma-ket xat yozgan, oxirgi xatida "soat oltigacha sendan xabar kelmasa, Charligna telefon qilaman" deb taxdid qilib qo'ygandi.

Soatga qaragam besh yarim. Oyimning fe'lini bilganim uchun xat yozishga shoshildim. "Oyi, men yaxshiman. Har doimgidek bu yerda chelaklab yong'ir yog'yapti. Maktabga ham o'rganib ketdim, bolalar bilan do'stlashib oldim. Dadam menga "pikap" sovg'a qildi. Eskigina bo'lsa ham menga yoqdi. Biror yangilik bo'lsa o'zim xat yozaman. Sizni sog'indim, o'pib qolaman, Bella". Xatni tugatib, darslarimga berilib ketganimdan dadam kelganini sezmadim ham.

Dadam qurollarini joylashtirguncha, ovqat suzdim. Bolaligimda dadam pistolet o'qlarini yashirib qo'yishi esimga tushdi. Endi esa meni katta bo'lib qolgan deb hisoblagani uchun qurolini o'qlari bilan qoldiradi. Dadam tayyorlagan taomimni maqtab-maqtab edi. Keyin maktabdagi yangiliklarni, kimlar bilan do'stlashganimni so'radi.

— Ikkita darsda Jessika degan qiz bilan o'tiryapman. Mayk degan bola bilan ham tanishdim. U bilan zerikmaysan. Ko'pchilik bilan tanishdim, barchasi yaxshi bolalar faqat bir-ikkitasini aytmaganda...

— Mayk degani, baland bo'yli sariq sochli bolami? Demak, Mayk Nyuton. Zo'r bola u, oilasi ham yaxshi. Otasining sport magazini bor...

— Kallenlar-chi? Ularni ham taniysizmi?

— Doktor Kallenning oilasini? Albatta! Doktor ajoyib odam.

— Menimcha bolalari... Ularni maktabda unchalik yoqtirishmaydi...

Negadir dadamning jahli chiqdi.

— Albatta-da, - to'ng'illadi u. - Doktor Kallen qo'li gul jarroh. Dunyoning eng zo'r klinikalarida ishlashi mumkin edi. U bizning shaharga ko'chib kelgani, bizning omadimiz! Aslida xotiniga bu yerning ob-havosi ma'qul kelgani uchun kelishgan. Forks uchun u xazinaning o'zi-ku! Bolalari esa juda odobli. Kallenlar ko'chib kelishganda o'smirlar bilan muammo chiqmasmikan deb bir oz xavotirlangandim. Qolaversa, doktor bolalari asrandaligini ham yashirmagan! Lekin Kallenlar bu shaharda yashaydigan bazi bir tengdoshlaridan ko'ra ancha odobli va tarbiyali bo'lib chiqishdi! Albatta, ular doim birga yurishadi, boshqalarga qo'shilishmaydi. Bu ham tabiiy hol, chunki ular bitta oila.

Ularning ko'chib kelganiga ko'p bo'lgani yo'q. Shaharliklarga g'iybat qilishga bahona kerak-ku!..

Dadamdan bunday qizg'in nutqni kutmaganim uchun hayron qoldim. Shahardagi hech bir gap uning etiboridan chetda qolmaydi shekilli.

— To'g'ri, Kallenlar juda yoqimtoy, - qo'shildim dadamning gapiga. - Faqat hech kimga aralashishmaydi. Bu atrofdagilarga g'alati tuyuladi, qolaversa, ularning hammasi aqlni shoshiradigan darajada chiroyli...

— Sen hali doktorni ko'rmading! - kuldi dadam. - Yaxshi hamki uylangan. Shunga qaramay hamshiralarning bari uni deb es-hushidan ayrilishgan...

Haftaning qolgan kunlari tinch o'tdi.

Endi maktabdagilarning barchasini taniyman, fizkulturada ham "chapdast"ligimga ko'nikib, zarbalarimga chap berishni o'rganishdi. Lekin Edvard darsga kelmasdi. Har kuni oshxonada qarindoshlarini ko'raman. U yo'qligi sabab xayolimni jamlab, yonimdagilarning suhbatiga qo'shila boshladim. Ular har kuni okean qirg'og'idagi La-Pushga sayohat haqida gapirishardi. Men ham odob yuzasidan borishga rozi bo'ldim. Aslida bunaqa sershovqin davralarni yoqtirmayman. Juma kuni biologiya darsiga qo'rqqmasdan kirib bordim. Edvard maktabni tashlaganiga ishonchim komil edi. U haqda o'ylashni istamasam-da, maktabdan ketishiga men sababchi degan xayol miyamdan ketmasdi.

Shu tarzda o'zim o'ylagandan ko'ra tezroq maktabga moslashib borardim. Dushanba kuni pag'a-pag'a qor yog'a boshladi. Maktabda hamma xursand. Nimaga xursand bolishadi, xayronman. Sovuqdan junjikib kurtkamga o'ranib oldim.

"Qor yog'yapti! Qor!" qichqirishardi ular bir-biriga navbat bermay.

— Qorni yoqtirmaysanmi? - so'radi hayratini yashirolmay Mayk.

— Yo'q. Qor, sovuq degani! Qor parchalari chiroyli bo'ladi, deb o'ylardim...

— Oldin sira qor ko'rmaganmisan?

— Nega endi, ko'rganman! Televizordan...

Mayk kulib yubordi. Shu mahal uning boshiga qor kelib tegdi. Orqada turgan Erik uni yana nishonga olayotganini ko'rib, qiyqirgancha u tomonga yugurdi.

— Tushlikda uchrasharmiz. Qorbo'ron o'yini men uchun emas, - dedim uning ortidan o'zimga o'zim gapirgandek.

Shu kuni hamma faqat qor haqida gapirdi. Bu birinchi qor edi. Boshimga sumkamni pana qilgancha oshxonaga yugurdim. Xayriyatki, hech kim qor otmadi. Shovqin-suronli oshxonaga kirib ichki bir sog'inch bilan zalning to'riga qaradim. Qaradimu, joyimda qotdim. Ular bugun besh kishi edi!

— Bella, nega qotib qolding? - Jessikaning ovozi o'zimga keldim.

O'z-o'zidan ko'zimga yosh keldi. Uning o'zini g'alati tutishida mening aybim yoq!

Mendagi o'zgarishni sezgan Mayk tinchlikmi, deb so'radi.

— Shunchaki, boshim aylandi, - dedim boshimni ko'tarmay. Qornim och bo'lsa-da, tomog'imdan ovqat o'tmadi. Do'stlarim mening ahvolimdan xavotirlanib qolishdi.

Men esa biologiya darsiga kirmaslik uchun bahona qidirardim. Keyin fikrimdan qaytdim, nega endi qochishim kerak? Qo'rqa-pisa boshimni ko'tarib ular tomonga qaradim. Xayriyat, hech kim yeb qo'ygudek tikilmayapti. Bir oz yengil tin olib, yelkamni ko'tardim. Kallenlar sochlaridagi qorni silkitib kulishardi. Ularning xursandchiligiga faqat qor sabab deb bo'lmasdi. Yana qandaydir o'zgarish bor edi. Lekin nimaligini tushunolmadim. Edvardga kipriklarim ostidan diqqat bilan tikildi. Uning yuzi qizarib qolgandek yoki havoning sovuqligidanmi?.. Lekin gap uning rangidagi o'zgarishda ham emasdi. Unda nimada?

— Bella, kimga qarayapsan? - kutilmaganda xayollarimni bo'ldi Jessika. Xuddi shu mahal Edvard bilan ko'zlarimiz yana to'qnashdi. Tezda ko'zimni olib qochgan bo'lsam-da, uning ko'zlarida g'azab va nafratni sezmadim.

— Edvard Kallen senga qarayapti, - shivirladi Jessika.

— Jahli chiqmaganmi? - o'zimni tutolmay so'radim.

— Yo'q, - hayron bo'ldi Jessika. - Nega jahli chiqsin?

— Nazarimda men unga yoqmadim, - o'z gapimdan o'zim uyalib yuzimni berkitib oldim.

— Ularga hech kim yoqmaydi! To'g'rirog'i hammadan nafratlanishadi. Lekin Edvard hamon sendan ko'z uzmayapti!

— Hadeb unga qarayverma, - shivirladim men.

Jessika qiqirlab kuldi. Sekin boshimni ko'tardim. Shu payt Mayk darsdan keyin qorbo'ron o'ynaymiz degan taklif bilan chiqdi. Jessika quvonib rozi bo'ldi. U Maykning har bir gapiga rozi bo'lishga tayyor edi. Men esa qorbo'ron dan qutulish uchun kutubxonaga berkinishni o'ylab qo'ydim. Tushlik tugaguncha ko'zimni stoldan olmadim. Edvard menga yomon qaramayapti, demak biologiya darsiga kirsam bo'ladi. Faqat uning yonida o'tirishni o'ylasam, yomon bo'lib ketyapman. Sinfga kirib partamda hech kim o'tirmaganini ko'rib yengil nafas oldim. Janob Banner sinfni aylanib hammaga mikroskop va laboratoriya shishalarini tarqatardi. Eshikka qaramaslikka o'zimni majburlab bloknotimga chizib o'tiribman. Shu mahal parta g'ichirlab, kimdir bahmaldek mayin ovozda salom, dedi.

Nahotki, Edvard men bilan gaplashyapti! Mo'jizaga ishonqiramay boshimni ko'tardim. U oldingidek partaning narigi burchagida o'tirar, lekin stuli men tomonga burilgandi. Oltinrang sochlaridan suv tomar, ko'zni qamashtiradigan chiroyli chehrasida nimtabassum jilvalanardi. Lekin ko'zlari hushyor edi.

— Men, Edvard Kallenman, - dedi u yoshiga yarashmagan bosiqlik bilan. - O'tgan haftada tanishishga ulgurmadik. Sen Bella Svon bo'lsang kerak?

Boshim aylanib ketdi. U juda xushmuomala edi. Nima deyishni bilmay:

— Ismimni qayerdan bilasan? - dedim tutilib.

Kumush qo'ng'irog'idek chiroyli kulgi jarangladi.

— Bu yerda ismingni hamma biladi. Kelishingni intizorlik bilan kutishdi-ku.

U mening ustimdan ochiqchasiga kulayotgan bo'lsa-da, gapida haqiqat bor edi.

O'zimning ahmoqona savolimdan uyalib, o'girildim. Yaxshi hamki shu payt janob Banner darsni boshlab qoldi. Darsga quloq solib, xayollarimni jamlashga harakat qildim. Partamizdagi shisha solingan qutilar ichida piyoz ildizlari ham bor edi. Ularni darslik yordamisiz mitoza fazasiga ko'ra tartib bilan joylashtirishimiz kerak edi. Janob Banner yigirma daqiqadan keyin laboratoriya ishimizni tekshirishini aytdi. O'qituvchi tomonidan "Boshlanglar" degan buyruq bo'lgach, Edvard:

— Xonimlar birinchi, - dedi iltifot bilan.

Uning chiroyidan ko'z uzolmay qolganimni darsni tushunmaslikka yo'ydi shekilli.

— Xohlasang, men boshlayman, - dedi.

— Yo'q, yo'q, o'zim, - dedim qizargancha. Ochig'i bu laboratoriya ishini oldin ham bajargandim va to'g'ri bajarishimga ishonchim komil edi. Mikroskopni to'g'rilab birinchi preparatni tekshirib, profaza dedim.

— Qani, menam bir ko'ray-chi, - dedi Edvard ishonqiramay. Mikroskopni uzatayotib muzdek barmoqlariga barmog'im tegib ketdi. Uning barmoqlari shunchalik sovuq ediki, xuddi muzga tiqib o'tirgandek. Qo'llari muzdek bo'lsa-da, meni xuddi tok urgandek bo'ldi.

— Kechirasan, - dedi u qo'llarini shoshib parta ostiga berkitarkan. Lekin shunda ham mikroskopga nazar tashlash fikridan qaytmadi.

Mikroskopga diqqat bilan tikilgach, profaza dedi jilmayib va jadvalga belgilab qo'ydi. Keyin ikkinchi preparatni qo'yib anafaza, dedi.

— Qani, bir ko'ray-chi, - dedim men ham istehzo bilan.

U nimtabassum bilan mikroskopni uzatdi. Afsuski, u haq ekan.

Shu tarzda bir-birimizning bilimimizga shubha qilgandek, mikroskopni navbati bilan tekshirdik. Lekin u jadvalga yozdi. Uning husnixati shu qadar bejirim ediki, men o'zimning xunuk yozuvim bilan jadvalni buzishdan uyaldim.

— Linza taqasanmi? - so'radim shoshib.

— Linza? Yo'q! - U negadir dovdiradi.

— Nazarimda o'tgan gal ko'zlaring boshqacha rangda edi...

U yelka qisib qo'ydi. Ko'zining rangi o'zgarganini aniq bilaman! Chunki nafrat uchqunlari chaqnab turgan qop-qora ko'zlar hamon esimda. Bugun esa yong'oq

rangidagi ko'zlarda tillarang uchqunlar o'ynardi. Shunaqasi ham bo'ladimi? Yoki men aqldan ozyapman yoki u linza taqishini yashiryapti. Edvard yana qo'llarini musht qilib oldi.

— Qorni yoqtirmasliging, rostmi? - so'radi Edvard xuddi men bilan gaplashishga o'zini majburlayotgandek. Hayron bo'ldim, Jessika ikkimizning gapimizni eshitib, endi o'zini sodda qilib ko'rsatyaptimi?

— Unchalik yoqtirmayman, - tan oldim.

— Sovuqni ham yoqtirmaysan.

— Namgarchilikni ham, - qo'shimcha qildim.

— Forks iqlimi senga to'g'ri kelmaydi, to'g'rimi?

— Balki..

— Unda nega kelding? - so'radi u javob talab qiladigan ohangda.

— Buning tarixi uzun...

— Tushunishga harakat qilaman.

Men uning tilla uchqun sohadigan ko'zlariga asir bo'lib tek qotdim, keyin xuddi gipnoz ostidagi kishiga o'xshab dardimni dasturxon qila boshladim.

— Onam turmushga chiqdi...

— Tushunarli... - dedi achingandek. - Qachon?

— Sentyabr oyida. - Negadir ko'nglim to'lib ketdi.

— O'gay otang bilan kelisholmadingmi?

— Yo'q. Fil yaxshi odam, beysbolchi. Umri safarlarda o'tadi.

— Onang yangi turmush o'rtog'i bilan safarlarda yurish uchun seni otangning yoniga jo'natdimi?

— Men o'zim shuni istadim, - jahlim chiqdi. Edvardning qovog'i uyuldi.

— Tushunmadim.

— Turmushga chiqqach onam men bilan qolishga majbur bo'ldi. Lekin u Filni juda sog'inayotganini sezib turardim... Shundan keyin dadamning yoniga ko'chib o'tishga qaror qildim.

— Natijada, o'zing qiynalyapsan.

— Nima bo'пти?

— Bu adolatdan emas! - U chiroyli ko'zlarini ichimdagini o'qimoqchi bo'lgandek ko'zlarimga tiqdi.

— Hayot adolatsizliklardan iborat, bilmasmiding? - o'zimni majburlab kuldim.

— Eshitganman... shunga o'xshash gaplarni.

— Shunaqa gaplar... - dedim nima deyishni bilmay. Uning ko'z uzmay turishidan o'ng'aysizlandim.

— O'zingni tutishga harakat qilganing bilan juda qiynalyapsan.

Ilojsiz vaziyatlarda yelka qisadigan odatim bor, hozir ham shunday qilib yuzimni o'girdim.

— Gapim to'g'rimi? Ishonchim komilki, xuddi shunday, - ishonch bilan davom etdi u.

— Shunday ham deylik, senga nima? - jahlim chiqdi.

— Yaxshi savol, - dedi Edvard o'ziga o'zi gapirgandek.

Qovog'im osilib, doskaga o'girilganimni ko'rib:

— Men bilan gaplashishni istamayapsanmi? - dedi hayron bo'lib.

Shoshib unga o'girildim va yana gipnozga tushgandek to'g'risini aytdim:

— Gap unda emas, o'zimdan jahlim chiqyapti. Onam doim menga xuddi ochiq kitobsan, fikringni bilib olish qiyinmas, derdi. Rost, shekilli...

— Aksincha, men seni qiyinchilik bilan o'qiyman.

— Nazarimda, sen juda ziyraksan.

— Aslida ham shunday, - dedi u durdek tishlarini yarqiratib jilmaygan.

O'zimga o'zim hayronman. Nega butun hayotimni menga qanday munosabatda bo'lishi nomalum bu g'alati yigitga gapirib beryapman. Hozirgina meni qiziqish brshan so'roq qilgan yigit esa parta chetiga bor kuchi bilan yopishib oldi. O'qituvchining gaplariga qanchalik diqqat qilishga urinmay xayollarim uzoqlarda uchib yurardi.

Qo'ng'iroq chalinishi bilan Edvard xuddi o'tgan galgidek sinfdan otilib chiqib ketdi. Men esa anqayganча qolaverdim. Shu zahoti Mayk yonimda paydo bo'ldi va kitoblarimni yig'ishtirishga tushdi.

— Juda qiyin dars bo'ldi-da, omading bor ekan Kallen bilan birga o'tirding.

— Vazifani o'zim bajardim, - dedim uning gaplarini ko'nglimga og'ir olib.

Dars tugagach, sovuq yomg'irdan qochib o'zimni kabinaga urdim. Rulni ko'cha tomonga yo'naltira turib, "volvo"sigа suyanib turgan Edvardning sharpasiga ko'zim tushdi. U mendan ko'zlarini uzmasdi. Nigohiga asir bo'lib, ortimdagi mashinani turtib yuboray dedim. Yaxshi hamki, vaqtida tormozni bosdim. Bo'lmasa pikapim "toyota"ni pachog'ini chiqarishi aniq edi. Meni ko'z qirlari bilan tutqunlikda tutib tura oladigan Edvard esa nim tabassum qilib, teskari o'girildi.

III bob. Favqulodda holat

Ertalabgacha shaharni oppoq qor qoplabdi. Kecha yoqqan yomg'ir muzlab hamma joy yaxmalakka aylangandi. Dadam ishga vaqtli ketgani sabab, yolg'iz nonushta qildim. Tezroq maktabga borgim kelardi. Bilim olishga ishtiyoqim balandligi yoki yangi do'stlar orttirish uchun emas, faqat Edvard Kallenni ko'rish uchungina oshiqayotgandim!

Aslida kechagi suhbatdan keyin u bilan uchrashmaganim maqul. Unga butunlay ishonib bo'lmasdi, chunki linza taqishini yashirdi. Bundan tashqari, sovuq nigohlari bilan tikilganida, chiroyli yuziga boqqanimda o'ziga asir etishidan qo'rqardim. O'rtamizda hech nima bo'lishi mumkin emas, chunki biz boshqa-boshqa dunyo odamlarimiz. Shunday ekan, u haqda o'ylashning keragi yo'q. Pikapimga yetib borgunimcha ikki marta sirpanib yiqildim. Pikapim muz yo'lda sirpanmay, silliq yurgani sirini maktabga kelganimda bildim. Dadam shinalarga himoya zanjirlarini o'rnatib qo'ygan ekan. Bularni o'rnatish uchun dadam ertalab qay vaqtda turgan ekan-a?! Tomog'imga nimadir tiqilgandek bo'ldi. Men ikki bukchaygancha shinalarni tekshirish bahonasida ko'z yoshlarimni artib turganimda g'alati tovush eshitildi. Tormozning qattiq chiyillagani har soniya kuchayib borardi. Bu hodisa shunchalik tez ro'y berdiki, joyimda qotgancha har lahzasini miyamga muhrlardim.

O'girilganimda mendan to'rt mashina narida turgan Edvard dahshat to'la ko'zlarini mendan uzmas, uning oppoq yuzi ko'plab dahshatdan va qo'rquvdan burishib ketgan yuzlar orasida ajralib turardi. Lekin bu lahzada eng muhimi boshqaruvchi yo'qotgan ko'k furgon edi! U tezlik bilan mening pikapimga yaqinlashib kelardi. Uning yo'lida esa men turardim. Bu xuddi kino tasmasidek ko'z o'ngimdan o'tdi. Hatto, kiprik qoqishga ham ulgurmasligimni tushundim...

Furgon pikapim kuzoviga qarsillab urilishidan oldin qandaydir kuch meni itarib yubordi. Boshim bilan asfaltga urilar ekanman, kimdir meni mahkam yerga bosib turganini his qildim va "Xonda"ning orqasiga uchib tushganimni bildim. Boshqa narsani sezishga ulgurmadim, chunki furgon men tomonga yetib keldi. U pikapim kuzovini pachaqlab, bor zarbasi bilan men tomonga otilgandi. Kimningdir so'kinganini eshitib "Xonda" ostida yolg'iz emasligimni bildim. Shu payt kuchli qo'llar shamoldek tez harakat bilan furgonni ushladi va u mening yuzimdan yarim metrlar narida taqqa to'xtadi! Furgonga yopishib turgan qo'llar yana o'shanday tezlik bilan meni qo'g'irchoqdek yelkasiga ortmoqladi va falokatdan nariga olib o'tdi. Ortimdan temirning vahimali qarsillagani, mashina oynasining chil-chil singani eshitildi! Boshimni ko'tarib hozirgina mening oyoqlarim turgan joyga furgon kelib to'xtaganini ko'rdim! Atrofga bir daqiqa chamasi dahshatli sukunat cho'kdi, keyin esa vahimali qichqiriq va yig'i ovozlari eshitildi, Bir necha kishi baravariga otimni aytib chaqirar, umumiy vahima ichida Edvardning qo'rquv aralash muloyim ovozi eshitildi:

— Bella, tuzukmisan?

— Ha, - g'oldiradim men o'rnimdan turishga harakat qilib. Lekin Edvard bag'ridan qo'yib yubormadi.

— Ehtiyot bo'l, chakkang yorilgan ko'rinadi.

Shundagina boshimdagi og'riqni his qildim.

— Voy..

— Shunday bo'lishini bilgandim, - dedi u mayin kulganicha,

— Jin ursin... - xayollarimni jamlashga urinardim. - Qanday qilib bu qadar tez yonimda paydo bo'lding?

— Men yoningda turgandim, Bella. - Uning juda yaqin turgan tiniq chiroyli yuziga tikilib tilim tutildi. Nega o'zi bu savolni beryapman?

Shu payt yordam yetib keldi. Qo'rqib ketgan o'qituvchilar, yig'lagan o'quvchilar bir-biriga va bizga qarab nimalardir deb qichqirishardi.

— Qimirlamanglar! - buyurdi bir erkak.

— Taylarni mashinadan olib tushinglar, - qichqirdi ikkinchisi.

Atrofdagi shovqin-surondan boshim aylanib, o'rnimdan turmoqchi bo'lgandim, Edvardning sovuq qo'llari yelkamdan bosdi.

— Hozircha qimirlamaganing maqul, - dedi u mehribonlik bilan.

— Sovuq... - dedim muzlab borayotganimni his qilib.

U yana kuldi.

— Sen o'z mashinang yonida turganding, - to'satdan yana esimga tushdi.

— Unday emas.

— Men hammasini ko'rib turgandim.

Atrof to'la odam edi. Erkaklar Taylarni mashinadan tushirishga urinishar, men esa bahslashishda davom etardim. Qayerdan buncha qatiyat? O'zimning haqligimga ishonchim komil bo'lgani uchun ham Edvardning tan olishini istardim.

— Bella, men yonginangda turgandim, keyin seni chalib yiqitdim, - dedi u ko'zlari bilan gapini uqtirmokchi bo'lgandek tikilib.

— Yo'q!

— Bella, iltimos...

— Qayerdan buncha tez paydo bo'lding?

— Menga ishon, - u menga o'tingandek tikildi, shundan keyin bahslashishga holim qolmadi.

— Keyin hammasini tushuntirib berishga vada berasanmi?

— Albatta, - dedi u negadir jahl bilan.

Oltita sanitar va ikki o'qituvchi furgonni surib, nosilkalarni olib kelishdi. Edvard o'zim yura olaman degach, men ham shunday qilmoqchi bo'ldim. Lekin kimdir mening boshim bilan urilganimni va miyam chayqalgan bo'lishi mumkinligini yetkazgach, meni nosilkaga ortishdi. Butun maktab meni tomosha qilib turganini his qilib yerga kirib ketgudek bo'ldim. Edvard esa mashinaning oldiga o'tirdi. Mashina yurishga ulgurmasidan ataylab qilgandek politsiya shefi Svon boshchiligida politsiya guruhi yetib keldi.

— Bella! - Meni nosilkada ko'rgan dadam qo'rqqanidan qichqirib yubordi.

— Men yaxshiman, dada, xavotirlanmang.

Sanitarlar meni ko'tarishayotganda "Xonda" bamperidagi Edvardning qo'l izlariga ko'zim tushdi. Xuddi bor kuchi bilan mashinani to'xtatganu, uning kuchidan bamper pachoq bo'lgandek! Ko'zlarimga ishonmadim. Mana uning oilasi... Ular hodisani uzoqdan kuzatib turishar, yuzlari g'azabdan oqarib ketgan. Lekin nigohlarida ukasi hayotidan xavotir hissi yo'q edi.

"Tez yordam" mashinasi politsiya boshchiligida shahar shifoxonasiga yetib kelganda, meni nosilkada ko'tarib kirishdi. Edvard esa xuddi o'z uyiga kirgandek yugurib kirib ketdi. Atrofimda hamshira girdikapalak bo'lib turganda yonimdagi koykaga boshi bog'langan Taylerni olib kelishdi. O'zining ahvoli yaxshi bo'lmasa-da, u mendan xavotirda edi.

— Bella, kechir meni... Aybdorman...

— Men yaxshiman, Tayler, o'zing tuzukmisan?

— Seni o'ldirib qo'ydimmi, deb o'yladim... Tez haydab kelayotgandim, muzda boshqara olmay qoldim...

— Xavotir olma, yaxshiman.

— Yo'ldan bu qadar tez qochishga qanday ulgurding?

— Menga Edvard yordam berdi.

— Kim?! - quloqlariga ishonmay qayta so'radi Tayler. - Men uni ko'rmadim-ku...

Qoyil, tezligiga gap yo'q. O'zi yaxshimi?

— Ha, yaxshi, u ham shu yerda.

Men aqldan ozmaganman! Lekin buni qanday izohlash mumkin? Savollarimga javob yo'q. Boshimni rentgen qilib miyam chayqalmaganini aniqlashdi, lekin doktor ruxsatisiz javob bera olmasliklarini aytishdi. Tayler kechirimlari bilan jonga tegdi. Nihoyat unga quloq solmay, ko'zimni yumdim.

— U uxlayaptimi? - degan yoqimli ovozni eshitib darhol ko'zimni ochdim. Koykamda mag'rur jilmaygancha Edvard turardi. Undan jahlim chiqqanini ko'rsatmoqchi bo'ldimu, qo'limdan kelmadi. Undan xafa bo'lishning iloji yo'q.

— Edvard meni kechir, juda afsusdaman, - Tayler yana diydiyosini boshlagandi Edvard bir ishora bilan uning ovozini o'chirdi.

— Qanday tashxis qo'yishdi?

— Ahvolim yaxshi, lekin ketishga ruxsat berishmayapti. Nega sendan analiz olishmadi?

— Hamma gap tanish-bilishlar va jozibamda, - kuldi Edvard.

Shu payt muolajaxonaga doktor kirib keldi. Uni ko'rib rostakamiga anqayib qoldim. U men ko'rgan model yigitlarning hammasidan ham chiroyliroq edi...

— Xo'sh, Svon xonim, o'zingizni qanday his qilyapsiz? - so'radi u.

Uning ovozi Edvardnikidan ham yoqimliroq ekan. — Rentgen natijalariga ko'ra hammasi yaxshi, lekin Edvard boshingizni asfaltga urib olganingizni aytdi.

— Yaxshiman, - dedim Edvardga qovog'imni uyub. U esa himmat ko'rsatgandek jilmayib turardi. Doktor muzdek qo'llari bilan boshimni ushlab ko'rgach:

— Dadangiz tashqarida kutib turibdi. Uyingizga ketishingiz mumkin. Agar boshingiz aylansa yoki o'zingizni yomon his qilsangiz tezda kasalxonaga murojaat qiling, - dedi.

— Darsga qaytsam bo'ladimi?

— Yo'q, buguncha dam oling.

— Edvard-chi, u maktabga boradimi?

— Kimdir xushxabarni yetkazishi kerak-ku, - yana kuldi Edvard.

— Umuman olganda, butun maktab hozir shifoxonamizga yig'ilgan. Balki shu yerda qolarsiz, - hazillashib taklif qildi doktor.

— Yo'q! - sakrab turaman deb muvozanatni yo'qotdim va doktorning qo'lga borib tushdim. U esa bosh chayqab qo'ydi.

— Hechqisi yo'q, shunaqasi ham bo'lib turadi, - dedim men ming'irlagancha.

— Boshingiz og'risa dori iching. Omadingiz bor ekan!

— Edvard yonimda turgani omadim bo'ldi, - dedim men xaloskorimga ma'noli tikilib.

— Ha, albatta, - doktor hujjatlarni tekshirayotgandek boshini ko'tarmadi. Uning o'g'lidan faxrlangani sezilib turardi. Shundan keyin doktor Taylerni tekshirishga o'tdi. Doktor o'g'irilishi bilan Edvardga yaqinlashdim.

— Seni bir daqiqaga mumkinmi? - shivirladim. U tishlarini g'ichirlatib, o'zini orqaga tashladi va:

— Dadang kutyapti, - dedi.

— Sen bilan alohida gaplashib olishimiz kerak, - gapimda turib oldim.

Edvard aftini burishtirgancha yo'lak bo'ylab tez-tez yurib ketdi. Ortidan yugurdim. Koridorning burchagiga borib men tomonga keskin o'girildi.

— Nima istaysan o'zi?

— Bu hodisani izohlab beraman deb vada qilganding... - eslatdim boyagi qa'tiyatimdan asar qolmay. Uning yovqarashidan cho'chib ketdim.

— Men hayotingni asrab qoldim, sen esa da'vo talab qilyapsanmi?!

Zo'rg'a o'zimni bosdim.

— Va'da berganding-ku!

— Bella, sen boshing bilan yiqilding, shu sabab nima deyayotganingni o'zing ham bilmaysan!

— Aqlim joyida!

— Nega menga yopishib olding? - Endi rostakamiga jahli chiqdi uning.

— Haqiqatni bilmoqchiman!

— Xo'sh, seningcha nima bo'ldi?

— Aniq bilaman, o'sha paytda yonimda yo'q eding. Tayler ham seni ko'rmabdi. Shu sabab menga amneziya bo'lgansan dema! Furgon ikkalamizni ham bosib ketishi kerak edi... Lekin sen uni to'xtatib qolding! Shunday kuch bilan to'xtatdingki, furgonda kaftingni izi qolgan! "Xonda" bamperida esa yelkangni izi... Lekin senga hech nima bo'lmadi... Yana furgon mening oyog'imni yanchib o'tishi kerak edi... Sen uni nafaqat to'xtatding, balki ko'tarib qolding... Buni qanday izohlash mumkin?! - O'zimning gaplarim o'zimga ham g'alati tuyuldi. Yig'lab yubormaslik uchun lablarimni tishladim. Edvard menga ishonqiramay qarab qoldi.

— Seningcha men furgonni bir qo'lim bilan ko'taribman-da!

Men bosh silkidim.

— Bu gapingga hech kim ishonmaydi!

— Men hech kimga aytmoqchi emasman.

— Unda nima farqi bor? - hayratini yashirmadi Edvard.

— Farqi bor... Yolg'on gapirishni yomon ko'raman. Shu sabab nima uchun yolg'on gapirishim kerakligini bilib qo'ymoqchiman.

— Nahotki, menga shunchaki rahmat aytib, hammasini unutish qiyin bo'lsa? - horg'in so'radi u.

— Rahmat! - dedim alam bilan.

— Lekin baribir ko'ngling joyiga tushmaydi, shundaymi?

— Yo'q, albatta.

Biz bir-birimizga jahl bilan tikilib qoldik.

— Umidlaring puchga chiqadimi deb qo'rqaman.

— Senga nima farqi bor?

Shu lahzalarda Edvard menga o'ta ta'sirchan ko'rindi.

— Bilmadim, - dedi u va sekin o'girilib keta boshladi.

Savolim javobsiz qolgani alam qilib, bir lahza joyimda mixlanib turdim, keyin esa holsiz yo'lakka chiqdim.

Men bilan Tayler uchun butun maktab xavotirlangan ekan. Ostonada yuzlab xavotirli chehralarga ko'zim tushdi. Dadam men tomon otildi. Lekin hamon g'azabimni bosa olmaganim uchun hech kim bilan gaplashgim kelmadi. Men tomonga kelayotgan do'stlarimni ko'rib dadamga o'girildim.

— Tezroq ketaylik...

Dadam meni yelkamdan quchgancha tashqariga yetakladi. Do'stlarimga hammasi joyida degandek qo'l siltab, dadamning patrul mashinasiga o'tirib, bir oz yengil tortgandek bo'ldim.

Yo'l bo'yi gaplashmadik. Edvardning g'alati xatti-harakatlari shubhaga solib qo'ygandi.

- Haligi... Onagga qo'ng'iroq qilishing kerak... - ayb ish qilgandek to'ng'illadi dadam.

— Oyimga ham aytdingizmi?! - daxshatdan qichqirib yubordim.

— Kechir...

Alamimni eshikdan oldim. Xuddi bilganimdek onam vahimaga tushgandi. Uni tinchlantrish uchun ming martalab yaxshiman deb takrorlashimga to'g'ri keldi. Xayolim parishon edi, butun fikrimni Edvard va uning siri egallagandi. Negadir Forksdan ketish istagi ham tark etdi. Dadamning savollariga javob bermaslik uchun tinchlantiruvchi dori ichib, o'zimni uyquga solib yotib oldim.

IV bob. Kutilmagan taklif

Bugun tunda birinchi marta Edvard tushimga kirdi. Zim-ziyo tunda uning yuzi yorug'lik manbaidek nur taratib turardi. U menga sinovchan tikilib, keyin zulmatda yolg'iz tashlagancha ketdi... Ortidan qancha yugurmay, yeta olmadim. Chaqirsam, eshitmadi. Qo'rqib uyg'onib ketdim, shundan keyin anchagacha uxlay olmadim. Bu tush tez-tez takrorlanadigan bo'ldi, Edvard har tun tushimga kirar va har kecha meni zulmatda yolg'iz tashlab ketardi. Falokat ro'y bergandan keyingi bir oy o'ta bezovta va qiyin kechdi. O'zim istamagan holda maktabning eng mashhur kishisiga aylandim. Tayler izimdan qolmay kechirim so'rar, Mayk bilan Erik uni yoqtirishmasada, undan qutulish oson emasdi. Xullas, boshimga yana bir dardisar oshiq paydo bo'lgandi. Hamma meni savolga tutar, lekin negadir Edvardning qahramonligini aytsam-da, hech kim uni savolga tutmas, aksincha undan o'zlarini olib qochishardi. Qolaversa, do'stlarim bir ovozdin Edvardni "Xonda" surilgandan keyingina ko'rganliklarini aytishardi. Kallenlar oilasi har doimgidek hech kimga qo'shilishmas, faqat o'zaro suhbatlashishardi. Endi Edvard men tomonga umuman qaramay qo'ydi. Biologiya darsida ham xuddi jirkangandek parta chetida o'tirar va borligimni sezmagandek tutardi o'zini. Faqat qo'llari musht bo'lib tugilgandagina uning xotirjam va befarqligiga shubha qilardim. Nazarimda u meni furgon g'ildiraklari ostidan chiqarib olganiga pushaymon edi. Uning o'zini tutishiga boshqa izoh yo'q. Avtohalokatning ertasi kuni g'azabim tarqab, minnatdorchilik bildirmoqchi bo'ldim.

Lekin u menga etibor bermadi. Salom berganimda bosh silkib qo'ydi-yu, yana doskaga qarab oldi. Shundan keyin qaytib gaplashmadik. O'z tuyg'ularimni boshqara olmay unga uzoqdan tikilishda davom etardim. Uning ko'zlaridagi tilla uchqunlar kamayib yana tim qora rang olayotganini tushuna olmasdim. U men bilan gaplashmagani uchun o'zimni o'ta baxtsiz va yolg'iz his qilardim, lekin u tushlarimda doim birga edi. Bizning gaplashmaganimizga hammadan ham Mayk xursand edi. U avariya dan keyin Edvard bilan uzoqlashganimizdan quvonardi. Mart oyining birinchi haftasida Jessika qo'ng'iroq qildi. An'anaga ko'ra, bahorgi balda qizlar yigitlarni raqsga taklif etisharkan. Dugonam Maykni raqsga taklif etish uchun ruxsat so'radi. Roziligimni eshitgach:

— Maykni o'zing taklif qilmoqchi emasmiding? - dedi hayratini yashirmay.

— Men raqs tushishga bormayman, Jessika, - dedim uni tinchlantirib.

Ertasi kuni darslarda u negadir shubhali tarzda tinchib qoldi. Mendan o'zini olib qochgani uchun men ham savolga tutmadim. Mayk unga rad javobini bergan shekilli. Gap nimadaligini Maykning o'zidan bildim.

— Bilasanmi, - dedi u yer chizib. - Jessika meni raqsga taklif qildi...

— Juda yaxshi, - dedim quvonib.

— To'g'risi, unga o'ylab ko'raman dedim.

— Nega?

Mayk qizarib ketdi. Unga achindim.

— Ochig'i, meni sen taklif qilasan deb umid qilgandim, - dedi - u eshitilar-eshitilmas. Shu payt Edvard men tomonga o'girilganini sezdim. - Yoki boshqa birovni taklif qildingmi? - so'radi u Edvard tomonga ishora qilib.

— Yo'q, men umuman raqslarga bormayman.

Unga raqs tusha olmasligimni tushuntirib o'tirgim kelmay, miyamga kelgan birinchi gapni aytdim. — O'sha kuni Sietlga bormoqchiman.

— Boshqa kuni borsang, bo'lmaydimi? - so'radi Mayk meni ko'ndirish maqsadida.

— Yo'q. Jessikani uzoq kuttirma, bu odobdan emas.

— To'g'ri aytasan, - dedi Mayk va qizargancha nari ketdi.

O'zimdagi aybdordik hissini haydab, chuqur nafas oldim. Ko'z qirim bilan qaragam Edvard menga qiziqish va yana o'sha umidsizlik bilan qarab turibdi. Men uning ko'ziga tik qaradim, nigohini olib qochsa kerak deb o'ylagandim. Lekin u sinovchan nazarini olib qochmadi. Nega bu qadar chiroyli-a, bu? Qo'llarim titrab ketdi.

— Janob Kallen? - so'radi o'qituvchi men eshitmagan savolga javob olish uchun.

— Krebs davri, - dedi Edvard istamaygina nigohini o'qituvchiga olarkan. Dars qulog'iga kirganiga hayron qoldim.

Uning nigohi asirligidan qutulib, o'zimni kitobga urdim.

Uning husni tarovatiga yana asir bo'lmaslik uchun yuzimni sochlarim bilan to'sib oldim. Hozir his-tuyg'ularga erk bera olmayman. Necha kun deganda endi o'z nigohiga munosib ko'rdi, unga meni har ko'yga solishi uchun ruxsat bermasligim kerak. Qo'ng'iroq jiringlashi bilan darhol narsalarimni yig'ishtira boshladim. Edvard har doimgidek yugurib chiqib ketmadi.

— Bella!

Nega bu ovozdan yuragimga titroq kiradi? Axir Edvardni taniganimga hali hech qancha bo'lgani yo'q-ku!

Istamaygina sekin o'girildim. O'zimga tan olishga ham uyalaman, uning husni meni xuddi ohangrabodek o'ziga tortardi. Xayollarini bilolmay yuragim siqildi. Chaqirgandan keyin tezroq gapirsa-chi.

— Menga gapiryapsanmi? Nahotki?! - so'radim asablarim qaqshab, istehzo bilan. U tabassumini sezdirmaslik uchun lablarini mahkam qimtdi.

— Unchalik emas...

— Unda nima istaysan? - dedim ko'zlarimni ochmay.

Nihoyat ko'zlarimni ochganimda u menga jiddiy qarab turardi.

— Kechir. Bilaman, noto'g'ri ish qilyapman. Lekin shunisi ma'qul...

— Nima demoqchiligingni tushunmadim.

— Do'st bo'lmaganimiz ma'qul, - tushuntirdi u bosiqlik bilan. — Menga ishon...

Ko'zlarim alamimni sezdirib qo'ydi.

— Afsuski, bu fikr vaqtliroq miyanga kelmabdi-da, - chaqib oldim. — O'shanda afsuslanishga hojat qolmasdi.

— Afsuslanish? - hayratlandi u. — Nimadan afsuslanaman?

— O'sha furgon meni bosib ketmaganiga!

Edvard taajjubda qotdi, keyin tutila-tutila dedi:

— Seningcha hayotingni saqlab qolganimga pushaymonmanmi?

— Xuddi shunday!

— Bekor gap! - endi rostakamiga jahli chiqdi.

Men o'zimni bosib teskari qaradim. Aksincha, xayolimdagi barcha gapni yuziga aytib tashlashim mumkin edi. Darsliklarimni yig'ishtirib xonadan yugurib chiqib ketdim.

Lekin no'noqligim ish berib eshikka urilib kitoblarimni tushirib yubordim. Endi engashib olmoqchi edim, Edvard epchillik qildi. Keyin kitoblarimni indamay menga uzatdi.

— Rahmat, - dedim sovuqqonlik bilan. Uning ko'zlari qo'rqinchli edi.

— Arzimaydi.

Men boshimni mag'rur ko'targancha undan uzoqlashdim. Qolgan darslarda ham o'zimni yomon his qildim. Fizkultura darsida bir necha marta yiqildim. Xayolim Edvardda bo'lgani menga azob berardi. Dars tugashi bilan mashinamga qarab yugurdim. Hech kim bilan gaplashgim kelmasdi. Mashinam yonida Erik kutib turgan ekan. Hozir shu yetmay turgandi!

— Salom, Erik. Tinchlikmi?

— M-men o'yladimki.. balki balga birga borarmiz, - tortinib so'radi u.

— Qizlar taklif qilishi kerak, shekilli, - dedim muloyim gapirishga harakat qilib.

— Shunaqa-yu...

— Rahmat, taklif qilganing uchun, lekin dam olish kuni Sietlga borishim kerak, - dedim o'zimni bosib.

— Mayli, - xo'rsindi Erik. - Unda boshqa safar...

— Albatta, - undan oson qutilganimga xursand bo'ldim.

U maktab tomonga keta boshlaganda yonginamda kimningdir piqillab kulgani eshitildi. Yonimdan hech kimga qaramay Edvard o'tib borardi. Jahl bilan pikapim eshigini qarsillatib yopdim va ko'chaga qarab haydadim. Lekin Edvard chaqqonlik bilan

mashinasini mendan oldin o't oldirdi va yo'lni to'sib, oilasini kutish uchun to'xtadi. Yarqirab turgan "volvo" mashinasini boplab urgim keldi-yu, lekin atrof to'la guvoh edi. Orqani ko'rsatadigan oynadan qaraganimda yo'lda navbat paydo bo'lgandi. Mendan keyin Taylarning mashinasi turardi. U yap-yangi "Nissan"idan turib qo'l siltadi. Hozir u bilan gaplashishni istamasdim. Edvard mashinasini yurgizishini kutib turgandim, shunda mashinam oynasi taqilladi.

— Kechirasan Tayler, Kallenlarning mashinasi yo'lni to'sib turibdi, ulardan o'tib keta olmayapman.

— Ko'rib turibman. Navbatda turgan ekanmiz gaplashib olsak bo'lardi, - kuldi Tayler.

Eh, bu ham...

— Balki meni balga taklif qilarsan, - tortinmay taklif qildi u.

— Tayler, men o'sha kuni shaharda bo'lmayman! - javobim keskinroq chiqdi. O'zimni bosishim kerak Mayk bilan Erik sabrimni to'ldirganiga u aybdor emas-ku.

— Ha, Mayk aytgandi.

— Unda nega so'rayapsan?

— Shunchaki, unga dam bervordingmi deb o'ylabman.

— Uzr, Tayler.

— Hechqisi yo'q, bal bo'lmasa, bitiruv oqshomi bor.

Uf tortib, o'zimni kabinaga tashladim. Bu paytda Kallenlar oilasi nazokat bilan mashinaga joylashishdi. Orqani ko'rsatadigan ko'zgudan Edvardning nimtabassumi ko'rindi. U xuddi suhbatimizni eshitib, kulayotganga o'xshardi. Bu barno yigitning mashinasini pachog'ini chiqarib kayfiyatini buzgim keldi-yu, kalitni buradim, lekin u mashinasini uchirib ketishga ulgurdi. Uyga kelib dadamni xursand qilish uchun jo'ja qovurdim. Shu mahal telefon jiringladi. Hech kim bilan gaplashgim kelmasa ham go'shakni ko'tardim, onam bo'lishi mumkin.

Jessika quvonchi ichiga sig'may Mayk taklifiga rozi bo'lganini aytdi. Mayk rozi bo'lgach, u mening balga bormaganimga bir oz afsuslandi. Unga ham Sietl haqida aytishga to'g'ri keldi. Xayolim hamon Edvardning gapida edi. Nega endi do'stlashmaganimiz yaxshi dedi. Nazarimda uni deb es-hushimdan ayrilayotganimni sezdi, shu sabab ham mendan nariroq yurmoqchi. Men bilan hatto, do'stlashishni ham istamayapti, shundan ham bilsa bo'ladi munosabatini. Unga umuman yoqmayman! Ko'zimga beixtiyor yosh to'ldi. To'g'ri, men bir ko'rimsiz qiz bo'lsam... U esa... U chiroyli, aqlli, ziyrak, qolaversa bir qo'li bilan furgonni to'xtata oladigan darajada kuchli! Mayli, nima ham qilardik.

Uni tinch qo'yay, yana bir yil shu ovloqda yashashga sabrim etsa, keyin boshqa shtatdagi kollejlardan biriga o'qishga kirib, ko'chib ketaman.

Dadam tayyorlagan taomimni ishtaha bilan tanovul qildi.

— Dada, ikki haftadan keyin Sietlga bormoqchiman. Maylimi?

— Nega? - hayron bo'ldi dadam. U uchun Forksdan yaxshi joy yo'q!

— Kitob do'koniga kirmoqchiman. Kiyim-kechak ham olarman.

— Bir o'zing borasanmi? Sietl katta shahar adashib qolmaysanmi? - xavotirlandi dadam.

— Dada, men yashagan shahar Sietldan besh marta katta. Adashmayman!

— Balga yetib kelasanmi?

Obbo! Faqat Forksga o'xshagan shaharchalarda otalar qizlarining bali qachonligini bilishadi.

— Men raqs tushmayman! - dedim. Beo'xshovligim kimga tortganini dadam bilishi kerak-ku?

Ertalab mashinamni "Volvo"dan uzoqroqda to'xtatdim. Chunki uni urib, pachoq qilish istagi tark etmagandi. Yana Kallenlarga yangi mashina olib berishga to'g'ri kelmasin. Qo'limdan tushib ketgan kalitni olaman deb engashganimda, kimdir epchillik bilan mendan oldin olib uzatdi. Boshimni ko'targanimda Edvard pikapimga suyanib turardi.

— Yo'q joydan paydo bo'lishni qanday eplaysan? - so'radim jahlimni yashirmay.

— Sen e'tiborsiz bo'lsang, ayb mendami? - dedi u to'ng'illab. Uning ko'zlari bugun asal rangida edi.

— Kecha nega yo'lni to'sib qo'yding? Jahlimni chiqarmoqchi bo'ldingmi?

— Taylarga bir imkon yaratay dedim-da, - kulimsiradi u, masxara qilgandek.

— Sen... - ichimdan toshib kelayotgan g'azabni qanday tilimga chiqarishni bilmay tutildim.

— Jahlingni chiqarmoqchi emasdim, - negadir uning ko'zlari g'azabdan toraydi.

— Chiqarmoqchisan! Furgonning chala qolgan ishini bitirmoqchisan.

— Bella... kechirasanu, shu gaping ahmoqona chiqdi.

Unga tarsaki tortib yuborgim keldi. Menga nima bo'lyapti o'zi? Teskari o'girilib keta boshladim.

— To'xta! - dedi Edvard ovozi ko'tarmay. Men qaysarlik bilan yo'limda davom etdim. — Kechir, qo'pollik qildim. - Yo'l-yo'lakay kechirim so'radi.

— Nega meni tinch qo'ymaysan?

— Sendan bir narsa so'ramoqchiman. Lekin og'iz ochgani qo'ymayapsan, - dedi u yana jilmayib.

— Nazarimda ikkilanish kasaliga chalingansan.

— Bir-birimizni haqorat qilmasdan gaplashsak bo'ladimi?

— Mayli, gapir.

— Keyingi shanba kuni... Haligi bal kuni...

— Ustimdan kulyapsanmi?! - shartta gapini bo'ldim. Uning tillarang ko'zlari ayyorona jilvalandi.

— Gapimni tugatgani qo'yasanmi yo'qmi? - U ustimdan kulayotganini bildirmaslik uchun boshini egdi.

— Eshitishimcha o'sha kuni Sietlga ketarkansan. Seni olib borib kelsam maylimi? Undan bu gapni kutmagandim.

— Nima? - uning maqsadini tushunmadim. - Kim meni Sietlga olib boradi?

— Men albatta, - dedi u dona-dona qilib xuddi esi past odam bilan gaplashayotgandek.

— Nega?

— O'zim ham anchadan buyon bormoqchi bo'lib yurgandim. Qolaversa, pikaping uzoq masofaga dosh bera olmasa kerak.

— Mehribonchiliging uchun rahmat! Men o'z mashinamdan nolimayman.

— Yaxshi, lekin tez-tez benzin quyishingga to'g'ri keladi, - tinchlanmadi u izimdan qolmay.

— Senga nima? - kumushrang "Volvo"si bor otasining erkatoysi menga muruvvat qilmoqchimi?

— Foydali qazilmalarni tejash har bir fuqaroning burchi! - dedi u yasama jiddiylik bilan.

— Qo'ysang-chi, Edvard! - uning ismini birinchi marta tilimga olganimdan o'zim ham g'alati bo'lib ketdim. - Men seni qiziqirmayman, men bilan do'stlashishni ham istamaysan-ku!

— Men do'stlashmaganimiz yaxshi dedim. Istamayman, demadim.

— Yo'g'-ey, bu gaping bilan ancha aniqlik kiritding.

— Men bilan do'stlashmasang, o'zingga yaxshi. Lekin men hissiz to'nka bo'lishdan, o'zimni befarq ko'rsatishdan charchadim, Bella! - u shunday hayajon bilan gapirdi, yuragim to'xtab qolay dedi.

— Xo'sh, men bilan Sietlga borasanmi? - so'radi u bir lahzalik quloqni yorgudek sukunatdan so'ng. Tilim aylanmagani uchun bosh silkidim. Uning yuzi tabassumdan yorishdi.

— Lekin baribir mendan uzoqroq yurganing yaxshi, - ogohlantirdi u jiddiy. — Biologiya darsida uchrashamiz! - keskin o'girilib avtomobili tomon yurib ketdi.

Men esa bu g'alati bolaning jumboqli gaplarining mag'zini chaqa olmay, anqaygancha qolaverdim.

V bob. Qon guruhi

Darslarda xayolimni bir joyga yig'a olmadim. Edvard bilan ertalabki suhbatdan keyin xayolim parishon bo'lib qoldi. Nahotki rostdan ham u meni yoqtirsa? Yo'q, ishonmayman. Uni yana ko'rish uchun oshxonaga shoshildim. U yana hissiz robotga aylandimi yoki ertalab ro'y bergan hodisa shunchaki ro'yomi, haqiqatmi, aniqlagim kelardi. To'rdagi men uchun qadrli stolga qarab yig'lab yuborishimga sal qoldi. Ular to'rt kishi o'tirishar, Edvard yo'q edi. Nahotki, uyiga ketgan bo'lsa?

Kayfiyatim bilan birga ishtaham ham yo'qoldi. Bitta limonad olib hech kimga aralashmay bir burchakda yolg'iz o'tirgim keldi.

— Senga Edvard Kallen qarayapti, - Jessikaning ovozi uzoqdan eshitilgandek bo'ldi. - Qiziq, nega u bugun yolg'iz o'tiribdi.

Tushkun kayfiyatim tumandek tarqadi. Boshimni ko'tarib zalning narigi burchagidagi stolda o'tirgan Edvardga ko'zim tushdi. Ko'zlarimiz to'qnashgach, u qo'li bilan ishora qilib meni chaqirdi.

— U seni chaqiryaptimi? - ishonmay so'radi Jessika.

— Menimcha biologiya darsidan uyga vazifani bajarmagan...- dugonamni tinchlantirishga urindim. — Borib so'ray-chi, nima gap ekan. Edvardning yoniga borib ikkilanib turib qoldim.

— O'tirasanmi? - so'radi u odob bilan.

O'zimni istamayotgandek qilib ko'rsatsamda, o'tirdim.

— Qandaydir g'alati, - dedim husni ko'zimni qamashtirishiga qaramay tikilib.

— Bo'ladigan narsaning bo'lgani yaxshi...

Vaqt to'xtab qolganday edi.

— To'g'risi nima bo'layotganini tushunmayapman, - tan oldim.

— Tushunaman, - jilmaydi u, lekin gapini izohlamadi. — Do'stlaringga seni o'g'irlaganim yoqmadi shekilli, - dedi u gapni burish uchun.

— Sabr qilishar... - Mayk, Erik va Jessikaning norozi nigohlarini ko'rmasamda, sezib turardim.

— Qaytarib berishimdan umid qilishmasin, - tund ahvolda to'ng'illadi u.

Men xo'rsindim.

— Qo'rqib ketganga o'xshaysan, - kuldi Edvard.

Inkor etsamda ovozim xoinona titrab chiqdi.

— Yo'q, qo'rqishdan ko'ra hayronman.

— Aytdim-ku, hech nima bo'lmagandek yurish jonimga tegdi, deb. Taslimman, - u nimtabassum qilsa-da, lekin ko'zlari jiddiy edi.

— Taslimman? - tushunmadim.

— Endi o'zimni hech narsada cheklamayman. Bugundan boshlab ko'nglimga kelganini qilaman, nima bo'lsa, bo'lar... - uning ovozi g'amgin edi.

— Baribir, hech nimani tushunmadim.

— Sening yoningda juda ko'p gapiraman, hamma muammo shunda.

- Xavotir olma, baribir men seni tushunmayman. Biz boshqa-boshqa tillarda gapiramiz.
- Shunisi yaxshi.
- Qisqasi, do'stmizmi?
- Do'stmiz, lekin men do'st bo'lish uchun yaxshi nomzod emasman, - dedi jiddiy. — Aqlli qizlar mendan naribroq yurishadi...
- Tushunarli, demak aqlim haqida tasavvuring bor. Aqlli qizlar sirasiga kirmas ekanman, demak do'stmiz, - aniqlik kiritdim.
- Ehtimol... Nimani o'ylayapsan?
- Kimligingni tushunmoqchi bo'lyapman.
- Qanday xulosaga kelding? - chiroyli yuzining muskullari tarang tortildi.
- Tuzukroq fikr kelmayapti...
- Taxminlaring ham yo'qmi?
- Qizarib ketdim. So'nggi oylarda "O'rgimchak-odam", "Supermen" filmlarini qayta-qayta tomosha qilgandim. Lekin buni Edvardga ayta olmasdim.
- Aytolmayman. Uyalaman.
- Shunisi yomon.
- Nega? Kimdir izohlab bo'lmaydigan xatti-harakatlar qilsa, g'ayriodatiy vaziyatda hayotingni saqlab qolsa, va'da bersada, tushuntirib bermasa, ertasi kuni esa seni tanimagandek o'tib ketsa, buni nima deb izohlash mumkin?
- Senga gap topib berish qiyin... - u menga norozi nazar tashladi. Keyin kutilmaganda kulib yubordi. — Yigiting meni senga osilyapti deb o'ylayapti. Darsdan keyin urib, tishimni sindirmoqchi, - Edvard ovoz chiqarmay yelkalari silkinib kuldi.
- Kimni aytyapsan? Adashyapsan...
- Esingdami, ko'pchilik xuddi ochiq kitobga o'xshaydi degandim.
- Eslashimcha, men ular sirasiga kirmasdim.
- Afsuski, shunday, - o'ychan tikildi u. - Negaligini bilgim keladi. Uning sinovchan nazariga dosh berolmay limonad ho'pladim.
- Ovqat yeysanmi? - g'amxo'rlik bilan so'radi u.
- Yo'q,- noaniqlik meni bezovta qilayotganini tan olgim kelmadi. — O'zing-chi?
- Men ochmasman, - jilmaydi u xuddi men ahmoqona savol bergandek.
- Sendan bir narsa so'rasam maylimi?
- Nima so'rashingga bog'liq, - hushyor tortdi Edvard.
- Unchalik muhim emas-u, lekin... Yana menga e'tiborsiz bo'lib qolmoqchi bo'lsang, unda oldindan ogohlantirib qo'y, iltimos. Menga osonroq bo'ladi.
- Mayli, - dedi u kulib yubormaslik uchun lablarini qimtib. — Meni ham bir iltimosim bor.
- Mayli.
- Seningcha men kimman?
- Yo'q, buni so'rama.
- Va'da berding.

— O'zing ham vadalarini buzgansan-ku.

— Iltimos, bittagina taxminingni ayt. Kulmayman, so'z beraman.

U jiddiy tus olib kipriklari ostidan menga iltimos qilgandek tikildi. Yana gipnoz ta'siriga tushgandek gapga tushdim:

— Seni haligi... filmdagiga o'xshab radioaktiv o'rgimchak chaqib olgan...

— Noto'g'ri.

— Bor-yo'q taxminim shu. Sening xatti-harakatingga o'rgimchakning aloqasi yo'qmi?

— Yo'q.

— Radiatsiyaning hammi?

— Afsuski, yo'q.

— Jin ursin. Mayli vaqti kelib bilib olarman.

— Bilmaganing yaxshi, - kutilmaganda jiddiy tortdi Edvard.

— Nega?

— Agar men supermen bo'lmasam-chi? Balki, men hafsalangni pir qiladigan boshqa odam bo'lsam-chi? - so'radi u doimgidek tabassum bilan lekin ko'zlari jiddiy boqardi.

— Ha, tushunaman.

— Rostdanmi? - kutilmaganda muskullari yana taranglashdi.

Sen xavfli odam bo'lsang kerak. — Xavfli, lekin yomon emas, - davom etdim o'zimga o'zim gapirgandek. — Sening yomon odamligingga ishonmayman.

— Adashasan, - eshitilar-eshitilmas shivirladi u, keyin stakanni aylantira boshladi. Biz oshxonada hech kim qolmaganini sezmaganimizcha jim o'tirdik.

— Kechikdik! - sakrab turdim.

— Men biologiya darsiga kirmayman, - shunday deya stakanni yanada tezroq aylantira boshladi.

— Nega?

— Har zamonda darsdan qochish foydali, - jilmaydi u.

— Mayli, unda men ketdim, - deganicha yugurdim. U o'rnidan qimirlamadi.

Fikrlarim Edvardning qo'lidagi stakandan ham tezroq aylanardi. Uning gaplarini unchalik tushunmagan bo'lsamda, baxtli edim.

Do'stlarim meni hayrat bilan qarshi olishdi. Yaxshi hamki, janob Banner qo'lida kartonlar to'plami bilan kelib qoldi va tezda hammaga tarqatdi.

Bugun barmog'ingizdan qon olib, qon guruhingizni aniqlaymiz.

Peshanamdan ter chiqib ketdi. Qonni ko'rsam ko'nglim buziladi! U Maykning barmog'iga lanset suqqanini ko'rganim zahoti g'alati bo'lib, og'ir-og'ir nafas ola boshladim. O'zimni tutishga qanchalik urinmay, rangim oqarib borayotganini sezdim.

— Bella, senga nima bo'ldi? - xavotirlanib so'radi Banner partamga yaqinlashar ekan. — Tobing qochdimi?

— Ha, ser, - ovozim zo'rg'a chiqdi.

— Kimdir tezda Bellani medpunktga olib borsin!

Birinchi bo'lib Mayk sakrab turdi. U ehtiyotlab yelkamdandan tutib, yetakladi. Tashqariga chiqib, to'xtadim.

— Bir oz o'tiray, maylimi? - Boshimning og'rig'ini bosish uchun o'rindiqqa cho'zildim. Muzdek taxta bir oz og'riqni bosgandek bo'ldi.

— Ko'karib ketibsang-ku, Bella! - qichqirib yubordi qo'rqib ketgan Mayk.

— Bella! - tanish ovoz uzoqdan eshitilgandek bo'ldi. - Unga nima bo'ldi? - quloqlarimga ishonmadim. Edvard shu ahvolimda ko'rishini istamasdim.

— Hushidan ketishiga sal qoldi. Nega unday bo'ldi bilmadim, hali barmog'idan qon olishga ham ulgurmagandi, - dedi Mayk ovozi titrab. — Medpunktga olib borayotgandim, lekin yurishga holi qolmadi.

— Darsingga qaytaver, uni o'zim olib boraman.

— Yo'q, - qaysarlik qildi Mayk. — Uni olib borishni menga topshirishgan.

Kutilmaganda meni kimdir o'rindiqdan shart ko'tardi, qo'rqib ko'zimni ochsam, Edvardning qo'lidaman.

— Qo'yib yubor, - qichqirdim.

U gapimga quloq solmay, go'yoki men yengil pardek, shamolday yelib keta boshladi.

Mayk unga yetolmay ortidan qichqirgancha qolaverdi.

— Ko'rinishing yaxshi emas, - jilmaydi Edvard har doimgidek.

— Iltimos, meni yerga qo'y, - yig'lamoqdan beri bo'ldim.

— Demak, qonni ko'rsang, ko'ngling ozib ketarkan-da! - so'radi u negadir ajablanib.

Qo'li band bo'la turib eshikni qanday ochdi hayronman.

— Biologiya darsida hushidan ketibdi, - dedi u shoshib o'rnidan turgan hamshiraga. U meni hech bir qiyinchiliksiz qo'lida ko'targancha medpunkt o'rtasida turardi.

— Qizlar ko'pincha qondan qo'rqishadi, bir oz yotsang o'tib ketadi, - tinchlantirdi hamshira. Edvardning kulgani eshitildi. Hamshira muz olib kelgani chiqib ketganda Edvardga sen haq ekansan dedim.

— Men doim haq bo'laman. Bu gal nimani to'g'ri aytibman?

— Bazan darsdan qochib turish foydali deganingda...

— Sizlarni hovlida ko'rib rosa qo'rqib ketdim, - istamaygina tan oldi u. — Xayolimda Mayk murdangni o'rmonga sudrab ketayotgandek tuyuldi!

— Juda kulgili! - dedim ko'zimni ochmay.

— Rost aytyapman. Hatto, murdalarning rangi ham senikidan tuzukroq bo'ladi.

— Bizni qayerdan topding? Maktabda emasing-ku.

Mashinamda disk eshitib o'tirgandim, - hozirjavoblik qildi Edvard. Shu mahal Mayk Li Stivensni yetaklab kelib qoldi. U ham hushidan ketgandi. Men darrov unga joy bo'shatdim.

— Qonni hidiga chidolmayan.

— Odamlar qonning hidini bilishmaydi, - Edvardning ko'zlarida g'ijinish bor edi.

Shu payt Mayk menga va Edvardga o'qrayib qaradi.

— Tuzalib qolgan bo'lsang, darsga borasanmi? - so'radi qovog'ini ochmay Mayk.

— Yo'q.

— Unda La-Pushgachi? - dedi u antik davr haykallaridek qotib turgan Edvardga yovqarash qilarkan.

— Albatta, boraman, - dedim uning kayfiyatini ko'tarish uchun.

— Bo'пти soat o'nda dadamning do'koni yonida uchrashamiz, - dedi u Edvardni taklif qilishni xayoliga ham keltirmay.

— Kelishdik.

— Keyingi darslarga kirmaslik uchun o'zingni yomon his qilayotganingni aytsang bo'ldi, - o'rgatdi Edvard. — Mashinangacha yetib bora olasanmi yoki ko'tarib olib boraymi? - uning tillarang ko'zlarida quvonch o'ynardi.

— O'zim boraman. Shanba kuni men bilan borasanmi? - umid bilan so'radim.

Edvardning Mayk va mening do'stlarim bilan bitta mashinada ketishini tasavvur qila olmasdim.

— Qayerga boryapsizlar, - qiziqmay so'radi u.

— La Push plyajiga.

Uning ko'zlari sezilar-sezilmas qisildi.

— Men taklif qilinmaganman.

— Men taklif qilyapman-ku.

— Maykni boshqa qiynamaylik, bo'lmasa, tishlashni boshlaydi, - dedi Edvard ko'zlari chaqrab.

Sekin o'z mashinam tomon ketayotgandim, Edvard yengimdan tortib o'ziga qaratdi va: — Yo'l bo'lsin, - dedi uyalinqirab.

— Uyga, - dedim dovdirab.

— Eshitmadingmi, shaxsan o'zim uyingga oborib qo'yaman dedim-ku. Shu ahvoldingda rulga o'tirishga ruxsat beramanmi?

— Ahvolimga nima bo'пти? Pikapim-chi?

— Elis darsdan keyin olib borib qo'yadi. - U meni xuddi sigirni yetaklagandek mashinasi tomon sudradi.

— Qo'yib yubor, - siltandim men jahlim chiqib. — Namuncha betakallufsan! O'zim ham yurib kela olardim.

— O'tir, Bella, - dedi u gapimga etibor bermay. Men qaysarlik qilib turaverdim. Yomg'ir chelaklab quyardi. Agar yugursam, u meni tutguncha pikapimga yetib olarmikanman? yetolmasam kerak...

— Qaytarib yetaklab kelaman, - dedi Edvard xayolimdagini o'qigandek.

Arazlagan kishi bo'lib jahl bilan mashinaga o'tirdim.

— Haddingdan oshib ketyapsan!

U javob bermadi. Motorni yurgizib musiqa qo'ydi. U bilan gaplashmaslikka qaror qildim, lekin musiqani eshitib rejalarim o'zgardi.

— "Oy nuri"...

— Debyussini eshitasanmi? - hayron bo'ldi u.

— Unchalik emas, oyim mumtoz qo'shiqlarni yaxshi ko'radi.

O'rindiqqa suyangancha tanish yoqimli musiqaga quloq tutdim.

Mashina shunchalik silliq yurardiki, uning yurayotgani sezilmasdi ham.

— Oying haqida gapirib ber, - kutilmaganda savol tashladi Edvard.

— Oyim bilan juda bir-birimizga o'xshaymiz, faqat oyim chiroyliroq, ma'suliyatsizroq, tavakkalchi. Biz xuddi dugonadekmiz.

— Necha yoshdasan, Bella? - negadir g'amgin so'radi Edvard. Mashina to'xtaganidan yetib kelganimizni tushundim. Yomg'ir qattiqligidan uyimiz ko'rinmasdi.

— O'n yettida, - dedim hayratlanib.

— O'n yettiga o'xshamaysan.

— Yo'g'-ey, - kulib yubordim. - Oyim ham doim o'ttizga kirganga o'xshaysan deydi. Uyda kimdir kattalardek fikrlashi kerakku. O'zing ham maktab o'quvchisiga o'xshamaysan...

U aftini burishtirib mavzuni o'zgatirdi.

— Onang turmushga chiqqanida xafa bo'lmadingmi?

— Yo'q. U baxtli bo'lishga haqli.

— Juda olijanobsan... Nima deb o'ylaysan, onang sening o'ringda bo'lganida u ham xuddi shunday qilgan bo'larmidi? Yani, sening tanlaganingni u kim bo'lishidan qat'iy nazar qabul qilarmidi?

— Menimcha, ha. Yana bilmadim onalar boshqacha fikrlaydi.

— Demak, u har qanday nomzodni, hatto eng dahshatlisini ham qabul qilishga tayyor.

— Dahshatli deganda kimni nazarga tutishga ham bog'liq. Butun tanasiga "tatuirovka" chizilgan barzanginimi yoki bezorini?

— Aytaylik shunday. Meni yomon deb hisoblaysanmi?

Men nima deb javob berishni bilmay qoldim, keyin to'g'risini aytdim.

— Sen xohlagan paytingda yomon bo'la olasan...

— Mendan qoʻrqasanmi? - yuzidagi tabassum yoʻqolib, jiddiy tus oldi.

— Yoʻq, - shoshib javob berdim. U yana jilmaydi.

— Endi sen ham oilang haqida gapirib berasanmi? Sening hikoyang menikidan koʻra qiziqroqligiga ishonchim komil.

— Nimani bilmoqchisan? - hushyor tortdi Edvard.

— Kallenlar seni asrab olishganmi?

— Ha.

— Oʻz ota-onangga nima boʻlgan?

— Koʻp yillar oldin vafot etishgan. Men ularni eslolmayman. Kallenlarni oʻz ota-onamdek yaxshi koʻraman.

— Omading bor ekan.

— Bilaman. - Edvard soatga qarab: — Elislar yomgʻirda qolib ketadigan boʻlishdi, - dedi.

— Albatta, - dedim shoshib. — Men ketishim kerak.

— Bir narsa aytsam maylimi, - mehr bilan tikildi u.

Men bosh silkidim.

— Xafa boʻlmaginu, lekin sen baxtsiz hodisalarni xuddi ohangrabodek oʻzingga tortasan. Sayohat paytida ehtiyot boʻl, mashina ostiga kirib ketish yoki okeanda choʻkib ketishdan oʻzingni saqla! Maylimi? - dedi u ma'yus jilmayganicha.

Oʻzimga kelib unga jahl bilan oʻgraydim.

— Xoʻp boʻladi, harakat qilaman! - dedim va eshikni qarsillatib yopganicha chelaklab quyayotgan yomgʻir ostida uyga qarab yugurdim.

VI bob. Qo'rqinchli voqealar

Juma kuni sira maktabga borgim kelmadi. Hammaning tilida mening hushimdan ketganim. Ayniqsa, Jessikaning savollari tugamasdi.

— Edvard seni nega chaqiribdi? - shivirladi u qulay paytini poylab.

— Bilmadim, - to'g'risini aytdim. — Nega chaqirganini tushuntirmadi.

— U senga gapirganda shunaqa o'zgarib ketdingki... - ma'noli kuldi u. — Albatta, seni tushunaman! U qarindoshlaridan boshqa hech kim bilan gaplashmagan. Boshing aylanishi tabiiy.

— To'g'ri, - qo'shildim fikriga.

Jessika asabiylashib sochlarini barmog'iga o'ray boshladi. G'iybat uchun mendan yaxshigina luqma kutardi... Bugun Edvard kelmasligini bilsamda, kun bo'yi uni intizor bo'lib kutdim. U shu bilan endi dushanba kuni keladi. Do'stlarim faqat ertangi sayohat haqida gapirishardi. Bir mahal Loren menga bepisand nazar tashlab, piching qildi:

— Qiziq, nega Bella Kallenlar bilan emas, biz bilan o'tiribdi? - Nega shu qiz meni yoqtirmaydi, tushunmayman.

Kechqurun dadamga sayohat haqida aytdim. Dadam men bilan boradigan bolalarning barchasini ismini, hatto ularning ota-onasini ham tanirdi. Hamrohlarim kimligini bilgach, ko'ngli joyiga tushdi. Qiziq, Edvard bilan Sietlga borishimni eshitsa, nima derkan?

— Dada, Rene tog'idagi qoyalarni bilasizmi? - so'radim shunchaki qiziqqan bo'lib.

— Ha. Nima edi?

— Maktabimizdagi bolalar o'sha yerga sayohatga ketishdi.

— Sayohat uchun unchalik qulay joy emas. Ayiq ko'p. U yerlarga asosan ov qilgani borishadi.

— Tushunarli, men noto'g'ri eshitibman shekilli, - dedim eshitilar eshitilmas.

Shanba kuni quyosh charaqlab chiqib ketdi. Oftobni juda sog'inganimni his qildim.

Mayklarning sport do'koni yonida Maykning "Shevrole"si va Taylarning "Nissan" mashinalari turardi. Erik ham shu yerda ekan. Men ismini bilmaydigan, boshqa sinfdagi yigit-qizlar, Jessika, Anjela va Loren ham jamuljam bo'lishgandi.

Notanish qizlar Lorenga meni ko'rsatib shivirlashdi, u esa ko'zlaridan nafrat chaqnatib teskari o'girildi.

Kunni zo'r o'tkazadiganga o'xshayman! Ammo Mayk meni quvonib qarshi oldi:

— Keldingmi? Bugun oftob charaqlab ketadi degandim-ku!

— Men ham kelaman deb so'z bergandim-ku!

— Demak, faqat Lu bilan Samantani kutamiz. Agar... sen kimnidir taklif qilmagan bo'lsang, albatta... - ehtiyotkorlik bilan gap tashladi Mayk.

— Yo'q, - dedim ishonch bilan. Qaniydi Edvard men bilan sayohatga borsa, Maykning yonida yolg'onchi bo'lishga ham tayyor edim.

Mening gapimdan Mayk yengil tortdi va:

— Mening mashinamda borasanmi yoki Luning furgonida?

— Albatta, sen bilan.

— Unda menga yo'l boshlovchi bo'lasan.

Jessika bizga mo'ltirab tikilib turganini ko'rib, g'alati ahvolga tushdim. Ularning ikkalasiga ham yoqaman deb ado bo'laman shekilli... Shu payt xayolimga bir fikr keldi! Darrov Jessikani chaqirib Mayk ikkalamizning o'rtamizga o'tqizdim. Albatta, bu Maykga yoqmasdi, lekin Jessika xursand bo'ldi.

Forksdan La-Pushgacha yo'l quyuq o'rmon o'rtasidan o'tgan bo'lib, maza qilib yo'lni tomosha qilib ketdim. La-Push juda chiroyli joy bo'lib, to'q ko'k rangdagi to'lqinlar qoyali qirg'oqlarga shovqin bilan urilar, yam-yashil quyuq o'rmon shiviri kishiga rohat bag'ishlardi. Plyajda qum kam bo'lib asosan qoya toshlardan iborat edi. Dengiz suvi tuzidan oqargan toshlar quyoshda turli ranglarda jilvalanib ko'zni qamashtirardi. Shabadadan esa yod hidi anqirdi. Kutilmaganda havoni bulut qoplab, kayfiyatimizni tushirdi. Yigitlar bir zumda shox-shabba yig'ib, gulxan yoqishdi.

— Hech yog'och oqizishlarini ko'rganmisan?

— Yo'q, - dedim gulxan tili yog'ochlarni yamlashidan ko'z uza olmay. — Olovning rangi ko'k ekanmi?

— Bu tuzning ta'sirida. Zo'r-a, to'g'rimi?

Yarim soat gulxanda isinib gaplashib o'tirgan yigitlar mahalliy ko'llar qo'ltiqlarini tadqiq qilishga qaror qilishdi. Mening borgim kelmadi, chunki bolaligimda dadam bilan kelganimda bir necha marta o'ralarga tushib ketganimdan so'ng yurak oldirib qo'yganman. Qolaversa, Edvard ham bir falokatni boshlama, deb iltimos qilgan. Yaxshi hamki qizlar biz sayr qilmaymiz deb qolishdi, shundan keyin Tayler va Erik bizni qo'riqlash uchun qolishdi. Lekin Loren menga bepisand nazar tashlaganida o'zim bilmagan holda sakrab turib Mayk bilan sayr qilgani ketdim. Biz quyosh nuri yorib o'ta olmaydigan o'rmon oralab kirib boraverdik. Oldingi sarguzashtlarimni eslab men ancha ehtiyotlanib qadam bosdim. Hamrohlarim esa qoyadan qoyaga sakrab xursandchilik qilishardi. Mustahkam qoyalardan biriga o'tirib suvni tomosha qila boshladim. Suv ostida suzib yurgan qisqichbaqalar, dengiz yulduzlari va yam-yashil suv o'tlari orasida ola-bula baliqchalar suzib yurishar, suvda hayot qaynardi. Suv osti hayoti xayolimni olgani bilan Edvardni unutmagandim. U hozir qayerda ekan? Qaniydi hozir yonimda bo'lganida... Nihoyat yugurib charchagan bolalar och qolishdi shekilli orqaga qaytishdi. Ularga yetib olaman deb bir necha marta yiqilib tushdim. Plyajga qaytganimizda gulxan atrofida mehmonlar o'tirishardi. Sochlarining qop-qoraligi va qizg'ish terisiga ko'ra mehmonlarimiz mahalliy yigitlar. Loren dugonalari bilan taom tarqatishni boshladi. Yigitlar och bo'rilardek ovqatga tashlanishdi. Bu orada Erik gulxan atrofida mehmonlarni tanishtirib chiqdi. Mening ismimni aytganda hindu bolalardan biri qiziqish bilan qaradi. Mehmonlarning eng kattasi esa o'z navbatida hamrohlarini tanishtirdi. Menga qiziqib qolgan bolaning ismi Jeykobligini eslab qoldim. Qolganlariga e'tibor ham bermadim. Hamma o'z xayoliga g'arq bo'lib ovqatlandik. Men Forksda hayotim butunlay o'zgarib borayotganini o'ylardim. Bu meni xavotirga solardi. Tushga

yaqin osmonni butkul bulut qoplab ulgurdi. To'liqlar qop-qora tus olib daraxtlarning soyasi vahimali tusga kirdi. Sendvichlarni yeb bo'lgach, guruhimiz uch-to'rt kishidan bo'lib har tarafga tarqab ketdi. Kimdir qoyalardan sakrab qirg'oqqa tushgan bo'lsa, kimdir o'rmonga yo'l oldi. Gulxan atrofida faqat men qoldim. Yaqingnamda Tayler, Loren va hindu bolalar allaqanday disk eshitib o'tirishardi. Jeykob o'n to'rt-o'n besh yoshlar atrofida bo'lib, ko'rkamligiga qaraganda ulg'aysa chiroyli yigit bo'lishi sezilib turardi. Kutilmaganda u:

— Sen Izabella Svon emasmi? - deb so'rab qoldi. Javob berishga ulgurmasimdan — Men Jeykob Blekman, - dedi yigitcha qo'l uzatib. — Otamning pikapini sotib olgansan, esladimmi?

— E, ha, - dedim men tushunib. — Sen Billi amakining o'g'limisan? Seni tanimaganimni qara-ya.

— Unda men yosh bola edim. Opalarimni eslasang kerak. Reychel va Rebekkanı.

Dadalarimiz do'st bo'lib, baliq oviga ketishganda biz bolalarni yolg'iz qoldirishardi. Juda tortinchoqligim sabab Billi amakining qizlari bilan o'rtoq bo'la olmaganmiz. Keyinchalik esa, yani o'n bir yoshimda men o'zimni shaharlik xonimcha deb hisoblab, mahalliy hindu qizlariga burnimni jiyirganman.

— Opalaring hozir qayerda?

— Reychel Vashingtondagi universitetga o'qishga kirdi. Rebekka esa sportchiga turmushga chiqib hozir Gavayida yashayapti.

— Yo'g'-ey? Qoyil! - hayratimni yashirmadim, chunki opalari mendan bor-yo'g'i bir yoshga katta edi. Keyin Jeykob mashinamni so'radi. Men pikap naq arslonning o'zi, o'kirishi ham arslonga o'xshaydi deb javob berdim kulib. U bo'sh vaqtlarida mashinalar ta'miri bilan shug'ullanarkan. Jeykob bilan suhbatlashish maroqli edi. U menga qiziqib qolgani boshqalarga ham sezildi shekilli, Loren uni savolga tutdi:

— Bellani qayerdan taniysan, Jeykob?

— Bolalikdan tanishmiz, - kuldi yigitcha oppoq tishlarini yarqiratib.

— Yaxshi, - dedi Loren chaqib olishga payt poylab. — Hozirgina Tayler bilan Kallenlarning kelmagani yomon bo'ldi-da, deb turgandik. Yoki taklif qilsang ham rozi bo'lishmadimi? - dedi u menga o'girilib.

— Doktor Karlayl Kallenning oilasini aytyapsanmi? - gapga aralashdi mahalliy bolalarning kattasi.

— Ha, ularni taniysanmi? - hayratlandi Loren.

— Kallenlar bu yerga qadam bosisholmaydi, - negadir keskin javob qaytardi yigit, Lorenning savoliga e'tibor bermay. Men hayratlanib yigitga qaradim, lekin u teskari o'girilib nigohini qarag'ayzorga tikdi. Nega Kallenlar bu yerlarga qadam bosolmaydi dedi. Bu nima degani?

— Forksda aqldan ozmayapsanmi? - gapga tutdi meni Jeykob.

— Nimasini aytay... - Yigit tushunaman degandek jilmaydi. Men hamon eshitgan gapim haqida o'ylardim. Birdan savolimga balki Jeykob javob berar degan fikr keldi. Faqat undan qanday so'rayman? Balki boshini aylantirsam, gapirib berar.

— Plyajni aylanamizmi? - taklif qildim Jeykobga jilmayib.

Yigit sakrab o'rnidan turdi. Rang-barang toshlardan sakrab-sakrab borarkanmiz, sovuq tushib qolganini his qildim.

— Necha yoshdasan, o'n oltidami? - so'radim serial qahramonlariga o'xshab kipriklarimni piri-pirirashga harakat qilib.

— Yaqinda o'n beshga kiraman, - dedi u qizarib.

— Rostdanmi? Katta ko'rinarkansan.

— Yoshimga nisbatan bo'yim baland, - tushuntirgan bo'ldi yigit. O'zimni ahmoqona tutayotganimdan o'zim uyaldim.

Loren bilan gaplashgan yigit kim?

— Umi? Sem.

— Doktorning oilasi haqida nima dedi, tushunmadim? - so'radim soddalik bilan.

— Kallenlar haqidami? Nima desam ekan, ularga bizning hududga kelish ta'qiqlangan, - ikkilandi Jeykob mening xavotirimni tasdiqlab.

— Nega?

— Umuman olganda, men bu haqda gapirmasligim kerak. Qabilamiz siri... - dedi yigit lablarini tishlab.

— Qo'ysang-chi, men hech kimga aytmayman, - nozlanib kulishga harakat qildim. Nazarimda o'q-yoylarim nishonga tegdi!

— Qo'rqinchli voqealarni yaxshi ko'rasanmi? - dedi u ovozigga vahimali tus berarkan.

— Jonu dilim! - dedim men ham ehtiros bilan. Men yigitchani arqondek eshgunimcha u ag'darilgan daraxt ustiga joylashdi. Hindu yigitning lablarida tabassum o'ynadi. U cho'pchakni menga vahimaliroq qilib yetkazishni o'ylardi.

— Kvilet daryosi haqidagi rivoyatni eshitganmisan? Bir paytlar bizning qabila o'sha yerlarda yashagan... Rivoyatlar ko'p, shulardan birida aytilishicha, suv toshqini

paytida qabiladoshlarimiz qayiqlarini qarag'aylarning eng yuqorisiga bog'lab, o'zlarini va bolalarini o'limdan saqlab qolishgan ekan. Xuddi Nuh payg'ambarga o'xshab... Boshqa birida esa ajdodlarimiz bo'rilar qavmidan deyiladi. Qabiladoshlarimiz hamon bo'rilarni o'z qondoshi deb biladi. Bizda bo'rini o'ldirish jinoyat. Boshqa bir rivoyatda esa "oq"lar haqida gapiriladi, - dedi Jeykob gapirgisi kelmagandek tutilib.

— Qanaqa oqlar, oq tanlilar demoqchimisan?

— Yo'q, bizda ularni sovuqlar ham deyishadi. Ular haqidagi rivoyatlar juda qadimiy. Rivoyatlarning biriga ko'ra mening bobomning bobosini bobosi "oq" bo'lgan ekan. Aynan o'sha katta bobom o'ziga o'xshaganlarga bizning hududlarga qadam bosishni taqiqlab qo'ygan.

— Qanaqasiga bobong oq bo'ladi? - hech nimani tushunmadim.

— Sardor ham bo'lgan, xuddi dadamga o'xshab. Ko'rib turganingdek "oq"lar bo'rilarining yagona dushmani. Umuman olganda haqiqiy bo'rilarining emas, bo'riga aylanadigan odamlarning demoqchiman. Sizlar ularni "oboroten" deysizlar. Mening katta bobom davrida kelgan "oq"lar o'z o'tmishdoshlaridan farq qilisharkan. Ular ov qilishmas va hech qanday xavf tug'dirishmasdi. O'shanda mening katta bobom ular bilan tinchlik sulhi tuzadi. Sulhga ko'ra ular bizning hududlarga qaytib kelishmaydi, biz esa ularni oq tanlilarga sotmaymiz.

— Ular xavfli bo'lmasa, unda sulhning nima keragi bor edi?

— "Oq"lar madaniyatli ko'rinishsa ham ular bilan yashash xavfli. Ular har lahzada bosh ko'tarib qolishlari mumkin. Ayniqsa och qolishsa!

— Madaniyatli ko'rinishsa-da deganing nimasi?.. Bu yerda Kallenlarning nima aloqasi bor? Ular katta bobong davridagi "oq"larga o'xshashadimi?

— Kallenlar "oq"larning aynan o'sha o'zi-ku!

Dahshatdan qotib qoldim.

— Hozir "oq"lar yana ikkitaga ko'payishgan, qolganlari esa bu yerlarda qadim-qadimdan yashashadi, ya'ni o'lmaydiganlardan! Ularning kattasi Karlayl mening katta bobom davrida ham yashagan. Bizning hududlarga ular oq tanlilardan ham oldin kelgan, - jilmaydi u.

— Ular kim o'zi? - tushunmadim men. - "Oq"lar deganing nimasi?

— Qonxo'rlar! - ma'noli jilmaydi yigit. Yuragim muzlab ketdi. — Sizlar ularni "vampir" deysizlar.

O'zimga kelish uchun chuqur-chuqur nafas ola boshladim.

— Qo'rqib ketdingmi? - kuldi Jeykob.

— Ajoyib rivoyat ekan, - shivirladim zo'rg'a.

— Menimcha esa dahshatli! Dadam bekorga bu haqda gapirishni ta'qiqlamagan. Nazarimda hozirgina vadamni buzdim, - dedi u asabiy kulgan.

— Xavotir olma, bu rivoyatni hech kimga aytmayman. So'z beraman.

— Asosiysi Charli amakiga aytma! Dadang bizning odamlar doktor Kallenning shifoxonasida davolanishdan bosh tortishganda rosa jahli chiqqan.

— Aytmayman...

— Endi bizni irimchi yovvoyilar deb hisoblaysanmi? - so'radi u hazil aralash lekin ovozida xavotir bor edi.

— Yo'q, aksincha, ajoyib ertakchi deb hisoblayman.

Shu mahal Jessika bilan Maykga ko'zim tushdi. Mayk menga qarab qo'l siltadi.

— Yigitingmi? - so'radi Jeykob rashki kelib.

— Yo'q, albatta, - dedim men kulgancha. Kulganimda yelkasiga yelkam tegib ketdi, Jeykob bundan qizardi. Mayk menga o'qrayib qaradi. U meni simyog'ochdan ham rashk qiladi.

— Qayerda eding? - so'radi jahl bilan.

— Jeykob menga ajoyib rivoyatlar aytib berdi.

— Qaytishimiz kerak, tez orada yomg'ir yog'adi.

— Ko'rishganimizdan xursandman, - dedi Jeykob yaqin kelib. U Maykning jahlini chiqarmoqchi shekilli.

— Men ham.

Yomg'ir tomchilay boshlagach mashinaga qarab yugurdim. Hamma joylashib bo'lgan ekan. Men ham Anjela bilan Taylarning o'rtasiga joylashdim. Hamma o'zi bilan o'zi ovora edi. Men ham o'zimni o'rindiqa tashlab, ko'zimni yumdim. Hozir hech nima haqida o'ylashni istamasdim.

VII bob. Dahshat

Uyga vazifalarim ko'pligini bahona qilib, ovqatlanishdan voz kechdim va xonamga kirib ustimdan berkitib oldim. Yuragimni vahimali xayollar kemirardi, ulardan qutulish uchun tezda onam sovg'a qilgan pleyerni qulog'imga qo'yib, ovozini balandlatdim. Quloqlarimni musiqa teshib yuborgudek bo'lsada, tishimni tishimga bosib chidadim. Musiqani qayta-qayta eshitaverib diskning ikki tomonidagi qo'shiqlarini ham yodlab oldim. Oxiri niyatimga yetdim, musiqaga chalg'ib noxush xayollarni unutgandek bo'ldim. Qo'shichni qo'shilib aytaverib, oxiri charchab uxlab qolibman. Tushimda notanish joylarga borib, qirg'oqqa urilayotgan to'lqin shovqini eshitalayotgan tomonga o'rmon oralab yugurib ketyapman. Agar okeanga yetsam, demak quyoshni ko'raman. Kutilmaganda qarshimdan qo'rquvdan oqarib ketgan Jeykob paydo bo'ldi va qo'limdan ushlab o'rmon ichiga yetaklay boshladi. U hansiragancha "Yugur, Bella, qoch" deb qichqirardi. Bir mahal u yerga ag'anab bezgak tutgandek titray boshladi. Jeykobga qanday yordam berishni bilmay turganimda u yotgan joyida ko'zlari chaqnab, tuklari sariq bo'riga aylandi. Ayni shu paytda daraxtlar orasidan Edvard chiqib keldi. U quyosh nurida olmosdek yaltirar, qilichdek tishlarini qayrab qo'li bilan ishora qilib meni o'ziga ohangrabodek torta boshladi. Oyoqlarim ostidagi bo'ri vahshiylarcha irilladi. Edvard mayin jilmayib "Menga ishon" dedi. Bo'ri Edvardga tashlanganda dodlaganCHA uyg'onib ketdim. Shundagina hatto, oyoq kiyimimni ham yechmasdan uxlab qolganimni bildim. Yuzimni yostiq bilan o'rab yotsamda, xayolimdagi dahshatli voqealardan qutula olmadim. Demak, esimdan chiqara olmayman. O'zimga kelib derazadan mo'ralaganimda patrul mashinasi yo'q edi. Dadam ishga ketibdi. Darrov kompyuterimni yoqib, internetga kirdim. Ovloqda sekin ishlaydigan internet ochilishini anCHA kutishimga to'g'ri keldi. Ochilgach, o'zim yaxshi ko'rgan qidiruv saytidan "Vampir" deb qidiruvga berdim. AnCHA muddatdan keyin malumot chiqdi. "Vampirlar zulmat dunyosidagi shayton, jin va arvohlardan ko'ra xavfli va dahshatli. Shu bilan birga qiyosi yo'q chiroyli. Ularda sehr-jodu bilan kuch mujassam. Lekin ularning borligiga ko'pchilik ishonmaydi", degan bir-biriga qarama-qarshi fikrlar berilgandi. Davomida esa vampirlar haqidagi bir-biridan qo'rqinchli rivoyatlar keltirilgandi. Men haqiqatga yaqinroq voqealarni qidira boshladim. Rivoyatlar dahshatli filmlarnikidan farq qilardi. Ma'lumotlarga ko'ra, faqat ikki turdagi vampirlar ya'ni, Polsha Upiri va yahudiylarning Estrisi odamlarni qonini ichish uchun o'ldirgan. Boshqa turlari bunaqa beshafqatlikka qo'l urmas ekan. Italiya Stregoni Benefitsi vampirlari yagona nusxa bo'lib, ular boshqa o'tmishdoshlariga umuman o'xshamas ekan. Ular yaxshilik tarafdori bo'lgani sabab, boshqa barcha vampirlarning ashaddiy dushmani hisoblanar ekan. Oxirgi malumotni o'qib yengil nafas oldim. Xayriyat-ey, yaxshi vampirlar ham bor ekan-ku. Lekin o'qigan ma'lumotlarim Jeykobning gaplaridan farq qilardi. Tezlik, kuch, husn, rangparlik, ko'z rangining o'zgarishi, Jeykob aytgan "qonxo'r, oborotenlarning dushmani, umrboqiy" ta'riflariga to'g'ri kelmasdi. Bir-biriga o'xshamagan ma'lumotlar! Yana bir qarshi fikr - "vampirlar

kunduzi yura olmaydi. Kunduzi tobutlarda yotishadi, faqat tundagina ovga chiqishadi". Jahl bilan kompyuterimni o'chirdim. Menga nima bo'lyapti o'zi kuppa-kunduzi vampirlar haqidagi ma'lumotlarni qidirib o'tiribman. Cho'pchakdan qo'rqqan yosh bolaga o'xshab. Hammasiga mana shu seryomg'ir Forks sababchi. Asabimni bir oz tinchlantirish uchun egnimga plashimni ilib ko'chaga chiqdim. Qayoqqa yurishni bilmay to'g'ri o'rmonga qarab yo'l oldim.

Ko'p o'tmay uyim ko'zdan yo'qolib, faqat o'rmon qushlarining tovushi eshitila boshladi. Ancha ichkariga kirib ketganimni tushundim. Alam va ojizlik meni o'rmonning ichkarisiga haydab kelgandi. Yomg'ir tomchilay boshlaganiga qaramay, yiqilgan qayrag'och ustiga cho'kkaladim. O'rmonning ichiga yolg'iz kirish xavfli ekanligini bilardim, lekin boshqa boradigan joyim ham yo'q. O'rmon shunchalik qorong'u ediki, mening xayollarim undan battar zimiston. Qayrag'ochlarni o'rab olgan paporotniklar qurshovida meni hech kim topa olmasdi. Daraxtzor ichida internetdan o'qigan bema'ni gaplarni hazm qilish osonroq edi. O'rmon bir necha ming yillardan buyon o'zgarmagani uchun, quyosh nuri zo'rg'a o'tadigan joyda barcha rivoyat va afsonalar haqiqatga yaqin tuyulardi. Birinchidan, Jeykob Kallenlar haqida aytgan gapi haqiqat bo'lishi mumkinmi? Bunday fikrlash ruhiyati joyida bo'lgan kishi uchun ahmoqlik. Unda haqiqat nimada? Mening shu paytgacha hayotligimga ishonarli bir sabab bo'lishi kerak-ku! Kuzatganlarim miyamda qayta-qayta aylanardi. Katta kuch, ko'z ilg'amas tezlik, qora rangdan tillaranga o'tuvchi ko'zlar, rangpar va sovuq tana. Yana bir muhim narsa bor ediki, buni inkor etib bo'lmasdi. Ya'ni Kallenlar hech qachon tuz totmas va nozik nazokat bilan harakatlanishardi. Bazan Edvard shunday gapiradiki, bunday jumlar o'tgan asr ingliz romanlariga xos bo'lib, amerikalik o'smirning gapiga o'xshamasdi! Qon topshiradigan kunimiz u dars qoldirdi, sayohatga ham birga bormadi. Nazarimda u mendan boshqa hammaning fikrini biladi. O'zi men bilan do'stlashish

xavfli deb ogohlantirdi. Nahotki, Kallenlar rostdan ham "vampir" bo'lsa? Yo'g'-ey! Unda kim? Men ko'rgan narsaning mantiqiy izohi yo'q. Balki ular Jeykob aytganga o'xshab, "oq"lardandir, balki Piter Parkerga o'xshab supermendir, lekin nima bo'lganda ham oddiy odam emasligi aniq! Lekin meni boshqa masala qiynardi. Agar ular rostdan ham men o'ylagandek bo'lib chiqsa, men nima qilaman? Maslahatlashadigan odamim ham yo'q. Birovga aytsam, meni jinniga chiqaradi. Agar Edvard vampir bo'lsa, unda men nima qilaman? Faqat ikki yo'l bor. Birinchisi, uning maslahatiga quloq solib, u bilan do'stlashmaslik. Bu variantni o'ylab ko'rib, yuragim muzlab ketdi. Bu sinovni ko'tara olmayman. Usiz qanday yashayman? Boshqa narsa o'ylab topishim kerak. Lekin nima? Qolaversa, agar u... rostdan yovuz bo'lsa ham menga hali yomonlik qilgani yo'q. Taylarning furgoni meni chalpak qilib qo'yishi mumkin edi, agar uning sezgirligi bo'lmaganda.

Bir-biridan vahimali fikrlardan boshim aylana boshladi. Hatto, tushimda ham uning yonini olishimni o'ylab, qiynaldim. Uning kimligini bila turib ham yuragim unga talpinyapti... Ongimda sekinlik bilan javob shakllandi. Mening tanlash huquqim yo'q! Men ancha chuqurlashib ketgandim. Endi bu dahshatli sirimdan hech qayoqqa qochib qutula olmasdim. Edvardning nazokatli harakatlari, gipnoz qiluvchi ko'zlari, mayin ovozi haqida o'ylaganimda u bilan birga bo'lishdan boshqa narsani istamasdim. Agar u... Yo'q, bu haqda o'ylashni ham istamayman. Hech bo'lmasa, bu qorong'u o'rmonda o'ylamasligim kerak. So'qmoqni yomg'ir yuvib ketmasin degan xavotirda shoshib o'rnimdan turdim. Ortinga yugurib keta turib, qanchalik uzoqqa ketib qolganimni tushundim. Ishqilib adashib qolmasam bo'ldi. Uyga kelganimda soat o'n ikki bo'lgan edi. Kunning qolganini insho yozishga bag'ishladim. Juda qiynaldim. To'g'risi qaror qabul qilishda doim qiynalaman. Lekin bu galgi qarorim o'z-o'zidan keldi. Hatto, qiynalmadim ham, bundan bir oz cho'chidim. Dadam tutib kelgan baliqlardan taom tayyorlab kun kech bo'lganini bilmadim. Qizig'i endi hech nimadan qo'rqmay qo'ygandim. Bundan o'zim ham hayron qoldim.

O'sha kecha juda tinch uxladim. Ertalab quyosh charaqlab ketganini ko'rib juda quvondim.

Maktabga ham birinchilardan bo'lib yetib kelibman. Quyosh charaqlab turganidan quvongan o'quvchilar bugun har kungidan quvnoqroq edilar. Uzoqdan Maykning chaqirgani eshitildi. Bugun hammaga yaxshi gapirgim kelayotgandi, uni ham kulib qarshi oldim. Ikkalamiz u yoq bu yoqdan gaplashib o'tirdik.

— Seni biror joyga taklif qilsammi deb o'ylab turgandim, - dedi u kutilmaganda.

— Qo'ysang-chi, Mayk bu unchalik yaxshi fikr emas.

Uning yuzida quvonchdan asar ham qolmadi.

— Nega?

— Bilasanmi? Bu gapni birovga aytsang, seni o'ldiraman, - tahdid qildim. — Bu bilan Jessikani xafa qilasan-ku!

— Jessikani? - mendan bu gapni kutmagani uchun hayron qoldi.

— Nima ko'zing ko'rmi?

— Yo'g'-ey, - u o'ziga kelguncha o'rnimdan sakrab turdim, — darsga borish kerak, bo'lmasa kechikamiz, - u o'z xayollariga g'arq bo'lib jim ketdi.

Darsda Jessika o'zida yo'q xursand edi. U Anjela va Loren bilan Port-Anjelesga borib ko'ylak tanlashmoqchi ekan, meni ham taklif etishdi. Men dadamdan ruxsat so'rayman deb mujmal javob berdim. Lorenning ham borishi ko'nglimni bir oz g'ash qildi. Shu kuni intizorlik bilan oshxonaga shoshildim. Lekin yuragimni qonga to'ldirib, Kallenlarning birortasi ham yo'q edi. Men umid bilan alangladim. Kunim zulmatga aylandi, yana chuqur umidsizlikka tushdim. Darslar ham, do'stlarimning gaplari ham qulog'imga kirmadi. Atrof bo'shab qolganga o'xshardi. Dugonalarimning taklifiga bir oz chalg'ish uchun ham rozi bo'ldim. Kun juda cho'zilib ketdi. Tezroq uyga borib yolg'iz g'am chekib yotgim kelardi. Lekin uyga kirib ulgurmasimdan Jessika telefon qildi. Do'kon aylanish bekor qilinibdi. Mayk uni uchrashuvga taklif qilganmish. Mayk nihoyat tushunibdi-da! Port-Anjelesga ertaga boramiz, dedi. Zerikmaslik uchun onamga xat yozdim. Keyin hovliga chiqib quyoshga toblanib yotib, issiq elitib uxlab qolibman. Bir payt dadamning mashinasini ovozi eshitildi. Ovqatim tayor emasligini eslab sakrab turdim. Ovqatim vaqtida tayyor bo'lmagani uchun dadamdan uzr so'radim va tezda ishga kirishdim. Ovqatdan keyin dadamdan qizlar bilan birga Port-Anjelesga borish uchun ruxsat so'radim.

— Darsga kech qolmaysizlarmi? - so'radi dadam.

— Darsdan keyin boramiz. Qizlar balga ko'ylak olishmoqchi.

— Sen balga bormayman deganding-ku.

— Qizlar ko'ylak tanlashib yuborasan deyishdi. - Sizga kechki ovqatni tayyorlab muzlatkichga qo'yib ketaman dedim. Dadam mehribonchiligimdan o'ng'aysizlandi. Ertasi kuni ham Edvard maktabga kelmadi. Loren biz bilan birga bormasligini aytganda xursand bo'ldim. Darsdan keyin Jessika bilan uyga kelib, tezda kiyimlarimizni almashtirdik va uning "Ford" mashinasida Anjelani olib Forksdan chiqib ketdik. Negadir shahardan chiqib ketishda o'z-o'zidan kayfiyatim ko'tarila boshladi.

VIII bob. Port-Anjeles

Jessika mashinani dadamdan ko'ra tezroq haydar ekan, soat to'rtlarda Port-Anjelesga yetib keldik. Qizlar yo'l bo'yi guruhimizdagi yigitlarni g'iybat qilib ketishdi. Anjelaning tilidan Mayk tushmasdi. Men esa Maykni ishonchli qo'llarga topshirganimdan xursand edim. Anjela va Jessika shaharni yaxshi bilisharkan, adashmay ko'rfaz yaqinidagi do'konni topib borishdi. Qizlar mening sira ham ballarga qatnashmaganimga ishongilari kelmasdi.

— Nahotki, yigiting bo'lmagan bo'lsa? Endi-chi? Endi nega uchrashuvga chiqmayapsan? - qiziqdi Jessika.

— Hech kim chaqirmayapti, - to'g'risini aytdim. Lekin dugonamni aldash qiyin.

— Aldama. Taklif etishdi, lekin o'zing rozi bo'lmading.

— Taylerdan boshqasiga, - sekingina gap qo'shdi Anjela.

— Bu nima deganing? - shoshib so'radim.

— Tayler hammaga bitiruv oqshomiga sen bilan borishini aytib yuribdi-ku.

— Tayler shunaqa dedimi? - jahlim chiqdi.

— Shuning uchun ham Loren seni yoqtirmaydi, - qiqirladi Jessika.

Qizlar 4-5 tadan ko'ylaklarni olib, kiyib ko'radigan xonaga kirib ketishdi. Oyna yonidagi kresloga joylashib asabimni bosishga urindim.

— Anjela, - dedim Jessika yo'qligidan foydalanib, - Kallenlar tez-tez dars qoldirishadimi?

— Ha. Havo yaxshi kunlar ular oilaviy sayohatga chiqishadi.

Anjela ko'p savol bermas, shu sabab javobi ham qisqa edi.

Agar shu savolni Jessikaga berganimda bormi! Boshqa narsalarni aniqlashning iloji bo'lmadi, chunki Jessika qaytdi.

Italiya restoranida ovqatlanmoqchi edik, lekin xaridimiz tez tugagani uchun qizlar qirg'oq bo'yini aylanmoqchi bo'lishdi. Men esa kitob do'koniga kirib chiqishga qaror qildim. Bir soatdan keyin restoran yonida uchrashishga kelishdik. Men Jessika ko'rsatgan tomondagi kitob do'koniga yo'l oldim. Lekin u yerda turli xil diniy kitoblar, taomnomalar va yana allaqanday maslahatli kitoblar bor edi. Nahotki, butun boshli shaharda birorta ham tuzukroq kitob do'koni bo'lmasa. Sekin ko'chalarni aylana boshladim. Nazarimda markazga qarab harakatlanyapman. Atrofga unchalik alanglamadim. Chunki qaytishda yo'lni osongina topishimga ishonardim. Iloji boricha Edvard va ularning oilasi haqida eshitganlarimni o'ylamaslikka urinardim. Lekin yo'lda kumushrang "volvo" mashinalar uchrab xayolimni buzardi. Jin urgur vampir, uni deb esdan og'yapman! Yuraverib, markazga teskari tomonga ketayotganimni tushundim. Endi ko'chadagi do'konlar o'rnini omborxonalar egallay boshladi. Teskari yo'ldan ketyapman shekilli. Mashinalarning hammasi shimol tomonga yo'nalyapti. Shunda keyin sharq tomonga burildim. Shu ko'cha ko'rfazga olib chiqsa kerak. Ro'paramda paydo bo'lgan to'rt yigitga ko'zim tushdi. Ular sayyohlarga ham ofis xodimlariga ham

o'xshamasdi. Daydiliklari bilinib turardi. Bir-birlarini turtib, baland ovozda kulayotgan yigitlarning yonidan devorga qapishgudek o'tib, keyin qadamimni tezlatdim.

— Hoy, menga qara, - qichqirdi ulardan biri ortimdan. Beixtiyor o'girildim. Yigitlar meni to'rt tomondan o'rab olishdi. Ro'paramdagi isqirt kiyingani yaqinroq kelib, salom dedi. O'zimni burchakka urdim. Ortimdan qo'pol kulgi eshitildi.

"To'xta", deb qichqirdi ulardan biri. Men qadamimni tezlatdim. Qorong'uda eshiklari qulf osilgan omborxonalar orasidan shoshib borarkanman, Port-Anjelesning sayyohlarga ko'rsatilmaydigan ko'chalariga kelib qolganimni tushundim. Kurtkam mashinada qolgani uchun junjukib qo'llarimni qovushtirib oldim. Ko'chada bizdan boshqa hech kim ko'rinmasdi. Borgan sari qorong'ulashib borayotgan ko'chaga qayrila turib ortimdagi yigitlar bilan oramiz yaqinlashib borayotganini ko'rdim. Asablarim qaqshaganidan titrab qadamimni tezlatdim. Gaz balloncha ham mashinada qolibdi. Kutilmaganda miyamga bir fikr keldi. Sumkamni yerga tashlab keyin qochib ketsamchi? Lekin nazarimda bu yigitlarga pul kerak emas. Butun tanam quloqqa aylandi. Yigitlar o'zlarini juda bosiq tutishardi. Balki meni ta'qib etishmayotgandir.

Yugurgudek bo'lib o'ngga qayrildim. Ular ham izimdan qolishmadi. Yugurishni mo'ljalladim, ammo ortimdagilar har daqiqada yetib olishlari mumkin. Endi tezroq uy burilishidagi chorrahaga yetib olsam bo'lgani. Ro'paramdagi vayrona uy yonidan qayrilgach, qotib qoldim... Ko'cha beton devor bilan berkitilgandi! Boshi berk ko'cha. Uzoq-uzoqlardan chiroqlar porlab, mashinalar g'izillab o'tib-qaytib turishibdi. Lekin men u yerga yeta olmayman, chunki yirtiq jinsili yigit sovuq tirjaygancha yo'limda turardi. Oyoqlarim yerga yopishib qolgandek go'yo. Meni ta'qib qilishmabdi, aksincha

qopqonga tushirishibdi! Bir lahzaga to'xtadim, keyin keskin qayrilib ko'chaning narigi betiga qarab yugurdim. Qadam tovushlari yaqinroqdan eshitila boshladi. Agar ovozim boricha qichqirsam birov eshitarmikan? Yigitlar sekin-sekin men tomon bostirib kela boshlashdi.

— Yaqinlashma! - qo'rquvdan ovozim titrab chiqdi.

— Qaysarlik qilma, qizgina, - hiringladi baquvvati. Og'aynilari sovuq tirjayishdi. Himoya yo'llarini o'ylay boshladim. Shunchaki taslim bo'lmayman! O'zingni qo'lga ol! Birining burniga musht tushirsam, boshqasining yuzini yumdalab tashlayman! Qattiqroq qichqirish uchun nafasimni rostladim. Kutilmaganda osmondan tushgandek paydo bo'lgan mashina chiroqlaridan ko'zlarim qamashib ketdi. Katta tezlikda qayrilgan mashina baquvvat yigitni urib yuborishiga sal qoldi. Men yordam so'rash uchun mashina tomonga yugurdim. Lekin kumushrang "volvo" mashinasining o'zi yonginamda qattiq tormoz berib to'xtadi va men tomondagi eshigi shart ochildi!

— O'tir! - buyurdi g'azablangan tovush.

Qiziq, oldingi o'rindiqqa joylashib, eshikni yopishim bilan qo'rquvim tumandek tarqadi. Yo'q, xotirjamlik uning tovushini eshitgan zahotim azoi badanimni egallagandi. Shinalar chiyillab, mashina yigitlarni to'rt tomonga tiraqaylatib orqaga qayrildi va shiddat bilan ko'rfaz tomonga otildi.

— Kamarni taq! - buyurdi Edvard. Men so'zsiz bajardim. Biz yo'l belgilariga ahamiyat bermay, oldinga qarab uchib borardik.

O'zimni shunchalik xotirjam his qilardimki, qayoqqa ketayotganimiz haqida o'ylashni ham istamasdim. Unga qarab ancha o'zimni bosdimu lekin jahldan bo'zarib ketganidan bir oz cho'chidim.

— Jahling chiqyaptimi? - so'radim sekingina.

— Yo'q, - dedi u g'azab bilan.

Mashina tuyqus to'xtamaguncha unga tikilib qolganimni sezmabman. Atrofga alanglab quyuq daraxtzor orasida turganimizni tushundim.

— Bella, - dedi u g'azabdan o'zini zo'rg'a bosib.

— Ha, - dedim sekingina. — Ahvoling yaxshimi?

U hamon men tomonga qaramasdi.

— Iltimos, biror nimalarni gapir, men tinchlanmaguncha gapiraver... - shunday deya ko'zlarini yumgancha boshini o'rindiqqa tashladi.

— Nima desam ekan... - tilimga tuzukroq gap kelmay tutildim. — Ertaga Taylarning "Nissan" mashinasini urib, pachog'ini chiqarmoqchiman.

— Nima?! - tushunmadi u.

— U hammaga bitiruv oqshomiga men bilan borishini gapirib yurganmish. Mashinasini turtib qo'ysam, balki meni tinch qo'yar. Shunda Lorenning ham ko'ngli joyiga tushadi...

— Taylarning gapini eshitdim, - Edvardning ovozi endi bir oz xotirjam eshitildi.

— Qayerdan eshitding? - endi mening jahlim chiqqa boshladi.

Edvard og'ir xo'rsindi.

— Xoxlasang, meni urishishing mumkin.

— Nega endi seni urishishim kerak, - dedi u men tomonga qarashni ham ep ko'rmay.

— Bilmadim, yengil tortarmiding...

Miyamda savollarim g'ujg'on o'ynardi-yu lekin Edvard tinchlanguncha sabr qilishim kerak.

— Xo'sh, nega senga baqirishim kerak ekan? Yoki yana piching qilyapsanmi?

— Dugonalarimdan ayrilmasligim, qayoqqa ketayotganimni o'ylashim kerak edi. Bundan tashqari, gaz ballonchani yonimda olib yurishim lozim edi.

— To'ppa-to'g'ri! - Nihoyat Edvard men tomonga qaradi. Ko'zlari xotirjam boqardi. To'q asal rangidagi ko'zlari yanada yorqinlashgandek tuyuldi. — Lekin sendan jahlim chiqmayapti.

— Unda nima gap?

— Bazida shunaqa jahlim qo'zib turadi, - Edvard oynaga qaradi. — Ammo hatto, shu ham meni... ov qilishga majbur eta olmaydi... - U o'z g'azabi bilan kurashib yana teskari o'girildi. — Har holda shunga o'zimni ishontirgim keladi.

— Ha - dedim men o'rni bo'lmasada. Oraga sukunat cho'kdi. Soat yetti yarim bo'lganiga ko'zim tushib o'zimga keldim:

— Anjela bilan Jessika xavotir olishadi, qaytishimiz kerak.

Edvard bir so'z demay motorni o't oldirdi va orqaga, shaharga qarab mashinasini uchirib ketdi. Sanoqli soniyalarda ko'rfazga yetib keldik. Meni kuta-kuta restorandan chiqib kelayotgan dugonalarimga ko'zim tushdi.

Og'iz ochishga ulgurmasimdan Edvard mashinadan tushdi.

— Sen qayoqqa? - hayron bo'ldim.

— Seni kechki ovqatga taklif qilaman, - jilmaydi u. Men ham shoshib tushdim.

— Qizlarni to'xtat, - buyurdi.

— Jess! Anjela! - qichqirdim men qo'l siltab.

Qizlar men tomonga yugurishdi. Yonimda kim turganini ko'rgach, esa hayronlikdan qotib qolishdi va bizdan yarim metrcha narida taqqa to'xtashdi.

— Qayerda eding? - hujumga o'tdi o'ziga kelgan Jessika.

— Adashib qoldim, - ikkilanib javob berdim men. — Keyin Edvardni uchratib qoldim.

— Sizlarga qo'shilsam maylimi? - baxmaldek mayin ovozda xushomadgo'ylik qildi Edvard.

Dugonalarimning anqayib turishiga qarab ular ilgari Edvardning husniga mahliyo bo'lishmaganini tushundim.

— Albatta, - ming'irladi Jessika.

— Umuman olganda biz ovqatlandik, kechir, Bella, - tezda to'g'irladi Anjela.

— Hech qisi yo'q, qornim to'q.

— Menimcha ovqatlanib olishing kerak, - dedi Edvard amirona. Keyin Jessikaga o'girilib: — Ruxsat bersang, Bellani o'zim uyiga olib borib qo'yaman. O'shanda sizlar ham kutib qolmaysizlar, - dedi.

Shunday qilganimiz yaxshi, deyishdi qizlar tutila-tutila.

Hozir o'zim ham hayotimni bir necha bor saqlab qolgan odam bilan yolg'iz qolishni istardim. Edvardga savollarim ko'p edi, ularni qizlar yonida berib bo'lmasdi.

— Mayli, - birinchi bo'lib tilga kirdi xushmuomala Anjela. — Ertaga ko'rishamiz. - U Jessikani qo'lidan sudragudek bo'lib mashina tomon yurdi. Qizlarning mashinasi ko'zdan yo'qolgach, Edvardga o'girildim.

— Rostdan ham ovqat yegim kelmayapti, - dedim yuziga diqqat bilan termularkanman.

— Men uchun bir iltifot qilarsan, - dedi u takallufsiz va restoran eshigini ochdi. Men ham bo'ysunib, ichkari kirdim. Mijozlar kam edi. O'ziga qaragan, chiroyli ofitsiant qiz Edvardga ochiqchasiga qiziqib tikildi. Bu menga yoqmadi. Chunki bu italyan qiz mendan ko'ra ko'zga yaqin va ko'rkamroq edi.

— Ikki kishilik stol kerakmi? - shirin shivillardi u Edvardga iloji boricha yaqinroq turib. Menga bir nazar tashlab, husnda betakror emasligimni ko'rib tinchlandi. Qolaversa, biz sevishganlarga o'xshab qo'l ushlab olmagandik. U bizni restoran burchagidagi chetroq joyga olib bordi.

— Mayli, joylashinglar, - dedi u umid bilan yana Edvardga tikilib. Edvarddan quruq iltifotdan bo'lak hech qanday sado bo'lmagach, nari ketdi.

— Odamlarga bunday munosabatda bo'lishing yaxshimas, - koyidim Edvardni.

— Qanday? - tushunmadi u.

— Odamlarning ko'zini qamashtirib, o'zingga mahliyo etishingni aytyapman. Sho'rlik qizning senga ishq tushdi, shekilli.

Edvard xijolat bo'ldi.

— O'zingni bilmaganga olma! Odamlarda qanday taassurot uyg'otishingni bilmaysanmi?

— Men odamlarning ko'zini qamashtiramanmi?!

— Albatta! Hammaning ham senga o'xshab barcha niyati amalga oshavermaydi.

— Seni ham o'zinga mahliyo etganmanmi? - ko'zlarimga jilmayib tikilganча so'radi u.

— Ba'zida... - tan oldim ko'ziga qaramaslikka urinib.

Shu mahal taomnomani ko'targan ofitsiant qiz yana yonimizda paydo bo'ldi. U chiroyli mijoz haqida dugonalariga aytib ulgurgandi. Qop-qora sochlarini siltaganча "Xizmatlar bormi?" deya Edvardga ishva bilan jilmaydi. Men tomonga esa qarab ham qo'ymadi. Edvard savol nazari bilan menga qaradi.

— Kola, - dedim men yutoqib ketganimni his qilib.

— Unda ikkita kola.

Bir daqiqa, dedi qiz shirin tabassum bilan. Lekin Edvard unga etibor bermadi.

Ofitsiant ketgach, u mendan o'zimni qanday his qilayotganimni so'radi:

— Har qanday qiz qo'rqib ketardi bu ahvolda.

— Men tez-tez bunday holatlarga tushib turaman.

Ofitsiant qiz tezda ichimliklarni olib keldi va:

— Buyurtma berasizlarmi? - deb so'radi menga teskari o'girilib.

— Bella, nima yeysan? - so'radi Edvard.

Qiz istamay menga o'girildi.

— Qo'ziqorinli ravioli, - birinchi turgan taomni buyurdim.

— Sizga-chi?

— Rahmat mening qornim to'q, - dedi Edvard muloyimlik bilan.

— Agar fikringizdan qaytsangiz, chaqiring, - dedi u nozlanib. Edvard hatto, o'girilib qaramadi ham. Qiz arazlagandek lablarini cho'chchaytirib nari ketdi.

— Kolangni ich, - buyurdi Edvard mendan ko'zini uzmay.

Shundagina chanqab ketganimni his qilib stakanni bo'shatdim.

— Qo'rqib ketgansan, yana ich, - deb u o'zinikini ham yonimga surdi, ikkinchi stakanni ham bo'shatib, ichim muzlab ketganini sezdim.

— Sovqotdingmi? - so'radi u g'amxo'rlik bilan. — Kurtkang qani?

— Jessikaning mashinasida qolib ketibdi.

U pidjakini yechib menga uzatdi.

Kiyim xuddi sovuqda qolgandek muzdek edi. Pidjakdan taralayotgan ifordan boshim aylanib ketdi. Men bu qanday hidligini farqlash uchun chuqurroq nafas odim. Bu atirning hidi emasdi.

— Arvoxdek rangparlik senga yarasharkan, - kuldi u.

— Hech nimadan qo'rqqanim yo'q.

— Bekor qilasan. Har qanday qiz qo'rqib ketgan bo'lardi. Sen esa...

— Sen yonimda bo'lsang, xotirjam bo'laman.

U qovog'ini uydi.

— Hammasi men o'ylagandan ham yomon shekilli.

— Ko'zlaringning rangi yorqin bo'lsa, kayfiyating yaxshi bo'ladi, - dedim men uning yomon xayollarini haydash uchun.

— Nima?! - ajablanib qayta so'radi u.

— Ko'zlaring qora rang bo'lsa, senga yaqinlashmagan ma'qul. Buyam bir taxmin-da...

— Navbatdagisimi? - ko'zlari qisildi. — Umid qilamanki, bu gal tuzukroq narsa o'ylab topgandirsan. Avvalgidek hajviyalar to'qimassan. - U hazil qilayotgan bo'lsa-da, ko'zlari jiddiy boqardi.

— Yo'q bu galgi ma'lumotlarim boshqa manbadan, - istamaygina tan oldim.

— Qayerdan ekan, bilsam bo'ladimi?

— Yo'lda aytib beraman. Agar, albatta... - tutildim men.

— Shartlaring ham bormi?

— Savollarim bor.

Men tilim qurib borayotganini his qilib yana stakanga yopishdim.

— Port-Anjelesga nega kelganding?

U qo'llarini qovushtirib stolga suyandi. Keyin ko'zlarida yarim tabassum jilvalanib buyurdi:

— Keyingi savol!

— Javob bermading-ku.

— Keyingisiga o't.

Davom ettirgim kelmay ovqat yeyishga tutundim.

— Mayli, - dedim bir ozdan keyin. — Aytaylik kimdir birovlarining fikrini o'qiy oladi. Bazilarni hisobga olmaganda, albatta.

— Faqat bir kishinikini o'qiy olmaydi, - to'g'riladi Edvard.

— Mayli faqat bir kishinikini deydik, - dedim gapimga qo'shilganidan xursand bo'lib. — Nega va bu istisnoning sababi nimada? O'sha kimdir boshqa birovni kerakli paytda va zarur bo'lganda qanday topib oladi?

— Taxminanmi?

— Yo'q, rostdan...

— Aytaylik o'sha kimdir... - Kel, o'sha kimnidir Jo deb ataymiz.

— Mayli.

— O'sha Jo diqqat-e'tiborli va har ishga ulguradi. Bunday kichik shaharchada faqat sen biror falokatga uchrashing mumkin. Forksning o'n yillik jinoiy ishlar statistikasini barbod qilding, - kuldi u.

— Shaxsiyatga tegmasdan gaplashsak bo'ladimi? - jahlim chiqdi. — Mening shu yerdaligimni qayerdan bilding? - so'radim men stol osha u tomonga yaqinlashib.

U menga haqiqatni aytishga ikkilangandek tutildi.

— Menga ishonsang bo'ladi, - shivirladim.

— Boshqa ilojim ham yo'q. Men adashibman, sen ancha e'tiborli ekansan.

— Men esa sen hech qachon adashmaysan deb o'ylagandim.

— Ilgari adashmasdim. Agar o'n mil diametrdagi biror falokat bo'lsa sen hammasini o'zinga ohangrabodek tortar ekansan.

— Sen ham shu xavf-xatarga kirasanmi?

— Albatta! - uning yuzi hissiz tus oldi.

Engashib uning qo'lidan tutdim. Barmoqlari muzdek edi.

— Hayotimni ikkinchi marta ham saqlab qolganing uchun rahmat. Chiroyli yuzi bir oz yumshadi.

— Uchinchi martasi bo'lmasin iltimos, maylimi?

— Xo'p.

— Men seni kuzatib Jessikaning mashinasi ortidan keldim, - gap boshladi u. Ilgari hech kimni asrab qolishga urinmasdim. Bu men o'ylagandan ko'ra qiyinroq ekan. Hamma gap senda shekilli. Oddiy odamlarning hayotida noxushlik va kutilmagan voqealar kam bo'ladi. Senda esa...

U meni kuzatib yurganini bilib, xijolat bo'ldim. Lekin, bu ko'nglimga yoqdi.

— Yaratganning ishlariga aralashgandek bo'lmayapsanmi? O'sha kuni Taylarning furgoni ostida o'lim topish taqdirimda yozilgan bo'lsa-chi? - o'ychan so'radim men.

— Bunga rozi bo'la olmasdim, - dedi u eshitilar eshitilmas. Men unga hayron bo'lib qaradim. — Men taqdiringa birinchi ko'rgan kunimdan aralashganman.

Gap menga nafrat bilan tikilgan kun haqida ketardi.

— Esingdami? - so'radi tund ahvolda.

— Esimda, - xotirjam javob berdim.

— Demak, hozir yonimda ekaning qaraganda bu narsalar seni yo'ldan qaytara olmaydi.

— Ha. Mening hozir bu yerda o'tirishim faqat sening sharofating bilan! Bugun meni qanday topding?

U savolimga javob berishini juda istardim, u esa qovoqlari ostidan jiddiy tikilib menga ko'ngil ochish mumkinmi yo'qmi degandek sinovchan tikilardi.

— Sen ovqatingni yeyaver, men gapirib beraman. Seni kuzatish bir oz mashaqqat tug'diradi. Aslida odamlarning fikrini eshitaman va ularni topishga qiynalmayman, - u gapidan to'xtab menga ma'noli tikildi. — Sinab ko'rish uchun Jessikaning miyasiga... kirib ko'rdim. Lekin qachon yo'llaring ayro tushganini bilmay qoldim. Dugonalarining yonida yo'qligingni bilib kitob magazinga ketdim. Magazinga kirmabsan. Shundagina adashib qolganingni tushundim. Shaharni aylanib odamlarning xayollarini o'qiy boshladim. Sen haqingda biror ma'lumot olamanmi deb umid qilgandim. Xavotir olmasam ham bo'lardi, lekin... - uning qoshlari qahr bilan chimirildi.

— Nima lekin? - shivirladim.

— Men ularning fikrini o'qidim, - u shu gaplarni aytganda xuddi sher past ovozda nara tortgandek bo'ldi. — Ular seni nima qilmoqchi ekanliklarini tushundim. - Edvard stolga bukchaygancha qo'llari bilan yuzini berkitdi. Qo'rqib ketdim. — Ularni tirik qoldirish menga qanchalik qiyin bo'lganini tasavvur qilolmaysan... - Uning ovozi ichiga tushib ketdi. — Seni qizlar bilan uyga jo'natsam ham bo'lardi. Lekin bir o'zim qolsam ularni izlashga tushamanmi deb qo'rqdim...

Butun tanamni qo'rquv egalladi. U haykaldek qotib turardi.

— Tuzukmisan? - so'radi menga sinovchan tikilarkan. Men bosh silkidim. — Uyga ketamizmi?

— Ketamiz.

Xuddi gapimizni eshitib turgandek ofitsiant yonimizda paydo bo'ldi.

— Marhamat qilib hisobni bersangiz, - uning gapi bir oz keskin chiqdi. Keyin hisobga ko'z qirini tashlab ortig'i bilan to'ladi va qizga o'girilmasdan qaytimi kerakmas dedi. Keyin nazokat bilan menga eshikni ochdi. Lekin qo'limdan tutmadi. Jessika Mayk bilan uchrashuv tafsilotini aytganini eslab orziqib xo'rsindim. Yaxshi hamki Edvard fikrimni o'qiy olmaydi. "Volvo" mashinasiga joylashar ekanman kabinadan ham pidjakdan kelgan yoqimli hid kelayotganini sezdim. U xuddi raqqoslardek nazokat bilan qadam tashlab mashinasiga o'tirdi. Mashinani avtostrada tomon uchirib borarkan, u endi sening navbating, dedi.

IX bob. Mulohaza

— Yana bitta savol bersam maylimi? - tortinibgina so'radim men katta tezlikda katta ko'chaga chiqar ekanmiz. — Shuncha tez haydash shartmi?

— Faqat bitta, - istamaygina rozi bo'ldi u, — lekin oldin kamarni taqib ol.

Darrov aytganini qildim.

— Kitob do'koniga kirmaganimni qayerdan bilding? Do'kondagi xotindan so'ramagandirsan?

Edvard javob o'rniga yo'lga qattiq tikilgancha ketaverdi.

— Ochiqcha gaplashmoqchi edik shekilli, - jahl bilan to'ng'illadim savolimga javob ololmaganim uchun.

Edvard miyig'ida jilmaydi.

— Mayli, aytaman. Hidingni sezmadim! - dedi u yana yo'lga ko'zini tikib. Bu gapni izohlashga jo'yaliroq sabab topolmay, bu haqda keyin o'ylayman deb qo'ydim. Hozir haqiqatni tagiga yetadigan payt emas, tezroq savollarimni berib olishim kerak.

— Savolimga javob bermading, - eslatdim.

Vaziyatning bunday tus olishi Edvardga yoqmadi.

— Rostdanmi? - negadir chuqur xo'rsindi u.

— Odamlarning fikrini qanday o'qiysan? Qanday masofada o'qiy olasan? Qarindoshlaring ham... - o'zimni ahmoqona savollari bilan kattalarning jig'iga tegadigan boladek his qildim.

— Umuman olganda, bu ikkinchi savol bo'ldi, - e'tiroz bildirdi Edvard. — Qarindoshlarimning qo'lidan kelmaydi. Fikrlarni yaqindan o'qish osonroq. Tovush qanchalik tanish bo'lsa shunchalik uzoqdan o'qiy olaman. O'rtacha bir necha mil doirada. Bu xuddi katta zalda hamma baravariga gapirayotganga o'xshaydi. Tovushlar jonimga tegsa, o'chirib qo'yaman! Hamma qatori og'izdan chiqqan gaplarni eshitish, odamlarning miyasidagini eshitishdan ko'ra yaxshiroq...

— Nega mening xayollarimni eshita olmaysan?

Tillarang ko'zlar sirli jilva qildi.

— Bilmadim, - to'ng'illadi. — Bitta mantiqiy javob - sening miyang boshqacharoq tuzilgan. Radioga taqqoslaydigan bo'lsak, sening fikring qisqa to'lqinda, men esa uzoqqa yetadigan to'lqinlarni ushlashga qodirman.

— Meni dumbul demoqchimisan? - jahlim chiqdi.

— Men bor-yo'g'i ovozlarni eshitaman dedim, sen esa o'z ruhiy holatingdan xavotir olyapsanmi? Xavotir olma, biz shunchaki mulohaza yurityapmiz-ku! Bo'ldi, endi sening navbating.

Og'ir xo'rsindim. Nimadan boshlasam ekan?

— Biz ochiqchasiga gaplashmoqchi edik shekilli, - eslatdi u.

Xayolimni yig'ish maqsadida mashina ichiga alangladim. Spidometrغا ko'zim tushib sapchib tushdim.

— Esingni yedingmi? Tezlikni kamaytir! - qichqirib yubordim qo'rqqanimdan.

— Nima bo'ldi? - cho'chib tushdi Edvard ham, lekin tezlikni kamaytirmadi.

— Soatiga bir yuz oltmish kilometrda ketyapsan! - vahimada atrofga alangladim. Yo'lda faqat yugurayotgan chiroqlar ko'zga tashlanardi. Shunchalik tez yurganimizdan yo'lning ikki chekkasidagi o'rmon xuddi devordek ko'rinardi.

— O'zingni bos, Bella, - u ko'zlarini katta-katta qildi.

— Chilparchin bo'lishimizni istayapsanmi?

— Hech nima bo'lmaydi!

— Qayoqqa shoshyapsan?

— Men doim shunday haydayman, - istehzo o'ynadi lablarida.

— Yo'lga qara!

— Bella, men biror marta avariya uchramaganman! Hatto, jarima ham to'lamaganman! - maqtandi Edvard, keyin boshini ko'rsatib kuldi: — Bu yerda radar o'rnatilgan!

— Juda kulgili! Ayniqsa, men politsiyachining qizi ekanligim va qonunlarni hurmat qilish ruhida tarbiyalanganimni hisobga oladigan bo'lsak... Qolaversa, hozir "volvo"ng chalpakka aylansa ham senga hech nima bo'maydi! Bemalol o'rningdan turib yo'lingda davom eta olasan...

— Bo'lishi mumkin, - o'sha istehzo bilan javob berdi u. — Lekin sen unday qila olmaysan, shuning uchun avariya uchramaganimiz ma'qul, - dedi u chuqur xo'rsinib. Va tezlikni pasaytirdi, keyin: — Ko'ngling joyiga tushdimi, - deb so'radi.

— Deyarli...

— Toshbaqa qadam yurishni yomon ko'raman!

— Soatiga bir yuz yigirma kilometr yurish sen uchun toshbaqa qadammi?

— Mening yurishimni muhokama qilishni bas qil. Qachon o'z mulohazangni aytishingni kutayman!

Men javob topolmay labimni tishlab qolganimni ko'rib qo'shimcha qildi:

— Kulmayman, so'z beraman.

— Jahling chiqishidan qo'rquyapman.

— Hammasi shunchalik dahshatlimi?

— Shunaqa desa ham bo'ladi. Nimadan boshlashni bilmayapman.

— Boshidan boshla. Bu fikrga o'zing keldingmi?

— Yo'q.

— Unda qayerdan olding. Kitobdanmi yoki filmdan?

— Yo'q. Hammasi shanba kuni plyajda ro'y berdi. Men eski qadrdomim Jeykobni uchratib qoldim. Uning otasi Kvilet qabilasi boshlig'i, dadam bilan qalin do'st. - Edvard gapimga hech qanday munosabat bildirmadi. O'sha kuni qirg'oqni aylanganimizni aytdimu lekin Jeykobni boshini aylantirganim haqida og'iz ochmadim.

— Jeykob menga eski hindu afsonalari haqida gapirib berdi, meni qo'rqitmoqchi bo'ldi shekilli. Bittasi menga qattiq ta'sir qildi... - gapimni oxiriga yetkaza olmay tutildim.

— Davom et!

— Vampirilar haqidagi afsona... - negadir ovozim pasayib ketdi. Edvardning yuziga qarashga kuchim yetmadi, lekin qo'llari rulga qattiqroq yopishganini ko'rdim.

— Xayolingga birinchi bo'lib men keldim, shundaymi? - savolida bu gal istehzo sezilmadi.

— Yo'q. U oilangni tilga oldi...

Edvard ko'zini yo'ldan olmasada, sukunat yuragimga g'ulg'ula soldi va shoshib Jeykobni himoya qilishga tushdim:

— Jeykob bu rivoyatlarni ahmoqona irimchilik deb hisoblaydi. U shunchaki meni qo'rqitmoqchi bo'lgan... O'zim aybdorman, qo'rqinchli voqealarni aytib berishga majbur qildim uni.

— Nega?

— Chunki, Loren menga zahrini sochish uchun oilang haqida nimadir dedi... Shunda hindu bolalardan biri Kallenlar bizning hududlarga qadam bosolmaydi dedi. Bu gap menga g'alati tuyuldi. Shundan keyin Jeykobni sayrga taklif qilib, shu afsonani undan sug'urib oldim... - afsuslandim.

Edvardning kulgusi meni battar qo'rquvga soldi. Ko'zlar sovuq boqib turganda lablar tabassum qilishi mumkinmi?

— Qanday sug'urib olding? Ombur bilanmi?

— Salgina noz-karashma qilgandim, hammasini gapirib berdi... - Jeykobni himoya qilish uchun to'g'risini aytishga majbur bo'ldim.

— Afsuski men bo'lmabman-da. Jeykob Blekning sho'ri qurirdi! Yana meni odamlarni boshini aylantirishda ayblaganing g'alatiya?!

Qizarib ketganimdan oynaga o'girildim.

— Keyin nima bo'ldi? - dedi Edvard bir oz sukunatdan so'ng.

— Keyin internetdan ma'lumot qidirdim.

— Taxminlaring tasdiqlandi, shundaymi? - ovozi xotirjam bo'lsada, qo'llari asabiylashayotganini sezdirib turardi.

— Yo'q. Ma'lumotlarning ko'pi yolg'on ekan. Keyin...

— Nima keyin?

— Keyin menga buning ahamiyati yo'q degan qarorga keldim!

— Ahamiyati yo'q?! - uning savol ohangidan sovuqqon xotirjamligi buzilganligi sezildi. Nahotki muz joyidan siljigan bo'lsa?

— Ha, - dedim men, - Menga farqi yo'q!

— Mening odam emas, vahshiligimning senga farqi yo'qmi?!

— Umuman farqi yo'q! - endi qa'tiyroq javob berdim.

Edvard javob o'rniga yana yo'lga ko'z tikdi. Uning oppoq yuzi yana sovuqqon tus olgandi.

— Jahling chiqyaptimi... Bekor aytdim.

— Yo'q, garchi taxminlaring noto'g'ri bo'lsada, fikringni bilmoqchiman.

— Yana noto'g'ri taxmin qilibmanmi? - yuragimda umid uchqunlari uyg'ondi.

— Men boshqa narsa haqida gapiryapman! - dedi u jerkib, tishlarining orasidan soʻzlar gʻijini chiqdi. — Unga farqi yoʻq emish! - hayratini yashira olmay takrorladi.

— Demak taxminim toʻgʻri, - qoʻrqa-pisa qaytardim.

— Senga farqi yoʻq edi-ku!

— Shunchaki qiziqyapman. Umuman olganda men oʻzim uchun bir qarorga keldim. Faqat baʼzi narsalarni bilmoqchiman.

— Aynan nimani bilmoqchisan? - itoatgoʻylik bilan soʻradi.

— Yoshing nechada?

— Oʻn yettida.

— Ancha boʻldimi oʻn yettiga kirganingga?

— Ha, - yana uning yuziga oʻsha istehzoli tabassumi qaytdi.

— Tushunarli, - dedim men. Edvard menga ahvoling yaxshimi degan maʼnoda sinchkovlik bilan tikildi.

— Kulmagin-u, lekin quyoshli kunda tashqariga chiqa olmasliging rostmi? Edvard baribir kulib yubordi.

— Bekor gap!

— Demak quyosh halaqit bermaydi. Tobutda uxlaysanmi?

— Boʻlmagan gap. Men umuman uxlamayman!

— Yoʻgʻ-ey, umuman uxlamaysanmi?

— Hech qachon! - shivirladi Edvard menga oʻychan tikilarkan. Tillarang koʻzlar asiriga aylanib nima deyayotganimni ham unutdim.

— Eng asosiy savolni bermading-ku, - dedi u parishonlik bilan.

— Qaysi?

— Mening taomnomam seni qiziqtirmaydimi?

— Ha-ya, umi?..

— Ha, xuddi oʻzi. Axir mening qon ichish ichmasligimni bilging kelyapti-ku?! Seskanib ketdim.

— Haligi... Jeykob baʼzi narsalarni aytgandi...

— Aynan nimalarni?

— Sizlar odamlarni... Ov qilmasliklaringizni. Uning aytishicha sizlarning oilangiz xavfli hisoblanmaydi, chunki sizlar faqat hayvonlarni ovlaysizlar...

— Rostdan ham bizlarni xatarli emas dedimi, - ishonqiramay soʻradi u.

— Unchalik emas, lekin sizlar xatarli boʻlmasangiz ham Kviletlar ularning hududiga qadam bosmasliklaringizni istasharkan.

Edvard koʻzini uzoqlarga tikdi. Mashina tezligi sezilarli daraja oshib borardi, lekin eʼtiroz bildira olmadim.

— Xoʻsh, uning gapi rostmi? Sizlar rostdan ham odamlarni ovlamaysizlarmi? - ovozim befarq chiqishiga harakat qildim.

— Kviletlarning xotirasi yaxshi, - bir tuki oʻzgarmay javob berdi Edvard va men bu gapni "ha" degan maʼnoda qabul qildim.

— Lekin bu gapga aldanma, - ogohlantirdi u. — Do'sting to'g'ri ogohlantiribdi. Bizdan nariroq yurgan ma'qul. Biz hamon xavflimiz!

— Tushunmadim...

— Biz xavf solmaslikka harakat qilamiz. Ko'pincha bu qo'limizdan keladi ham. Ba'zida xatolar ham bo'ladi. Masalan, hozirgidek sen bilan yolg'iz qolgan hollarimda...

— Buni xato deb o'ylaysanmi? - ovozim titradi.

— Ha, juda katta xato! - muloyimlik bilan ta'kidladi u. Oraga sukunat cho'kdi. Oynadan tashqariga qaradim, tezlikning suratidan ko'chadagi olam xuddi kompyuter o'yinlarinikidek shuvillab o'tardi. Vaqt ham yo'l manzarasidek shiddat bilan o'tib borardi. Demak, bu mening oxirgi imkoniyatim.

Jim bo'lganiga qaraganda Edvard uchun gap tugagandi. Yo'q, men vaqtni bekorga sarflamayman, barcha savolimga javob olishim kerak. Keyin nima bo'lsa, bo'lar!

— Yana biror nimalar haqida gapirgin.

Sovuq sukunatdan ko'ra gapirib turgani yaxshi.

— Nimalarni bilmoqchisan? - dedi u esankirab, ovozimdagi o'tinch ko'nglini larzaga solgandi.

— Nega odamlarni emas... hayvonlarni ov qilishlaringizni tushuntir.

O'zimni bosishga qanchalik harakat qilmay, ko'zlarimga yosh to'ldi.

— Vahshiy bo'lishni istamayman, - shivirladi u.

— Lekin faqat hayvonlarga qoniqmaysan-ku, to'g'rimi?

— Biz o'zimizni hazillashib vegetarianlar deymiz. Ba'zi odamlar ham go'sht o'rniga ko'kat yeyishadi-ku. Biz ham hayvonlar bilan qoniqishga o'zimizni majbur qilamiz. Ko'pincha o'zimizni tiyish qiyinlashadi...

— Hozir qiyinmi? - oxirgi kuchimni to'plab so'radim.

— Ha.

— Lekin hozir qorning to'q-ku!

— Bu qadar ishonch qayerdan?

— Ko'zlaringdan! Qorni och erkak jahldor bo'ladi, deb boyagi farazimda aytgandim. Qolaversa, dam olish kunlari ovga chiqqansan. Emmett bilan bordingmi?

— Ha, - dedi u bir oz jimlikdan so'ng. — Borgim kelmadi, lekin borishga majbur edim. Taqdirni sinab nima qildim?

— Nega borging kelmadi?

— Sen uzoqda bo'lsang, xavotir olaman...

Tilla rang ko'zlarning mehridan erib ketay dedim.

— Dam olish kuni o'zimni qo'yishga joy topolmadim. Bugun sog'-omon qolganingni o'zi ham bir omad.

Agar Edvard vaqtida yetib kelmaganida nima ahvolga tushishimni o'ylab qo'rqib ketdim.

— Uch kun davomida sendan shunchalik xavotir oldimki, gapiraverib Emmettning joniga tegib ketdim.

— Uch kun? Bugun qaytdingmi?

— Yo'q, yakshanba kuni kelgandim.

— Unda nega maktabga bormading? - so'radim jahl bilan. Uni sog'inib qanchalik qiynalganim esimga tushdi.

— Aslida bizga quyosh halaqit bermaydi, lekin kun porlab turganda hech kimning ko'ziga ko'rinmaganimiz ma'qul.

— Nega?

— Biror kun o'zing ko'rarsan...

— Qo'ng'iroq qilib qo'ysang bo'lardi-ku, - tana qildim. — Qayerdaligingni bilmaganim uchun... M-men, menga...

— Nima?

— Qiynaldim. Men ham xavotir oldim axir... - ko'nglim tubidagilarni oshkor etganimdan uyalib ketdim.

Negadir Edvardning yuzi og'riqdan bujmaydi.

— Yo'q! - ingradi u. — Bu noto'g'ri!

— Nimanidir noto'g'ri aytdimmi?

— Bella, nahotki tushunmasang. O'zimning qiynalganim yetmagandek, seni ham azobga qo'yaymi? - uning ko'zlari dardga to'la adi. — Seni aralashtirishim juda xavfli...

— Yo'q! - dedim arazlagan yosh boladek. — Kimligingning menga farqi yo'q! Endi juda kech!

— Unday dema! - shivirladi u. Men labimni qattiqroq tishladim, zora jismoniy og'riq qalb og'rig'ini bossa.

— Nima haqida o'ylayapsan?

Yig'lab yubormaslik uchun bosh chayqadim.

— Yig'layapsanmi? - hayron bo'ldi u.

— Yo'q, - dedim ovozim titrab.

U ko'z yoshimni artish uchun qo'lini uzatdi, lekin qo'li yarim yo'lda qotdi.

— Kechir! - ovozida chuqur o'kinish bor edi.

— Kechirim so'rama! Hozirgina hayotimni saqlab qolding, axir...

Ikkalamiz ham jim bo'lib qoldik.

— Bir narsa so'rasam maylimi? - dedi u cho'zilib ketgan jimlikdan so'ng.

— Mayli.

— Men yetib borganimda nimani o'ylayotganding? Ko'rinishingdan hamlaga tayyorlanayotganga o'xsharding.

— To'g'ri sezibsan. Himoya usullarini miyamda takrorlayotuvdim...

— Nahotki? Undan ko'ra qochishni o'ylasang bo'lmasmidi?

— Yaxshi yugura olmayman. Keyin chopsam... ko'p yiqilaman.

— Gaping to'g'ri. Har gal hayotingni saqlab qolib, taqdiringga aralashyapman shekilli...

Edvard tezlikni pasaytirganidan keyingina Forksga yaqinlashib qolganimizni sezdim. U bilan vaqt shunchalik tez o'tadiki, uyga yetib kelganimizni ham bilmay

qolibman. Xuddi sehrli tushdan seskanib uyg'ongandek bo'ldim. Mashina to'xtagani bilan sira tushgim kelmasdi.

— Ertaga maktabga borishga va'da berasanmi?

— Va'da beraman!

So'nggi marta pidjakning huzurbaxsh hidini to'yib hidlab, keyin istamaygina yechdim. Edvard pidjak senda qolaqolsin, sovqotasan dedi. Lekin dadamga nima deyman, deganimdan keyin indamadi.

Istamaygina eshikka qo'l cho'zdim.

— Bella, - dedi u tushishni istamayotganimni sezgandek.

Men javobsiz o'girildim.

— Menga bir narsani va'da qila olasanmi?

— Albatta - dedimu, lekin keyin qo'limdan kelmaydigan narsa so'rasa-chi, deb xavotir oldim.

— Hech qachon o'rmonga yolg'iz borma! - dedi u meni hayratga solib.

— Nega?!

— Oddiy sayr, men bilan do'stlashishdan ham xavfli bo'lishi mumkin. Gapimga ishon! - uning ovozi allaqanday falokatdan darak berayotgandek azoi badanimga chumoli o'rmaladi.

— Nima desang shu...

Endi tushishga taraddudlangandim yana chaqirdi.

Uning xushro'y chehrasi shundoqqina yaqin turardi. Yuragim ko'ksimni yorib chiqgudek gursillab, undan taralayotgan ifordan ko'zim tinib ketdi.

O'zimni amallab qo'lga olib mashinadan tushdim. Lekin shu zahoti muvozanatni yo'qotib, yiqilib tushay dedim. Edvardning baxmaldek mayin kulgusi eshitildi. Jahl bilan chayqalgancha uy tomon shoshildim. Uy eshigini ochgunimcha kutib turib, keyin mashinasini o't oldirdi.

Eshik taraqlaganini eshitgan dadam "Bella, senmi?", dedi.

— Ha, dada menman, - hamon Edvardning ta'siridan chiqolmay sarxush edim.

— Erta qaytibsanmi? Yaxshi borib keldingmi?

— Yaxshi, - Taassurotlar ko'pligidan qanday ish bilan borganim ham yodimdan ko'tarilibdi.

— Juda ko'p magazinlarni aylandik, rosa charchadim.

— Unda damingni ola qol, - dedi dadam doimgidek g'amxo'rlik bilan.

Xayolimni bir joyga yig'ish qo'limdan kelmay oshxonaga o'tib, rosa uymalashdim.

Meni qattiq qo'rqitib telefon jiringladi. Jessika ekan.

— Shunchalik darrov qaytdingmi?! - avvaliga hayratlandi, keyin: — Darrov gapir, nimalar bo'ldi? - deya so'roqqa tutdi sabri chidamay.

— Yaxshisi ertaga trigonometriya darsida gapirib bera qolay, maylimi? - hozir u bilan gaplashadigan ahvolda emasdim.

— Bizni dadang eshitib turibdimi?

Mendan ha, degan javobni olgach, ertagacha kutishga rozi bo'lib, xayrlashdi.

Shundan keyin xonamga ko'tarilib, dushga kirib chiqdim va o'zimni o'rnimga tashladim. Tanamni issiq ilitib, bir oz tinchlandim. Bugungi voqealar miyamda gir aylanib, uxlagani qo'ymasdi. Bir kunda shuncha taassurot! Shunday bo'lsada bugun uch narsaga aniqlik kiritdim. Birinchisi, Edvard - vampir! Ikkinchidan u istagi bilan qattiq kurashayotgan bo'lsada, meni tatib ko'rishni xohlaydi, uchinchidan, men uni telbalarcha sevib qolganman!

X bob. Savollar

Ertalab uyg'onib kecha ro'y bergan voqealarning rostligiga ishongim kelmasdi. Osmonni quyuq bulut va tuman qoplaganini ko'rib xursand bo'ldim. Demak, Edvard o'qishga boradi! Shosha-pisha nonushta qilib maktabga shoshildim. Tuman quyuqligidan uzoqni ko'rib bo'lmasdi. Ko'chamizdagi kumushrang mashinani faqat yaqinlashganimdan keyingina sezdim va yuragim qinidan chiqgudek gupillab ketdi. U chaqqon harakatlar bilan tezda mashinasini aylanib o'tdi-da, yo'lovchi tomon eshigini ochdi.

— Xohlasang, birga ketamiz, - dedi u qo'rqib ketganimdan huzurlanib. Lekin ovozida ishonchsizlik ham bor edi. Demak, tanlash huquqini o'zimga qoldiryapti. Balki undan voz kechishimni kutgandir. Ovora bo'ladi!

— Jonim bilan, - dedim va tezda mashinasiga o'tirdim. Egnidagi kumushrang pulover unga shunchalik yarashgandiki, chiroyli chehrasiga mahliyo bo'lib, qomatiga qarashni unutmaganimni o'yladim.

Ko'zni tindiradigan tezlikda maktabga yetib keldik. Mashina to'xtagach, ko'nglim bir oz behuzur bo'ldi. Kecha o'rtamidagi barcha to'siqlar ko'tarilgani bilan bugun o'zimni qanday tutishni bilmasdim. Shu sabab indamay uning gap boshlashini kutdim.

— Savollaring tugadimi? - hazillashdi Edvard.

— Savollarim g'ashinga tegyapti-ku.

— Aksincha, savol emas balki sening munosabating g'ashinga tegyapti.

— Noto'g'ri gapiryapmanmi?

— Aksincha, to'g'ri. Hamma muammo shunda. Sen hech narsadan qo'rqmaysan, bu odamlarga xos emas. Nima haqida o'ylayotganingni ham bilib bo'lmaydi.

— Doim o'ylaganimni gapiraman.

— Hammasini buzib aytasan. Ya'ni, meni aqldan ayirar darajada, - jilmayib qo'shimcha qildi u.

— Demak, senga mening gapirishim yoqmaydi!

Edvard javob bermadi. U maktabga kirguncha gapirmadi. Birdan esimga tushdi:

— Aytgandek qarindoshlaring qani?

— Ular Rozalining mashinasida kelishdi, - shunday deya usti ochiq qizil kabrioletga ishora qildi. — Zo'r-a, to'g'rimi?

— Voy-bu! - xayajonlanganimdan qichqirib yubordim. — Shunday zo'r mashinasi bor ekan nega senikida yuradi.

— Boylikni ko'z-ko'z qilish yaxshimas. Boshqalardan ajralib turishni istamaymiz...

— Lekin bu qo'llaringdan kelmaydi, - dedim kulib. — Xo'sh, nega Rozali bugun boshqalardan ajralib turishga rozi bo'ldi?!

— O'zing bilmaysanmi? Men barcha ta'qiqlarni buzyapman-ku!

Biz yonma-yon yo'lga tushdik.

— Hamma qatori bo'lishni istasanglar, unda bu mashinalarning nima keragi bor? - qiziqdim men.

— Shunchaki, xobbi. Tez haydashni yaxshi ko'ramiz.

— Oliftalar! - to'ng'illadim.

Maktab ostonasida hayratdan og'zi ochilgancha Jessika turardi.

— Xayrli kun, Jessika, - odob bilan so'rashdi Edvard angrayib turgan dugonam bilan. Ovozi shirin bo'lsa, ayb undami?

— S-salom, - dovdiradi dugonam Edvardning chiroyi ta'siridan chiqolmay. — Mayli, Bella, darsda uchrashamiz, dedi u va shoshib xonaga kirib ketdi.

— Unga nima deysan? Seni qattiq so'roq qilishga tayyorlanyapti, - kuldi Edvard Jessikaning fikrini o'qiganiga ishora qilib.

— Nima deb javob bersam ekan, fikrini titkilab ko'r-chi, nimalarni bilishni istayapti?

— Doimiy uchrashuvlarga chiqyapmizmi, menga munosabating qanday... uni shunga o'xshash narsalar qiziqtirayapti.

U birinchi marta mening oldimda qobiliyatini oshkor namoyish etayotgandi.

— Yaxshi, xo'sh unga nima deb javob beray? - dedim quvonchimni sezdirmaslikka urinib.

Yonginamizdan o'tib-qaytayotgan o'quvchilar bizga hayron bo'lib qarashar, men esa o'zimni ularga e'tibor bermayotgandek tutardim. Edvard menga mehr bilan tikilib turdi-da, shamolda hilpirayotgan sochimni tutib qulog'im orqasiga o'tkazib qo'ydi. Yuragim to'xtab qolay dedi.

— Birinchi savolga ha, deb javob ber. Agar o'zing rozi bo'lsang, albatta.

— Qarshimasman!

— Ikkinchi savolga esa... Bu savolga javob o'zimni ham qiziqtiradi, - jilmaydi u.

Shu jilmayishi uchun jonimni berishga ham tayyorman! Hayajonlanib, javob berishga ulgurmasimdan "tushlikda uchrashguncha" dedi va o'girilib ketdi.

Jahlim chiqqanidan qizarib sinfga qarab yugurdim. Yolg'onchi, meni dovdiratib qo'yib, qochib ketishini-chi! Sinfga kirib partaga sumkamni tashladim. Yonimga yugurib kelgan Mayk Jessika haqida surishtira boshladi. Jessika dushanba kunini intizorlik bilan kutayotganini eshitgach, quvonchi ichiga sig'may ketdi. Dars ham boshlandi. Men Jessikaga aytadigan gaplarimni o'ylab asabiylashardim. Ayniqsa, oxirgi savolga nima deb javob berishni bilmasdim. Edvard Jessikaning fikrini albatta o'qiydi! Uning bu xislati menga ko'p noqulaylik tug'diradi, shekilli, faqat hayotimni saqlab qolishini hisobga olmaganda!

Edvard haq bo'lib chiqdi. Trigonometriya darsiga kirishi bilan sabrsizlik bilan kutib turgan Jessika yugurib peshvoz chiqdi.

— Hammasini bir boshidan gapir, tezroq! - talab qildi u ichi qiziyotganini yashirib o'tirmay.

— Nimani gapiray?

— Kecha kechqurun nimalar bo'ldi?

— Edvard bilan birga ovqatlandik, keyin uyimga olib borib qo'ydi.

Javobim dugonamni qoniqtirmadi, u batafsil gapirishimni xohlardi.

— Qanday qilib muncha tez qaytdinglar?

— U xuddi aqldan ozgandek haydar ekan! Qo'rqqanimdan o'lay dedim.

— Restoranda uchrashishni oldindan kelishib olganmidinglar?

— Yo'q. Edvard Port-Anjelesdaligidan xabarim ham yo'q edi.

— Bugun ham maktabga o'zi olib keldimi?

— Ha, bugun ham tasodifan uchrashdik.

— Yana uchrashasizlarmi?

— Menimcha uchrashamiz.

— Qoyil! Sen va Edvard Kallen! Sira ishongim kelmaydi!

Men indamay yelka qisdim.

— Shoshma! - hayajonlanib qichqirib yubordi u. — U seni o'pdimi?

— Yo'g'-ey, - Edvard eshitib turganini eslab qizarib ketdim. — Nimalar deyapsan...

Jessikaning hafsalasi pir bo'ldi.

— Balki endi... Mayli, qo'yaver, nimalar haqida gaplashdinglar? Iltimos, batafsilroq gapir.

Shundan keyin unga restorandagi qiz haqida gapirib berishga majbur bo'ldim.

— Demak, unga yoqarkansan. Chiroyli ofitsiant qizga etibor bermaganini boshqa qanday izohlash mumkin?

— Bilmadim, aniq bir narsa deya olmayman. U doim sirli, - dedim xo'rsinib.

— U bilan yolg'iz qolishga qo'rqmaysanmi?

— Nega qo'rqishim kerak?

— Shunchaki, aytdim-da. U judayam chiroyli, shaxsan men uning yonida o'zimni noqulay his qilaman.

— Menda ham shunaqa bo'ladi.

— Unga munosabating qanaqa? Yoqadimi o'zi senga? Mana nihoyat qiziq joyiga keldik.

— Ha, - dedim sekingina.

Lekin undan qutulish oson emasdi. U qayta-qayta rostdan ham yoqadimi, deb so'rardi.

— Juda yoqtiraman. U meni yaxshi ko'rgandan ham ko'proq... Afsuski, shunday, - javob bera turib qizarib ketdim.

Shu mahal o'qituvchi Jessikani savolga tutdi va men so'roqdan qutuldim.

Darsga qo'ng'iroq bo'lgach, Jessikaga seni Mayk so'radi, dedim, bundan boshi ko'kka yetgan dugonam qolgan darslarni Maykning nima deganiyu gapirganda yuz tuzilishi qanaqa bo'lganini batafsil muhokama qilishga bag'ishladi. Tushlik vaqti bo'lgach, quvonib narsalarimni yig'ishtirib tashqariga yugurdim.

— Biz bilan birga ovqatlanmasang kerak, - dedi mendagi o'zgarishni sezgan dugonam.

— Bilmadim, - dedim chunki Edvard qayoqqadir yo'qolib qolishi ham mumkin edi.

Lekin Edvard yunon haykallariga o'xshab yo'lakda qotib kutib turardi.

U bizning suhbatimizni eshitganiga shubha qilmasam ham bo'ladi.

Birgalikda oshxonaga kirib keldik. Maktabga birinchi kelgan kunimdagi holat takrorlandi, hammaning e'tibori menga qaratilgan.

Nima haqida gapirishni bilmay ikkilanib turibman, Edvard ham jim, qulay payt poylayapti shekilli. Hammaning nigohi ostida oshxonaga ham yetib keldik. Edvard jimgina navbatga turdi, u har zamonda menga o'ychan nigoh tashlab qo'yardi. Uning nigohi borgan sari tundlashib borar men esa asabiylashganimdan kurtkamning tugmasini o'ynardim.

— Nima qilyapsan? - shoshib so'radim patnisni ovqatga to'ldirib tashlaganini ko'rib. — Buning hammasini kim yeydi?

U javob bermay kassaga yo'l oldi va "yarmi menga" dedi. Kulгим keldi. Keyin ikkalamiz butun maktab ta'qibi ostida bir paytlar birga o'tirgan stolimiz tomon yurdik. Kallen maktabdoshlarimizning nigohini sezmayotgandek to'g'riga qarab borardi.

— Xohlagan narsangni tanlashing mumkin, - dedi u iltifot bilan patnisni men tomon surarkan.

— Qiziq, - dedim men katta olmani olarkanman. — Oddiy ovqat yeyishga sizlarni majbur qilsa, nima bo'larkan?

— Senga hamma narsa qiziq? - dedi u jahl bilan, keyin itoatkorona pitssa bo'lagini olib ishtaha bilan yeyishga tushdi. Hayratdan qotib qoldim.

— O'zingni tuproq yeyishga majbur qilishsa nima bo'larkan?

— Bir marta garov o'ynab yeb ko'rganman, - kulib tan oldim.— Ta'mi unchalik yomon emas.

— Bunga shubham yo'q, - jilmaydi Edvard mening hech nimadan qaytmasligimga ishora qilib. Keyin yelkam osha qarab. — Jessika bizni qiziqib kuzatayapti. Yangi tergovga tayyor tur. Shunday deya yana uning chehrasi tundlashdi. Bo'lajak suhbat oson kechmasligini o'ylab xavotirlandim.

— Demak, ofitsiant qiz chiroylikkina edi, shundaymi? - so'radi beparvolik bilan.

— O'zingni e'tibor bermaganga solma.

— Rostdan ham e'tibor berganim yo'q. Undan muhimroq ishlarim bor edi.

— Sho'rlik qiz, - u qizga qaramaganini tan olgach, olijanobligim qo'zib.

— Jessikaga aytgan gaplaring menga yoqmadi, - to'ng'illadi u kipriklari ostidan mo'ralab.

— Yaxshi bo'пти! Birovlarning gapini poylaydiganlarni nima deyishadi bilasanmi? - jahlim chiqdi mening ham.

— Eshitaman deb ogohlantirgandim-ku!

— Men esa gapimni eshitishingni istamayman deb ogohlantirgandim!

— To'g'ri. Fikringni o'qishning boshqa yo'li bo'lmasa nima qilay? Faqat ba'zi narsalar yoqmadi.

— Rostdanmi? - dedim istehzo bilan.

— Mayli endi muhimmas.

— Unda nima muhim? - o'zim bilmagan holda unga yaqinlashib borardim. Birdan odam to'la oshxonadaligim esimga tushib o'zimni ortga tashladim.

— Seningcha men seni sen meni yaxshi ko'rganingdan kamroq yaxshi ko'ramanmi? - shivirladi Edvard tillarang ko'zlari bilan jonimni burovga olib.

Sehrli ko'zlar asiriga aylanib nafas olishni ham unutdim.

— Savolimga javob berasanmi? - deb so'ragach, o'zimga keldim.

— Ha...

— Nima, ha? Rostdan ham shunday deb o'ylaysanmi?

— Ha, rostdan ham shunday deb o'ylayman, - dedim unga qarashdan qo'rqib.

— Noto'g'ri o'ylabsan, - dedi u muloyimlik bilan. U bir oz jahldan tushgandi.

— Qayerdan bilasan? - yuragim qattiqroq ura boshladi. Uning gaplari rost bo'lishini juda-juda istardim.

— Nega menga ishonmaysan? - yo'lbars ko'zlar javobni yuragim tubidan o'qib olmoqchi bo'lgandek qattiq tikildi.

Mening javobsiz turganimdan jahli chiqishini bilsamda, fikrimni bir joyga yig'a olmasdim.

— Hozir, - dedim uni tinchlantirish uchun. Lekin javob berishdan oldin barmoqlarimni qayiraverib sindirib tashlay dedim.

— Ochiq-oydin ko'rinib turgan narsadan tashqari... Bilasanmi, bazida... - yana tutildim. - Aniq aytolmayman, chunki men birovlarining fikrini o'qish xususiyatiga ega emasman... - nimalar deganimni o'zim ham tushunmadim, lekin ancha yengil tortdim.

— Juda sezgir ekansan! - to'ng'illadi u.

Demak, adashmabman.

— Lekin qattiq yanglishding! Ochiq-oydin ko'rinib turgan, deganda nimani nazarda tutding? - uning ko'zlar jahl bilan qisildi.

— Menga yaxshilab qara! - talab qildim, shundoq ham menga tikilib turgan Edvarddan. — Mening... e'tiborga loyiq hech nimam yo'q. Faqat noqulay vaziyatlarga tushib qolishim, o'lgudek epsiz va qo'polligimni hisobga olmaganda. Endi o'zingga qara! - U o'zining qanchalik jozibadorligini bilmasligiga ishonmayman!

Edvard avval qovog'ini uydi, keyin kuldi.

— Bilasanmi, sen o'z qadringni bilmaysan. Kamchiliklaringga o'ralashib qolgansan. Esingda yo'qmi birinchi marta maktabga kelganingda hamma senga mahliyo bo'lgandi! - istar-istamas jilmaydi u.

— Bo'lishi mumkinmas... - kutilmagan bu gapga nima deyishni bilmay to'ng'illadim.

— O'zing o'ylagandek husning o'rtacha emas, gapimga ishonishing mumkin!

Quvonchdan qizardim va:

— Lekin men har holda sendan qutulishga harakat qilmayapman, - dedim.

— Bu ham sening boshqalarga o'xshamasligingni yana bir bor tasdiqlaydi! Mening kimligimni bila turib... - mahzun jilmaydi u. — Sening hayotingni xavfga qo'ymaslik uchun har narsaga tayyorman!

Keyin g'amginligi qayoqqadir yo'qolib yana jilmaydi:

— Afsuski, sening xavfsizligingni ta'minlash uchun doim yoningda bo'lishimga to'g'ri keladi!

— Bugun hech kim jonimga qasd qilishga urinmadi, - dedim men suhbat oqimi o'zgarganidan quvonib. Ayriqlik haqida boshqa gapirgim kelmasdi. Agar ayrilishga to'g'ri kelsa ham uni yonimda tutib turish uchun darrov biror xatarli narsa o'yla toparman. Lekin bu shart emas, chunki u hozircha qarshimda menga tikilib o'tiribdi. Yaxshiyamki, fikrimni o'qiy olmaydi.

— Hozircha, - dedi u quruqqina qilib.

— To'g'ri hozircha tinchlik, - qo'shildim. Har qadamda meni xavf-xatar kutib turibdi deb o'ylay qolsin.

— Yana bitta savolim bor, - dedi u. Ovozidan ancha o'zini bosib olgani bilinib turardi.

— Eshitaman.

— Sietlga borishing shartmi? Yoki bu oshiqlardan qutulish uchun bahona edimi?

Savoli yoqmadi.

— Unutma, Tayler uchun seni hali kechirganim yo'q. Seni aybing bilan u bitiruv oqshomiga birga boramiz deb yuribdi.

— U mensiz ham seni taklif qilish uchun bahona topardi. Faqat rad javobini olgandagi yuzini ko'rgim kelgandi, - qiqirladi u yosh bolaga o'xshab. — Menga ham rad javobini bergan bo'larmiding?

— Yo'q, shekilli... Lekin baribir raqs tusholmayman, balki oyog'im og'riyapti deb bahona qilarmidim.

— Nega? - rostakamiga hayron bo'ldi u.

— Sen meni sportzalda ko'rmagansan-da, bo'lmasa tushunarding, - xo'rsindim.

— Yurgan yo'lingda to'qnashib, yiqilib yurishingni aytyapsanmi?

— Aynan shuni.

— Bu muammo emas. Men raqsda yaxshi sherikman! - e'tiroz bildirmoqchi edim og'zimni ochgani qo'ymadi. — Sevishimga javob bermading, rostdan ham Sietlga borishing shartmi balki, boshqa ish bilan band bo'larmiz?

U biz deb gapirganda har narsaga tayyor edim.

— Har qanday taklifni qabul qilaman, faqat... Yaxshisi mening pikapimda boraylik.

— Nega endi?

— Chunki dadamga yolg'iz boraman deganman. Agar mashinamni tashlab ketsam, sababini aytishimga to'g'ri keladi. Bundan tashqari, sen juda tez haydaysan.

— Mendan qo'rqishingga yagona sabab mening tez haydashimmi? - ko'zlarini katta-katta qildi u.

Men javob bermadim.

— Demak kelishdik, pikapimda boramiz, - gapimni o'tqazishga urindim.

— Nega dadangga to'g'risini - men bilan aylanmoqchiligingni aytib qo'ya qolmaysan? - sinovchan tikildi.

— Hali aytadigan payt kelar. Xo'sh, qayerga boramiz?

— Dam olish kuni havo ochiq bo'ladi, demak men quyoshdan berkinishim kerak. Xohlasang men bilan yur. - U tanlash huquqini yana o'zimga qoldirdi.

— Quyosh nurlari senga qanday ta'sir qilishini ko'ramanmi? dedim uni yaqinroqdan bilish imkoniyati uchun quvonib.

— Ha. Agar men bilan yolg'iz qolishni istamasang ham... iltimos Sietlga borma. Shunday katta shaharda seni qanday xavf-xatarlar kutishini o'ylashga ham qo'rqaman.

— Men yashagan Finiks Sietldan katta edi...

— Menimcha, - gapimni bo'ldi u. — Finikda hali xavf-xatarni o'zingga ohangrabodek tortmagansan, demak bu xususiyating Shimoliy hududda kuchaygan.

U gapirayaptiyu, men ko'zlariga mahliyo bo'ldim, ko'nglimdagini tilimga chiqardim:

— Sen bilan yolg'iz qolishdan qo'rqmayman!

— Bilaman, - xo'rsindi Edvard. — Lekin dadangga ochig'ini aytishing kerak.

— Nega endi?

— Seni qaytarib olib kelishimga jiddiy sabab bo'lishi uchun.

Uning ovozidan ichimga titroq kirdi.

— Tavakkal qila qolaman, - dedim ovozim xotirjam chiqishiga urinib.

Edvard bosh chayqab o'girildi.

— Kel, boshqa narsalar haqida gaplashaylik, - taklif qildim gapni burish uchun. Keyin gapni nimadan boshlashni bilmay, atrofga alangladim. Ko'zlarim menga sergak qarab turgan Elisning ko'zlari bilan to'qnashdi. Qolganlari esa Edvarddan ko'z uzmay turishardi. Tezda ko'zimni olib qochdim.

— Qaysi jonivorlarni ma'qul ko'rsan? - miyamga kelgan birinchi savolni berdim. U menga o'qrayib qaradi keyin:

— Puma, - dedi qisqa qilib.

— Tushunarli, - asabiylashyotganimni sezdirmaslik uchun pitsaga yopishdim. — Hozir ov mavsumi emas, qo'lga tushmaysizlarmi?

Bu savolim unga ahmoqona tuyuldi shekilli, kulib yubordi.

— Miltiq bilan ov qilish ta'qiqlanadi, biz esa... Ehtiyot bo'lishga to'g'ri keladi albatta, shubha uyg'otmaslik uchun. Biz yovvoyi hayvonlar ko'p joyda ov qilamiz. Ba'zida yuz mil uzoqqa ketishimizga to'g'ri keladi. U xuddi zoologiya fanidan doklad qilayotgandek gapirardi.

— To'g'ri dedim - ma'qullab va yana pitssa tishladim.

— Emmett bahorda ov qilishni yaxshi ko'radi. Uyqudagi ayiqlar uyg'ongan bo'ladi o'shanda...

— To'g'ri, uyg'ongan hayvonlar yaxshiroqda, - yana ma'qulladim nima deyayotganimni bilmay. U menga ko'nglini ochayotganidan xursand bo'lsam-da, qo'rquv g'alaba qila boshladi.

Edvard kulib yubordi.

— To'g'risini ayt, ov haqida tasavvuring bormi o'zi?

— Tasavvur qilishga harakat qilyapman, lekin bo'lmayapti. Miltiq bilan ov qilsanglar kerak-da.

— Qurolimiz yo'q, - dedi u va durdek terilgan tishlarini ko'rsatib jilmaydi. Yuragim tovonimga tushib ketgandek bo'ldi. Qo'rqa-pisa Emmettga tikildim. Bu gal uning baquvvatligi chiroyli emas, aksincha xatarlidek ko'rindi. Uning ayiqlarga hamla qilishini o'ylab seskanib ketdim. Kimni kuzatayotganimni ko'rib Edvard jilmaydi.

— Sen ham ayiqqa o'xshaysanmi? - yasama xotirjamlik bilan so'radim.

— Yo'q, yovvoyi mushukka! Har qalay shunday deyishadi. Ta'bimiz bejizga emas shekilli.

— Ehtimol. Menga shuni ko'rsatmoqchimisan?

— Yo'q, albatta! - Edvardning ko'zlari g'azabdan chaqnab ketdi. — Sen ko'radigan narsamas u. Seni qo'rqitish niyatim bo'lganda bugun o'zim bilan olib ketardim.

— Unda nega jahling chiqib ketdi?

Chaqnab turgan ko'zlar bir daqiqacha meni burovga olib turdi, keyin kutilmaganda o'rnidan turib:

— Keyin gaplashamiz, kechikyapmiz, - dedi. Atrofga qarab, oshxona bo'shab qolganidan hayron bo'ldim. Edvard bilan birga bo'lsam vaqt tushunchasi meni butkul tark etadi. Men ham shoshib o'rnimdan turdim.

— Keyin bo'lsa, keyinda, - dedim, unutishimdan umid qilma, degan ma'noda.

XI bob. Mushkulot

Sinfxonaga yonma-yon kirib kelganimizda barchaning og'zi ochilib qoldi. E'tibor markazida bo'lsam ro'y beradigan hodisa yana takrorlandi, yani oyoqlarim chalishib qoqilib ketdim. Meni tirsagi bilan tutib qolgan Edvard Bella, dedi horg'in. U endi o'zini mendan olib qochmas, bir-birimizga turtina-turtina partaga borib o'tirdik. Ortimizdan g'ildirakli metall stulni surgancha janob Banner kirib keldi. Stulda eskigina televizor va videomagnitofon bor edi. Janob Bannerning ishiga puxtaligiga tan bermay iloj yo'q. Butun sinf kino ko'rish xabarini eshitib tantana qildi. Biologiya fanidan navbatdagi mavzu genetika bo'lgani uchun "Lorenso yog'i" filmini ko'rishimiz kerak edi. Bu leksiya eshitgandan ko'ra yaxshiroq albatta. Sinfda qorong'ulik cho'kkach, yonginamda o'tirgan Edvarddan meni o'ziga tortadigan kuchli energiya taralayotganini his qildim. O'z-o'zidan uning qo'lidan ushlagim kelardi. Uyalganimdan qizarib, shoshib qo'llarimni ko'ksimga chalishtirib oldim. Aqldan ozyapman shekilli. Ekrandan yozuvlar paydo bo'lgach, sinf bir oz yorishdi, ko'z qirim bilan Edvardga qaradim. Kulgim keldi, chunki u ham xuddi menga o'xshab qo'llarini chalishtirib, ko'z qiri bilan qarab turardi. Ko'zlarimiz to'qnashgach, g'amgin jilmaydi. O'tkir nigohi qorong'uda ham yuragimgacha yetib borib ichimga o't soldi. Nafas olishdan to'xtab qolmaslik uchun shoshib teskari o'girildim.

Filmning so'nggi ko'rinay demasdi. Dars tugaguncha igna ustida o'tirgandek o'tirdim. Dars tugagach, yengil tin olib qimirlamay o'tiraverganimdan qotib qolgan qo'llarimni ishqaladim. Uzoq cho'zilgan darsdan keyin Edvard meni jismoniy tarbiya darsiga kuzatib qo'ydi. U bilan xayrlashaman deb o'girilganimda yuzidagi horg'inlik va chidab bo'lmas g'ussani ko'rib ko'nglim to'lib ketdi. Uning bag'riga boshimni qo'yib ovutish istagidan o'zimni zo'rg'a to'xtatdim. U ikkilanib qo'lini ko'tardi va barmoqlarining uchi bilan yuzimni siladi. Barmoqlari taftidan issig'im oshib ketgandek bo'ldi. Shundan keyin bir og'iz ham gapirmay, o'girilib ketvordi. Jismoniy tarbiyada beso'naqayligim uchun o'qituvchidan dakki eshitdim, menga uloqtirilgan voleybol

to'pini tutib qololmaganim sabab to'p to'g'ri peshanamga undan keyin meni himoya qilayotgan Maykning yelkasiga borib tegdi. Meni xijolatga qo'ymaslikka harakat qilishsada, sinfdoshlarimning yonida uyatdan yerga kirib ketay dedim. Darsdan keyin Mayk menga ergashdi:

— Xo'-o'-o'-sh? - dedi u ma'noli jilmayib.

— Nima xo'sh?

— Bella plyus Edvardmi?

— Seni nima ishing bor? - dedim Jessikaning og'zida gap turmasligidan kayfiyatim buzilib.

— Bu menga yoqmayapti.

— Senga yoqishi shartmas!

— U senga xuddi yeb qo'ygudek qaraydi... - Shunday deya u kulib yubordi. Javob o'rniga jahl bilan kiyinish xonasiga kirib ketdim. Kiyina turib oyoqlarim titrab ketdi. Bu do'stlarim bilan urishib qolganimdan emasdi, albatta. Boshqa tashvishlarim ham ko'p edi. Qiziq Edvard meni olib ketgani sportzalga kelarmikan yoki uni avtoto'xtash joyida kutsammi? Balki meni mashinasiz kelganimni unutgandir. Hozir hovlida uning qarindoshlariga duch kelsam-chi? Ularning sirlaridan xabardorligimni bilisharmikan? Agar bilishsa endi o'zimni qanday tutishim kerak? Shu xayollarda tashqariga chiqib endi uyga piyoda ketmoqchi bo'lib turgandim. Salom, degan qadrdon tovush eshitildi. U devorga suyangancha meni kutib turardi. Xavotirlarim tumandek tarqadi.

— Jismoniy tarbiya darsi qanday o'tdi? - dedi u yelkam osha orqaga qarab.

Ortimdan Mayk kelayotgandi.

— Yaxshi. Nega so'rayapsan? - dedim uning jahli chiqayotganidan cho'chib.

— Mayk Nyuton asabimga tegyapti.

— Yana gap poyladingmi?

— Peshanang og'rimayaptimi? - g'amho'rlik bilan so'radi u.

— Sen sira o'zgarmaysan! - dedim mashinasi tomon yurib, u meni olib borib qo'yish niyati bor-yo'qligiga qiziqmadim ham.

U tezda menga yetib oldi, keyin o'zing jismoniy tarbiya darsida meni ko'rmagansan, deganding-ku, shunga qiziqdim, deb o'zini oqladi.

Baribir xafa bo'ldim. Kallenlarning mashinasi oldida to'dalanib turgan yigitlarni ko'rib qotib qoldim. Yigitlar qizil kabrioletni hayajon bilan chuvillashib tomosha qilishardi. Ular yonginasidan istehzoli jilmaygancha o'tib mashinasiga o'tirgan Edvardni sezmay qolishdi. Men ham uning ortidan bordim. U Rozalining mashinasi ishqibozlarini turtib yubormaslik uchun "volvo" mashinasini sekingina olib chiqdi.

— Haliyam mendan xafamisan? - so'radi yosh boladek ko'zlarini pirpiratib.

— Sen nima deb o'ylaganding?

— Agar kechirim so'rasam kechirasanmi?

— Balki... agar boshqa meni poylamaslikka va'da bersang, kechirarman.

Uning ko'zlari ayyorona jilmaydi.

— Mayli kechirishing uchun sayohatga sening pikapingda borishga roziman, - yon bergan bo'ldi.

Yaxshilab o'ylab ko'rib:

— Roziman, - dedim.

— Unda chin dildan kechirim so'rayman, - uning ko'zlarida bir zum samimiy pushaymonlik aks etdi, keyin yana sho'x jilvalandi:

— Shanba kuni ertalab ostonangda bo'laman!

— Dadamga begona "volvo" mashinasi eshigim tagida turganini qanday tushuntiraman?

— Kim aytdi meni mashinada keladi deb?

— Unda qanday... - deb boshlagandim u gapimni bo'ldi.

— Xavotir olma, ostonangda hech qanaqa mashina bo'lmaydi.

— Yaxshi, unda ertalab uzilib qolgan gapimizga qaytamizmi?

— Mayli. Hali ham bizning ov qilishimizni tomosha qilish istagidan qaytmadingmi? Qo'rqmaysanmi?

— Yo'q, - dedim o'zimni tutib. — Bu juda qo'rqinchlimi?

— Juda.

— Nega?

Edvard chuqur xo'rsindi.

— Ov qilayotganimizda, - dedi iloji boricha bosiqlik bilan gapirishga harakat qilib.
— Aqlga emas, tug'ma sezgiga bo'ysunamiz. Agar shunday paytda sening hidingni sezib qolsam... - u bosh chayqadi. Men o'zimni bosishga urindim.

Edvard hamon menga qarab turardi.

— Bella, uyingga kelding, - buyurdi u ko'zini osmonga tikib.

Bu gap tugadi degani edi. Istamaygina mashinadan tushdim. Arazlab ortimga o'girilmaslikka qaror qilib ketayotganimda mashina oynasi ochilgani eshitildi.

— Bella, - chaqirdi Edvard xotirjam ovozda. U oynadan boshini chiqarib jilmayib turardi.

— Ertaga mening navbatim.

— Tushunmadim, nimani aytyapsan?

— Savol berish navbati meniki, - shunday deya mashinani tezlik bilan o'rnidan jildirdi.

Tunda yana tushimga Edvard kiribdi. Tuni bilan ag'anab chiqdim. Uyguga to'y maganim uchun ertalab asabiylashib nonushta tayyorladim.

— Shanba kuni Sietlga borish fikridan qaytmadingmi? - so'radi dadam asabiylashayotganimni tushunmay.

— Yo'q.

— Bazmga ulgurasanmi?

— Dada men raqs tushmayman!

— Nahotki, hech kim taklif qilmagan bo'lsa? - kayfiyati tushib so'radi dadam.

— Bahorgi bazmga qizlar taklif qiladi! - tinchlantirdim uni.

— Rostdanmi, degancha dadam o'ylanib qoldi. Unga achinib ketdim. Ota bo'lish oson emas shekilli. Doim qizing ertaga boshqa oilaga ketishini yoki aksincha uni hech kim yoqtirmasligi mumkinligini o'ylab siqilishingga to'g'ri keladi... Sho'rlik dadam hozircha kimni yaxshi ko'rishimni bilmay turgani ma'qul. Dadamni ishga kuzata solib deraza yoniga yugurdim. Kumushrang volvo mashinasi ostonamizda turardi. Men unga peshvoz yugurarkanman munosabatlarimizning oxiri nima bilan tugashini o'ylardim. Abadiy bo'lganida edi...

Edvard meni mashinada kutib turar eshikni yopganimda ham menga qaramadi.

— Xayrli kun, yaxshimisan? - so'radi u meni lazer nuridek o'tkir nigohi bilan tekshiruvdan o'tkazib bo'lgach.

U yonimda bo'ladi-yu kun xayrli bo'lmaydimi.

— Charchaganga o'xshaysan.

— Yaxshi uxlay olmadim, - dedim salqigan qovoqlarimni yashirish uchun yuzimni sochlarim bilan to'sib.

— Men ham, - dedi u masxara qilgandek.

— Tunda uxlamay nima qilding? - so'radim men ham o'sha ohangda.

— E, yo'q, bugun savol berish navbati meniki, - dedi u ko'zlarini sho'x o'ynatib.

— Mayli nimalarni bilmoqchisan?

— Qaysi rangni yaxshi ko'rasan? - dedi xuddi jiddiy narsa so'rayotgandek.

Hayron qarab turganimni ko'rib, senga tegishli hamma narsa men uchun qiziq dedi va shundan keyin qanday disklarni eshitishim, qanaqa kitoblar o'qishim, qaysi janrdagi filmlar yoqishi qanday shaharlarga borishni istashim... Xullas, so'ramagan narsasi qolmadi.

Umrimda o'zim haqimda shunchalik ko'p gapirmagandim. Hayotim zerikarli tuyulishidan ham uyalib ham qo'rqib javob berardim. Uning oxiri ko'rinmaydigan, katta qiziqish bilan berayotgan savollari meni javob berishga undardi. U oddiy narsalarni so'rar, faqat ba'zi savollarnigina meni qizarishga majbur etardi. Darslar orasida ham ruhiy testini davom ettirdi. Edvarddan alohida o'tiradigan darslarda shunaqa zerikdimki, qo'ng'iroq chalinishi bilan unga peshvoz yugurdim. U ham meni ko'rib ko'zlari porlaganda quvonchdan yuragim hayqirib ketardi. Maktabdan qaytishda Finiksda yashagan oxirgi yillarim haqida batafsil surishtirdi. Kitoblarga to'la kichkina xonamni ta'riflab bo'lganimdan keyin Edvard ko'nglim to'lgandek yengil tin oldi va boshqa savol bermadi.

— Tugatdingmi? - dedim kulib.

— Yo'q. Dadang ishdan qaytadigan payt bo'ldi.

Qarasam, uyga allaqachon yetib kelibmiz.

— Dadam?! - qichqirib yubordim, dadam borligi esimga tushib, Qorayib borayotgan osmonga qarab:

— Soat nechchi bo'ldi? - dedim shoshib.

— Qosh qorayib qoldi, zulmat bostirib kelyapti, - shivirladi Edvard osmondan ko'z uzmay. Uning xayollari allaqayerlarda uchib yurardi. Keyin keskin menga o'girildi va:

— Sutkaning eng yaxshi, eng xotirjam pallasi... Ko'ngilga ma'yuslik soladi, chunki kun tugab, tun kirib kelayotganini bildiradi. Zulmat sirli tuyulmaydimi senga?

— Tun ajoyib, - e'tiroz bildirdim. — Kunduzi yulduzlarni ko'rib bo'larmidi?

Edvard kuldi.

— Dadang kelishiga kam vaqt qoldi. Ertangi rejalaringni aytasanmi unga?

— Bilmadim. Demak ertaga savol berish navbati menikimi?

— Yo'q. Hali tugatmadim deb ogohlantirdim-ku.

— Yana nimani so'raysan, hammasini bilib olding-ku, - hayron bo'ldim.

— Ertaga bilasan, - shunday deya men tomondagi eshikni ochish uchun engashdi, lekin ochmadi. Qo'llari ko'ksimning yonida turganini his qilib yuragim qattiq urib ketdi.

— Shu yetmay turuvdi, - to'ng'illadi u kutilmaganda.

— Nima bo'ldi? - qo'rqib ketdim.

— Navbatdagi mushkulot! - tund javob berdi u va tezda o'zini orqaga tashladi.

Sharros yog'ayotgan yomg'ir orasidan allaqanday qora mashina bizdan sal narida to'xtaganini ko'rdim va sakrab mashinadan tushdim. Qanchalik harakat qilmay yomg'ir quyuqligidan mashina rulidagi odamni ko'ra olmadim. Chiroqlar yorug'ida Edvardning mashinasi shinalarini chiyillatib ko'zdan yo'qoldi. U hatto, xayrlashish uchun ham o'girilmadi.

— Salom, Bella! - tanish ovoz eshitildi.

— Jeykob? - hayratimni yashira olmadim. Ularning orqasidan dadamning mashinasi ham yetib keldi.

— Qora avtomobil rulida Jeykob o'tirardi. Uning tabassumi qora tunni yoritib yuborgandek bo'ldi. — Yonida esa dadasi Billi. "Navbatdagi mushkulot" deganda Edvard nimani nazarda tutganini tushundim. "Mushkulot" menga xavotir aralash tikilib turardi. Nahotki, Billi amaki Edvard Kallenni tanigan bo'lsa? Menga teshib yuborgudek tikilib turishiga qaraganda tanigani aniq.

XII bob. Pichoqning damida

Dadam eski qadrdonini ko'rib quvonchdan qiyqirib yubordi. Jeykobga esa:

— Seni rulda ko'rmadim deb hisoblaymiz, - deb hazillashdi.

Bizning hududda o'n to'rt yoshdan mashina boshqarish huquqi beriladi, - hozirjavoblik qildi Jeykob. Ular ikkovlashib Billi amakini mashinadan olib nogironlar aravachasiga o'tqizishdi. Billi menga qattiq tikilib ahollaring yaxshimi, deb so'radi.

— Kelganlaring yaxshi bo'ldi-da, - dadam qadrdonini ko'rganidan rostakam quvonib ketgandi.

— Ha, Jeykob Bellani ko'rishga oshiqib holi jonimga qo'ymadi.

Jeykob qizarib ketdi. Men esa o'sha kuni suv bo'yida uni boshini aylantirganimdan afsuslandim. Ular ovqatlanib keldik deb, dasturxon tuzatgani qo'yishmadi. Dadamga yegulik tayyorlash uchun oshxonaga o'tganimda Jeykob ortimdan ergashdi.

U hol-ahvol so'ragan bo'ldida, keyin nega pikapni haydamayapsan, deb so'radi.

— Faqat bugun haydamadim. Sinfdoshim obkelib qo'ydi.

— Rosa uchirib haydarkan sinfdoshing. Kim u, tanimadim. Lekin dadam uni tanirkan.

— Jeykob menga likopchalarni uzatib yubor. - gapni burmoqchi bo'lib, ish buyurdim.

U baribir gapidan qolmadi:

— Xo'sh, kim edi u yigit?

— Edvard Kallen, - dedim men jahlimni bosolmay ko'zlariga tik qarab.

Jeykob avvaliga kulib yubordi keyin mening jiddiy qarab turganimni ko'rib jim bo'ldi.

— Unda tushunarli, - dedi u. — O'zim ham dadam nega o'zgarib qoldi deb o'yladim-a!

— Albatta-da! Axir dadang Kallenlarni yomon ko'radi-ku!

— Qo'ysang-chi, bu irim-sirimlarni, - g'ijinib tishining orasidan to'ng'illadi u.

— Irim-sirimlarini dadam bilan bo'lishmaydi deb umid qilaman, - dedim o'zimni qo'lga olib.

— Aytmasa kerak. O'tgan gal kelganimizda dadang Kallenning kasalxonasida davolanmaganimiz uchun bizni urishgan. Hozir yana shu mavzuda gap ochishmasa kerak. Endi yarashishyapti o'zi.

— Tushunarli, - dedim bir oz xavotirim tarqab va buterbrodlarni berish maqsadida mehmonxonaga chiqdim. Ikki qulog'im ularda, agar Billi amaki Edvarddan gap ochsa, uni himoya qilishga shay turibman. Ikki do'st anchagina gaplashib o'tirishdi. Beysbol tugagach, ketishga tayyorlanishdi.

— Mehmondorchilik uchun rahmat, Charli, - dedi Billi amaki o'g'li bilan dadam uni aravachadan mashinaga olishayotgan paytda. Keyin menga o'girilib: — Ehtiyot bo'l, Bella! - dedi jiddiy.

— Xo'p, albatta, - dedim dadamning e'tiborini tortmaslik

uchun shivirlab. Ularni kuzatib xonamga ko'tarilayotganimda dadam chaqirib qoldi.

Qo'rqib ketdim, nahotki Billi amaki shipshitib ulgurgan bo'lsa.

— Bugun gaplasha olmadik, kuning yaxshi o'tdimi? - dedi mehribonlik bilan.

— Yomonmas, - dedim dadamga mehrim toblanib. Keyin maktabdagi maydachuydalardan gapirdim. Fizkultura darsida Maykni urib yuborganimni ham aytdim.

— Ha, Mayk Nyutonmi? Yaxshi bola. Oilasi ham yaxshi. Uni raqsga taklif etsang bo'lmaydimi?

— Dada! - dedim jahlim chiqib. — Mayk dugonam Jessikaning yigiti! Qolaversa, men raqs tushishni bilmayman!

— To'g'ri, to'g'ri... - xijolat bo'ldi dadam. — Shanba kuni Sietlga ketadigan bo'lsang, men do'stlarim bilan baliq oviga bormoqchi edim... Agar uyda qoladigan bo'lsang, men ham hech qayerga bormayman! Shundoq ham doim yolg'izsan... - to'ng'illadi dadam o'zini aybdor hisoblab.

— Dada, doim bandligingizni tushunaman, - iloji boricha jilmaydim. — Qolaversa, men yolg'izlikni yaxshi ko'raman. Shu tarafdin sizga o'xshasam kerak!

Dadam mamnun jilmaydi.

Bu kecha tinch uxladim, tushlar bezovta qilmadi.

Ertalab dimog'imda qo'shiq xirgoyi qilganicha maktabga tayyorgarlik ko'rdim. Dadam mening xush kayfiyatimni ko'rib jilmayib qo'ydi. Dadamning ishga ketishini poylab turibman... Baribir Edvard mendan chaqqonlik qildi. U hovlida mashina oynalarini ochib, meni kutib turardi.

Bu gal ancha ishonch bilan mashinasiga o'tirdim. U meni jilmayib qarshi olganda ko'nglim tog'dek ko'tarildi. Osmondagi farishtalar ham unchalik chiroyli bo'lmasa kerak.

— Yaxshi yotib turdingmi? - qiziqdi u g'amxo'rlik bilan.

— Yaxshi, o'zing-chi?

— Yomonmas, - dedi u latifa eshitgandek kulib.

— Bir narsa so'rasam maylimi?

— Yo'q, bugun hali ham mening galim.

Bu safar u mening qarindoshlarimni surishtirdi. Asosan oyimni. Uning qiziqishlari, do'stlari. Keyin buvim, do'stlarim, ayniqsa tanish yigitlar haqida so'ragani yoqmadi. Yaxshi hamki yigitim bo'lmagan ekan.

Edvard xuddi dugonalarim kabi gapimga ishonmadi.

— Demak orzuingdagi yigitni hali uchratmabsan-da!

— Finiksdan uchratmagandim, - istamaygina tan oldim.

Edvard lablarini qimtib kuldi.

— Yana nimalarni bilmoqchisan? Hayotim qiziq voqealarga boy bo'lmasa.

— Men uchun senga tegishli hamma narsa qiziq, - samimiy javob qildi u. — Aytgandek bugun rulga o'zing o'tirishing kerak.

— Nega? - bu xabar meni larzaga soldi, xayolim ming ko'chaga kirib chiqdi.

— Tushlikdan keyin Elis bilan ketishim kerak.

— Tushunarli, mayli, o'zim piyoda yetib olaman.

Edvardning qovog'i uyuldi

— Yo'q. Yolg'iz piyoda ketmaysan. Biz pikapingni avtoto'xtash joyiga qo'yib ketamiz.

— Kalitni olmaganman, shoshib e'tiroz bildirdim. — Qo'yaver, men sayr qilishni yaxshi ko'raman.

U qarshilik bildirib bosh silkidi.

— Pikap shu yerda kaliti bilan bo'ladi.

— Mayli, - dedim chorasiz. Eslashimcha, kalit ikki kun oldin kiygan jinsi shimimning cho'ntagida qolib ketgandi. Jinsi esa kir yuvadigan mashinada edi. Edvard uyga kira olsa ham shimimni topa olmaydi.

U fikrimni o'qigandek istehzoli jilmaydi.

— Ertaga men bilan sayrga borishga majbur emassan, xohlasang fikringni o'zgartirishing mumkin, - dedi u umid bilan.

— Yo'q, o'zgartirmayman!

— Mayli o'zing bilasan, - dedi u o'ychan.

— Ertaga soat nechada uchrashamiz?

— Bilmadim. Shanba bo'lgani uchun balki bir oz dam olarsan?

— Yo'q, - dedim shoshib.

— Unda har kungi vaqtda uchrashamiz. Dadang uyda bo'ladimi?

— Yo'q, do'stlari bilan baliq oviga ketadi.

— Agar ertaga uyga qaytib kelmasang... Dadang nima xayolga boradi?

— Bilmadim... Ertaga kir yuvaman degandim, balki kir yuvadigan mashinaga tushib ketibdi deb o'ylar...

Edvard menga qattiq tikildi.

— Kim bilan ketmoqchisan bugun? - so'radim uning noxush xayollarini haydash uchun.

— Elis bilan. Faqat u meni tushunadi.

— Qolganlarchi? - so'radim uyalinqirab. — Ular qanaqa?

— Ular shubhakor!

Men Edvardning qarindoshlariga tezgina ko'z tashlab oldim va men ularga yoqmayman, dedim. Bu kundek ravshan edi.

— Gap undamas. Ular nega seni tinch qo'ymayotganimni tushunishmayapti.

— Men ham shuni tushunmayman!

— Bu faqat o'zim uchun xavfli emas. Chunki munosabatlarimiz ochiqcha, hech kimdan yashirmayapmiz. Ertaga bir gap bo'lsa... Qarindoshlarimni ham fosh qilgan bo'laman, seni ham... - u ortiq gapira olmay yuzlarini qo'li bilan berkitib oldi.

Uning dardiga malham bo'lishni, ovutishni istardim-u lekin buning uchun nima qilishni bilmasdim. Uning yelkasiga cho'zilgan qo'lim havoda qoldi. Chunki bu ishim bilan unga battar azob bergan bo'laman.

— Kechir, - dedim mavridi bo'lmasa ham.

— Nega? - dedi u dard to'la ko'zlarini menga tikarkan.

— Seni baxtsiz qilayotganim uchun.

— Bella, - dedi u holsizlanib. — Gapingda mantiq qani?

— Ketadigan payting bo'lmadimi? - dedim ehtiyotkorlik bilan. Shu payt kutilmaganda Edvardning yonida paydo bo'lgan o'rmon parisini ko'rib sapchib tushdim. Novdadek nozik, mohir raqqosdek nazokat bilan harakatlanadigan Elis ukasiga tikilib turardi.

— Elis, - dedi Edvard mendan ko'z uzmay. — Bu Bella, dedi labida istehzo o'ynab.

— Salom, Bella, - uning nigohi hech nimani ifodalamasada, tabassumi do'stona edi. — Nihoyat sen bilan tanishganimdan xursandman.

— Salom - dedim tortinib.

— Tayyormisan? - so'radi u ukasidan.

— Hozir. Meni mashinada kutib tur.

Qiz qanday nazokat bilan paydo bo'lgan bo'lsa, o'shanday nazokat bilan ko'zdan yo'qoldi. Uning ortidan havas bilan termuldim.

— Iltimos, men yo'g'imda ehtiyot bo'l, - xo'rsindi Edvard.

— Harakat qilaman.

Unga qo'shilib o'rnimdan turdim.

— Ertaga uchrashamizmi?

— Uchrashamiz. Sen uchun bu uzoq muddatmi?

Men xomush bosh silkidim.

— Ertalab kelaman, - va'da berdi u, keyin engashib yuzimni siladi va tezda o'girilib chiqib ketdi. Qaytib ortiga o'girilmadi. Darslarga sira kirgim kelmadi. Lekin hozir ketsam sinfdagilar meni Edvard bilan ketgan deb o'ylashadi. Ikkalamiz ham ertangi kun biz uchun hal qiluvchiligini bilib turardik. Munosabatlarimiz pichoq damida turgandek davom eta olmaydi. Ertaga hammasi oydinlashadi. Mening taqdirim Edvardning qo'lida edi. Bu qarorga o'zim keldim va oxirigacha borishga tayyorman. Men uchun Edvarddan ayrilishdan ko'ra dahshatliroq narsaning o'zi yo'q. Edvard Kallensiz baribir yashay olmayman!..

Darslar odatdagidek o'tdi. Jismoniy tarbiya darsida Mayk bilan yarashib oldim. U Sietlga yaxshi borib kelishimni tiladi. Unga hech qayerga bormasligimni, pikapim buzilganini aytishga majbur bo'ldim.

— Demak Kallen bilan raqs tusharkansanda? - to'ng'illadi Mayk.

— Yo'q, bazmga bormayman. Uyda ishlarim ko'p.

— Edvard yordamini taklif qilgandir, - dedi u zaharxandallik bilan.

— Afsuski, Edvard bu gal menga yordam berolmaydi. Chunki dam olish kunlari qayergadir ketarkan, - dedim xotirjamlik bilan.

— Mayli o'zing bilasan, raqsqa kelganingda yaxshi bo'lardi, zerikmasding.

U bilan xayrlashib avtoto'xtash joyiga shoshildim, u yerda pikapim turganiga ishongim kelmasdi. Adashibman! Pikapim ertalab "volvo" mashinasi turgan joyda turardi! Ishonqiramay oynasidan mo'ralasam kalit ham joyida! O'rindiqda esa bir varaq qog'ozga "Ehtiyot bo'l" deb yozilgan xat.

Motori guvillaydigan mashinamda uyimga yetib kelib birinchi o'rinda kir yuvadigan mashina tomon yugurdim. Kimdir kelib narsalarni titkilaganga o'xshamasdi. Kalitni qanday topdi ekan? Bu orada qo'ng'iroq qilgan dugonam Jessikani ham Sietlga bormasligimni aytib ogohlantirdim. Uning diydiyosini oxirigacha eshitmay go'shakni qo'ydim. Ovqat mahali dadamni ham ogohlantirdim. Dam olish fikridan qaytmoqchi bo'lgan dadamni amallab ko'ndirdim.

Keyin kirlarimni yuvishga tushdim. Ertangi kunni besabrlik bilan kutayotgan bo'lsamda, yuragimda qo'rquv ham bor edi. O'zimga o'zim allaqachon qaror qabul qilganman, orqaga yo'l yo'q deb eslatib turishimga to'g'ri keldi. Uning ikki og'iz xatidan hikmat qidirgandek qayta-qayta o'qidim. U meni asrab-avaylashga urinayotganidan boshim ko'kka yetdi. Qolaversa, men uchun boshqa yo'l ham yo'q. Usiz hayot hayotmi? Axir Edvard hayotim mazmuni-ku! Ertangi kun og'ir bo'lishini bilib uyqu dori ichdim. Bo'lmasa asabim tob berishi mumkin. Dori tezda o'z ta'sirini o'tkazdi. Uyqudan tiniqib uyg'onsamda, asabiyligim tarqamagandi. Derazadan qarasam, dadam allaqachon ketib bo'lgan, kun yorisha boshlagandi.

Shunchalik shoshib nonushta qildimki, kiyinib yuvinib zinadan tushayotganimda eshik taqilladi. Hovliqib eshikni lang ochganimda, ostonada u turardi! Hayajonim qayoqqadir yo'qolib, butun tanamni xotirjamlik egalladi. Kechagi xavotirlarim bekor ekan.

Jiddiy turgan Edvard mening kayfiyatimni payqab kulib yubordi.

— Salom.

— Biror gap bo'ldimi, nega kulyapsan? - dedim shoshib ust-boshimga alanglarkanman. Biror kiyimimni kiyish esimdan chiqmadimikan?

— Ikkalamiz bir xilmiz, - dedi u kiyimlariga ishora qilib. Endi e'tibor beribman, ikkalamiz ham och jigarrang sviter va jinsi kiyib olgandik.

Kelishib olganimizdek pikapim ruliga men o'tirdim, u esa yonimdagi o'rindiqqa joylashdi.

— Qayerga hayday?

— Oldin tasmalarni taqib ol, bo'lmasa qo'rqaman.

— Kulma, pikapim, "volvo" mashinangning bobosi tengi! Hech bo'lmasa yoshini hurmat qil, - dedim yolg'ondan qovog'imni uyub. — Xo'sh, qaysi tomonga yuray?

— Bir yuz birinchi shossega.

Muhabbat bilan chaqnab turgan ko'zlar kuzatib turganda diqqatni jamlash qiyin ekan. Tezlikni iloji boricha oshirib tong yorishmasidan shahar tashqarisiga chiqdik. Ikki chekkasi o'rmon bo'lgan shosse oxirigacha borgach, Edvard o'ngga qayrilishni buyurdi.

— Keyin-chi? - hayron bo'ldim men.

— Keyin piyoda ketamiz. So'qmoq yo'l bor.

— Nega? - cho'chib tushdim.

— E'tirozing bormi? Qo'rqma, bor yo'g'i 5 mil. Vaqtimiz ko'p, yuraveramiz-da.

Besh mil deydiya, bemalol. Qoya toshlar bilan qoplangan o'rmon yo'lidan besh mil piyoda yurishning o'zi bo'ladimi? Yiqilib bir falokatni orttirishim aniq.

— Nimalarni o'ylayapsan? - qiziqdi u.

— Qayerga borayotganimizni tasavvur qilishga urinyapman.

— Quyosh porlab turganda men borishni yoqtiradigan joyga!

Men hayratlanib unga qaradim.

— Dadangga aytdingmi qayerga ketayotganingni? - dedi u beparvo.

— Yo'q.

— Jessikagachi. U bizni birgalikda Sietlga ketgan deb o'ylayaptimi?

— Yo'q, unga fikrimdan qaytdim dedim.

— Demak men bilanligingni hech kim bilmaydi, - g'ashimga tegish uchun ovozigahim vahimali tus berdi.

— Menimcha sen Elisga aytgan bo'lsang kerak.

— Tushunganing uchun rahmat.

O'zing aytding-ku, bizni birga ko'rishsa muammolar chiqishi mumkin deb.

— Demak, seni hammadan ham men duch kelishim mumkin bo'lgan muammolar bezovta qilyapti, shundaymi? - chaqib oldi u.

Men ha, degandek bosh silkib qo'ydim.

U tishining orasidan nimadir deb to'ng'illadi, xayolim yo'lda bo'lgani uchun eshitmadim. Yo'lning qolganida so'zsiz ketdik.

Mana yo'l ko'rsatkichlar ham tugadi. Yo'l oxirida mashinani to'xtatgach, tushdik.

Edvard mendan oldin tushib, sviterini yechdi va quyuq o'rmonga qarab turib qoldi.

— Bu tomonga yuramiz, - dedi bir ozdan keyin.

— So'qmoq yo'ldanmi?

— Men yo'l tugagach so'qmoq boshlanadi dedim, biz undan yuramiz demadim.

— Unda qayerdan yuramiz? - tushunmadim.

— Men bilan yo'qolib qolmaysan, qo'rqma, - dedi u mayna qilgandek, keyin men tomonga o'girildi. Sviterini yechib olgan, ko'ylagining yoqasi ochiq, xuddi chiroyli yo'nilgan haykaldek qotib turardi. Tilim aylanmay qoldi. Shunday chiroyli yigit meniki bo'lishi mumkinmi? Orzu qilishga ham haqqim yo'q!

U mening qotib qolganimni o'zicha tushunib so'radi:

— Uyingga qaytgning kelyaptimi?

— Yo'q, - dedim men va unga yaqinlashdim. — Men chaqqon emasman, sekin yurishimga chidashingga to'g'ri keladi.

— Sabr qilishga harakat qilaman, - jilmaydi u kayfiyatimni ko'tarish uchun. — Qo'rqma, uyinga qaytarib oborib qo'yaman. - U meni qo'rqquvdan o'lyapti deb o'yladi shekilli. Yaxshi hamki fikrlarimni o'qiy olmaydi.

— Agar quyosh botguncha bu chakalakzorda besh mil bosmoqchi bo'lsang, shoshilishimiz kerak, - dedim men va yo'lga tushdim

Yo'l men o'ylaganchalik yomon emas ekan. Edvard qo'limdan tutgancha o'nqir-cho'nqir yo'llar, daraxt shox-shabbalari oralab yurib ketdik. Men unga qaramaslikka harakat qilardim, uning chiroyli yuziga ko'zim tushsa, yiqilib tushaverdim. U har zamonda savol berar, paydar-pay javoblarimdan kulganda kulgusi o'rmonda aks sado berib, qo'ng'irokdek jaranglardi. O'rmon yo'li xuddi labirintga o'xshardi. Bir necha soat yurganimizdan keyin quyuuq o'rmonga quyosh nurlari tusha boshladi.

— Yetib keldikmi? - so'radim hansirab.

— Oz qoldi. Yaproqlar orasidan tushayotgan nurni ko'ryapsanmi?

Men qanchalik ko'z tikmay hech nima ko'rinmadi.

— Sening ko'zing uchun emas, - deb ming'irlagancha yana qo'limdan sudradi. Birmuncha muddatdan keyin rostdan ham nur tolalari tushib turgan yalanglik ko'rindi. O'rmonga tushayotgan nur ham yaproqlardek yam-yashil edi.

Nurga talpinib borarkanmiz o'z-o'zidan kayfiyatim ko'tarilib borardi.

Nihoyat daraxtlar tugab, paporotniklar orasida dunyodagi eng chiroyli yalanglik yastanib yotganini ko'rdim. Turfa rangli gullar ifori va allaqayerdan eshitilayotgan buloqning shivirlashi kishini o'ziga sehrlardi. Quyosh esa baland-balandlardan yalanglikni yoritib turardi. Dala gullari, o't-o'lanlar va ularda aks-etib turli nurda jilvalanayotgan quyosh nuriga sehrlangandek qarab qoldim.

Taassurotlarimni aytaman deb to'lqinlanib Edvardga o'girildim, lekin u yonimda yo'q edi. Qo'rqib alangladim. U o'rmon yalangligi chekkasida paporotniklar panasida turardi. Shundagina quyosh nuri butunlay xotiramdan o'chirib yuborgan narsani esladim. Bir so'z demay quyoshdan panada turgan Edvard tomon yura boshladim. Hozir o'rtamizdagi sir yana bittaga kamayadi. Uning ko'zlarida ikkilanish sezildi. Keyin xayollarini yig'ib chuqur nafas oldi-da, nurdan ko'zlari qamashib quyoshli yalanglikka qadam qo'ydi...

XIII bob. Iqror

Quyoshning yorqin nurida Edvard har doimgidan ham boshqacha ko'rindi. Unga qancha tikilsam ham ko'z uza olmasdim, uning rangi yanada oqarib, xuddi olmos zarralari sepilgandek yarqirardi. U yalanglikda quyoshga toblanib yotar, ko'ylagining ochiq tugmalaridan mushakdor ko'kragi va bilaklari nur sochib turardi. Lavanda rangidagi qovoqlari nim yopilgan, nazarimda qarshimda insonlarga noma'lum toshdan yasalgan, marmardek silliq, billurdek yaltiroq haykal turardi! Oqarib ketgan lablari bilinar-bilinmas titrardi. Sekingina otini aytib chaqirdim, u esa qo'shiq aytyapman dedi. Quyosh taftida isinish qanchalik maroqli! Men ham uning yoniga, o'tloqqa jon deb cho'zilgan bo'lardim. Lekin tizzamni quchoqlaganicha sekin cho'kkaladim, undan ko'z uzib bo'lmasdi. Hozirgina ko'zimni quvontirgan gulzor Edvardning husni oldida o'z tarovatini yo'qotdi. Qo'rqa-pisa unga qo'limni cho'zdim va bitta barmog'im bilan olmosdek yarqirab turgan qo'lini silab ko'rdim.

Qo'li xuddi toshdek sovuq va silliq edi. U qimir etmay mayin nigohi bilan meni kuzatib turardi. Lablari tabassumga tayyorlangandek chimirildi:

— Qo'rqitib yubormadimmi?

— Har doimgidan ortiq emas, - dedim va yaqinroq surilib barmog'imni bilaklari bo'ylab yurita boshladim. Qo'lim titrayotganini sezib turganini bilardim.

— Qarshi emasmisan?

— Yo'q, albatta.

Sekin kaftini o'girmoqchi bo'lgandim kuchim yetmadi. U mening istagimni sezib kaftini o'girdi. Lekin shunchalik tez o'girdiki, qo'rqqanimdan qotib qoldim.

— Kechir, - shivirladi u. — Yoningda o'zimni haddan ortiq tabiiy tutaman...

Qo'llarim bilan o'ynab turganimga chidash uchun unga qancha sabr-bardosh kerak bo'ldi ekan... Men uning qo'lini har tomonga aylantirib quyosh nurida tovlanishini tomosha qilardim. Keyin ko'zimga yaqinroq olib borib, terisiga rostdan ham olmos sepilmaganmi deb tekshirib ko'rdim.

— Nimalarni o'ylayapsan? Birovning fikrini eshitmaslik juda g'alati...

— Hammaning xayolini o'qish, odamlar sen haqingda nima deb o'ylashlarini bilish yaxshi bo'lsa kerak.

— Bu har doim ham yoqavermaydi, - ovozida afsus sezildi. — Savolinga javob bermading?

— Bugungi kun sira tugamasligini istayapman.

— Yana-chi?

— Bugungi qo'rquvim qaytarilmasligini istayapman.

— Qo'rqishingni sira xohlamayman! - to'ng'illadi Edvard. Afsuski, u menga qo'rqishga hojat yo'q deb ayta olmaydi.

Unchalik qo'rqmayapmanu lekin xavotirim bor.

Qo'lga tayanib turgan Edvard kutilmaganda chaqmoq tezligida o'rnidan turdi. Nazarimda yunon xudosi qarshimda turardi. Men o'zimni chetga olishim kerakligini bilardim, lekin tillarang ko'zlar asirligidan qutila olmadim.

— Unda nimadan qo'rqasan? - shivirladi u.

Javob bera olmadim. Undan taralayotgan ifordan boshim aylanardi. Bu bola meni devona qiladi! O'zimni qo'lga olish uchun boshimni quyi solib chuqur-chuqur nafas ola boshladim.

U qo'lini siltab tortib olib nari ketdi. Men o'zimga kelguncha u quyuq o'rmon orasida turardi. Ko'zlari qorayib, menga sinchkovlik bilan tikilib turishidan butun tanamni qo'rquv va umidsizlik egalladi. Hozirgina bilaklarini silab turgan qo'llarimni qayoqqa yashirishni bilmay esankiradim.

— Kechir meni, - dedim shivirlab u gapimni eshitib turganiga shubham yo'q edi.

— Qimirlama! - buyurdi u va men harakatsiz qotdim. Bir umrga cho'zilgandek tuyulgan o'n soniyadan keyin u sekin-asta yalanglikka qaytdi va mendan bir metr nariga cho'kkaladi, keyin xo'rsinib jilmaydi.

— Yo'q, Bella, sen meni kechir. Afsuski, senga men ham oddiy odamman deb ayta olmayman...

Uning hazili g'ashimga tegdi. Qonim qaynab borardi, kun hisobidan birinchi marta o'zimni yomon his qildim. Buni sezdi shekilli, tabassumi istehzoga aylandi.

— Men dunyodagi eng mukammal, benuqson, yirtqichman! Tushunarlimi? Mening ovozim, harakatlarim, hidim, barcha-barchasi seni o'ziga tortadi. Menga shu kerak deb o'ylaysanmi?! - kutilmaganda sapchib turgan Edvard yashin tezligida ko'zdan yo'qoldi va xuddi shunday tezlik bilan yana qarag'ay tagida paydo bo'ldi.

— Seni tuzog'imga ilintirish men uchun muammomi? Husnim bo'lmaganda ham niyatimga yetgan bo'lardim! - u shunday deya nara tortdi va qoraqarag'ayning yo'g'on shoxini qarsillatib sindirib oldi-da, yonidagi daraxtga shunday kuch bilan uloqtirdiki, sho'rlik daraxt anchagacha tebranib qoldi. Keyin shamol tezligida qarshimda paydo bo'ldi.

— Menga qarshilik qilishga kuching yetarmidi?

Qo'rquvdan qotib qoldim. Oldin Edvard asl qiyofasini sira ko'rsatmagandi. Yirtqich, haqiqiy yirtqich! Lekin juda chiroyli! Yuzi oppoq, ko'zlari chaqnab turibdi. Men o'zimni ko'lvor ilonga sehrlanib tikilib qolgan ojiz qushchadek his qilardim. Jonimni berishga ham tayyor bo'lganim chaqnoq ko'zlar bir zumdan keyin so'ndi. Chiroyli yuzga g'am cho'kdi...

— Qo'rqma! - shivirladi Edvard. Ilgari ovozi sira bu qadar maftunkor bo'lmagandi. — Senga ziyon yetkazmayman, Xudo haqqi so'z beraman!

Nazarimda u mendan ko'ra o'zini ishontirardi.

— Qo'rqma, - takrorladi u va yonginamga o'tloqqa holsiz cho'kka tushdi. Mana nihoyat yuzlarimiz bir-biriga yaqinlashdi.

— Iltimos, kechir, - dedi jiddiy va g'amgin jilmaydi. — O'zimni nazorat qilish qo'limdan keladi! Lekin hozir meni g'aflatda qoldirding. Bundan keyin o'zimni yaxshi tutishga so'z beraman...

U mendan javob kutayotganini bilib tursamda, lekin tilim aylanmasdi.

— Bugun hech nima yegim ham, ichgim ham kelmayapti, - hazillashib ko'z qisdi u. Shundan keyin men kulib yubordim, lekin kulgim jazavaga tushgan odamnikidek achchiq chiqdi. U qo'llarimdan tutdi. Uning ko'zlari mehr va afsus bilan tikilganda bu tubsiz dengizdek ko'zlarga cho'kib ketgim keldi.

— Xo'sh, nima haqida gaplashayotgandik, - dedi u jilmayib.

— Eslolmayman, - to'g'risini aytdim.

— Ha, nimadan qo'rqishing... Ya'ni malum bo'lgan narsadan tashqari... nimadan xavotir olayotganing haqida.

— Shunaqa shekilli.

— Xo'sh, nimadan qo'rqasan?

Men javob o'rniga boshimni egdim.

— Ko'rdingmi, jahlimni chiqarish qanchalik oson, - ovozidan o'ziga bo'lgan ishonch qaytganini tushundim. Shuncha yildan buyon hammaning nima o'ylayotganligini bilib yurgan, endi esa men uchrab turibman. Unga ham qiyin.

— Men boshqa narsadan... Yani birga bo'la olmasligimizni o'ylasam qo'rqib ketaman... Bu dunyoda hamma narsadan ham sen bilan birga bo'lishni istayotganimdan qo'rqaman... - dilimdagini tan olish oson bo'lmadi.

— To'g'ri, - dedi u. - Bundan qo'rqish kerak. Men bilan birga bo'lish sendek nozik-nihol qizga xos ish emas...

— To'g'ri. Balki seni unutishga urinib ko'rarman.

— Senga jon deb yordam bergan bo'lardim, - Edvard samimiy gapirardi. — Munosabatlarimizni allaqachon tugatganimizda yaxshi bo'lardi. Endi ketish qo'limdan kelarmikan?

— Ketishingni istamayman!

— Shuning uchun ham ketishim kerak. Xavotir olma, men o'ta xudbinman. Bugungi kunni ham uzoq kutdim.

— Xursandman.

— Bekor qilasan. - Men uning tez o'zgaruvchan kayfiyatini ilg'ashga ulgura olmasdim.

— Men faqat sen bilan bo'lishni istayman, shuni unutma! Boshqalardan ko'ra sen uchun xavfliroq ekanimni ham unutma, - dedi u uzoq-uzoqlarga tikilarkan.

— Nega unaqa deyapsan tushunmadim, - so'radim bir oz sukutdan so'ng.

U menga o'girilib jilmaydi. Kayfiyati yana o'zgardi.

— Seni qo'rqitib yubormasdan tushuntirishga urinaman. - U o'ychan qo'llarimdan tutdi. — Issiq taft qanchalik yaxshi-ya, - xo'rsindi.

— Bilasanmi, hammaning ta'bi har xil. Kimgadir shokoladli muzqaymoq yoqsa, boshqaga qulupnaylisi yoqadi... UZR, taqqoslashga taom mavzusidan boshqa narsa topa olmadim.

Men jilmaydim.

— Xuddi shunday hid sezishda ham. Agar ichuvchi odamni pivo idishi turgan xonaga qamab qo'ysang, u albatta pivoni ichib qo'yadi. Agar u istasa yoki irodasi kuchli bo'lsa, ichmasligi mumkin edi. Endi o'sha ichuvchining yoniga brendi yoki konyak qo'yishsa-chi. Nima qiladi?

Biz bir-birimizning fikrimizni o'qimoqchidek qattiq tikilib qoldik.

— Yana to'g'ri o'xshatish chiqmadi. Ichuvchini giyohvandga almashtiramiz.

— Men sen uchun giyohvand moddamanmi?

— Ha. Men sevgan turisan.

— Tez-tez shunday bo'lib turadimi?

U javob izlagandek daraxtlar tepasiga qaradi.

— Bu haqda akalarim bilan ham gaplashdim. Keri uchun hamma bir xil. U oilamizning yangi a'zosi bo'lgani uchun bizning qoidalarga moslashishi qiyin kechyapti. U ta'm va hidni farqiga bormaydi hali... - keyin birdan jim bo'lib qoldi va kechir dedi.

— Hech qisi yo'q gapiraver. Iltimos meni qo'rqitish yoki xafa qilishni o'ylamay tushuntiraver. Men hammasini bilmoqchiman. Tushunishga harakat qilaman. Qanday to'g'ri deb hisoblasang, shunday gapiraver.

— Sen jasur qizsan, - zavqlanib tikildi u.

— Hecham jasur emasman. Juda qo'rqqoqman. Agar jasur bo'lganimda sendan nariroq yurardim.

U xo'rsinib yana osmonga tikildi.

— Keri avval kimnidir yaxshi ko'rganini eslolmaydi. Shu sabab meni senga intilishimni tushunmaydi. Emmetning esa tajribasi bor. Meni darrov tushundi. Akam ikki marta shunaqa tuyg'uga duch kelgan.

— Sen-chi?

— Hech qachon! - Nazarimda Edvardning javobi o'rmonda aks-sado bergandek bo'ldi.

— Emmett o'shanda nima qilgan? - qiziqdim.

So'ramasam bo'larkan. Edvardning yuzi tundlashib, qo'llari musht bo'lib tugildi. Javob kutmasam ham bo'lardi.

— Tushundim...

U menga horg'in va dardli nigoh tashladi.

— Eng irodalilarning ham kichik kamchiliklari bo'ladi...

— Sen-chi, sen hozir nimani kutyapsan? Roziligimnimi?! - istamasamda, ovozim keskin chiqdi. Unga ochiq gapirish oson kechmayotgandi. — Demak hech qanday umid yo'q. - O'z ajalimni shunchalik xotirjam muhokama qilayotganimga hayron bo'ldim.

— Yo'q, Yo'q! - qichqirib yubordi Edvard. — Albatta, umid bor! Men hech qachon... Bizda hammasi boshqacha-ku. Emmett uchun u ayollar butunlay begona

bo'lgan, qolaversa, bu voqea ancha yillar oldin bo'lgan, unda hozirgidek tajribali va ehtiyotkor bo'lmagan...

— Demak biz qorong'u ovloq yo'lda uchrashganimizda... - gapimni tugatishga yuragim dov bermadi.

— O'sha kuni hammaning yonida senga tashlanib qolishdan o'zimni zo'rg'a tiyganman... - u yana ko'zini olib qochdi. Yonimdan o'tganingda Karlayl biz uchun yillar davomida yaratgan qoidalarni buzishga ham tayyor edim! - U menga tikildi, nimalar haqida o'ylayotganini bilib turardim.

— O'shanda meni jinni deb o'ylagandirsan?

— Hech nimani tushunmaganman. Bir qarashdayoq odamdan shunchalik nafratlanish mumkinmi deb o'ylagandim.

— Mening nazarimda esa sen meni yo'q qilish uchun do'zaxdan chiqqan iblisdek eding. Sendan taralayotgan hid meni aqldan ozdirgan. Dars davomida seni darsdan qanday olib chiqib ketishga bahonalar qidirdim. Lekin mening sabrsizligim oilamga zarar yetkazishini o'ylab o'zimni bosdim. Seni maktabdan olib chiqib ketish qo'limdan kelardi.

Bunga ishonchim komil.

Keyin sen bilan o'tirmaslik uchun darslar jadvalini o'zgartirishga harakat qildim. Lekin sen ham qabulxonaga kelding.

O'tmishimni ko'z oldimdan o'tkazib qo'rqib ketdim.

— Lekin men chidadim. Yo'lingni poylamaslik va izingdan bormaslik uchun o'zimda qayerdan kuch topganimni bilmayman. Sovuq havo xayollarimni joyiga keltirdi. Akalarimga aytgim kelmay to'g'ri dadamning kasalxonasiga yo'l oldim va hoziroq bu yerlardan ketaman dedim. Dadamning benzina to'la mashinasini oldim. Uyga ham kirgim kelmadi, chunki oyim albatta to'xtatib qolgan bo'lardi. Ertasiga ertalab Alyaskada edim. Ikki kun eski tanishlarnikida yurdim, lekin uyni juda sog'indim. Onam va boshqa qarindoshlarimni xafa qilgim kelmasdi. Tog'ning toza havosi sening hiding va xotiralarimni o'chirib tashladi. Keyin qochib yurish ahmoqlik degan qarorga keldim. Oldin ham bir-ikki marta ko'nglim sust ketgan, lekin men bo'y bermaganman. Oddiygina qizaloq qadrdon joyimdan quvg'in bo'lishga majbur etayotganiga indamay turamanmi, dedim... Maktabga qaytishdan oldin bir necha kun ov qildim. O'zimni senga xuddi boshqalardek muomala qila olaman deb ishontirdim. Afsuski, o'zimga ortiqcha baho berib yuboribman... Eng yomoni men fikringni o'qiy olmasdim. Shundan keyin boshqalarning miyasini titkilab senga tegishli ma'lumotlarni qidirishga to'g'ri keldi. Jessika yengil o'ylaydigan qiz, uning fikrlarini titkilash yoqimsiz. Qolaversa, sen doim ham do'stlaringga ko'nglingni ochmasding.

Men birinchi kungi uchrashuvimizni tezroq unutishingni istardim, shu sabab o'zim gap boshladim. Lekin sen bilan gaplashish men o'ylagandan ko'ra qiziqarliroq edi. Sochlaringning ifori esa... Keyin ko'z o'ngimda seni furgon urib ketishiga oz qoldi. Seni qutqarib to'g'ri qilganman. Agar mashina urib qoning to'kilganda... men o'zimni tuta olmasdim va oilamiz siri oshkor bo'lardi. Bular haqida albatta keyin o'yladim.

Taylarning furgoni boshqaruvni yo'qotib sen tomon bostirib borayotganda "yo'q, u o'lmasin" degan fikr xayolimdan o'tgandi, iqrор qiyin kechayotganidan u ko'zlarini yumib oldi. Men esa qo'rqish o'rniga yengil tortdim. Qanchalik qiyin bo'lmasin u jonimga qasd qilmoqchi bo'lganini ham tan oldi-ku.

— Keyin ikkalamiz ham kasalxonaga tushdik, - eslatdim men.

— O'shanda yomon qo'rqqandim. Chunki ma'suliyatsizlik bilan oilamni xavfga qo'ydim. Keyin Rozali, Emmett va Keri bilan urishib qoldim. Chunki ular sendan qutulishning hozir ayni payti deyishgandi.... Qattiq tortishdik. Faqat dadam va Elis meni tushunishdi. Onam esa bilganingni qil, faqat uydан ketib qolmasang bo'lgani dedi.

Ertasi kuni do'stlaringning fikrini titkilab meni sotmaganingni bildim. Ishongim kelmasdi. Shundan keyin sendan uzoqroq yurishga qaror qildim, chunki hadeb tavakkal qila olmasdim. Lekin sochlaringdan taralayotgan hid har kuni jonimga azob berardi. Xuddi birinchi kundagidek... - tillarang ko'zlar mehr bilan termuldi. — Oxir oqibat, - davom etdi Edvard. — Birinchi uchrashgan paytimizda niyatimga yetishim, hozir, menga hech kim xalaqit bera olmaydigan o'rmonda senga ozor bergandan ko'ra yaxshiroq edi...

— Nega? - dedim yaproqdek titrab.

— Izabella, - u hazillashib sochlaringni to'zitdi. Uning barmoqlaridan tanamga titroq kirdi. — Bella, senga ozor bersam, yashay olmayman! Senga ozor berishni tasavvur qilsam ham o'zimni qo'yishga joy topa olmay qolishimni bilmaysan-da, - Edvard xijolat bo'lib ko'zini olib qochdi. — Ko'zlaringni ko'rmasam, shirin so'zlaringni eshitmasam, unda yashab nima qildim? Bu dunyoda men uchun sendan qadrliroq hech kim yo'q! Shu paytgacha ham, bundan keyin ham...

Ko'zim tinib ketdi. Mavzu mening halokatimdan izhorga o'tgandi. Edvard mendan javob kutardi, men esa qo'rqqanimdan qo'llarimni ishqalardim:

— Mening tuyg'ularim esa senga ma'lum. Nima desam ekan... men sensiz yashagandan ko'ra o'limni afzal ko'raman. Bu telbalik ekanini bilaman...

— Sen rostdan ham telbasan! - kuldi u. — Demak, sher beozor qo'zichoqni sevib qolibdi-da, - jilmaydi Edvard.

— Ahmoq qo'zichoq... - xo'rsindim men.

— Sher ham ahmoq ekan, - davom ettirdi Edvard va ikkalamiz ham kulib yubordik.

— Nega... - boshladimu gapimni davom ettira olmadim.

— Nima nega? - jilmaydi Edvard.

— Nega ilgari mendan o'zingni olib qocharding, tushuntir.

— Negaligini tushunmadingmi? - tabassum so'ndi.

— Shunchaki nimani noto'g'ri qilganimni bilmoqchiman. Bundan keyin nima qilishim mumkinu, nima mumkinmasligini bilib qo'ymoqchiman.

— Bella, senga hech e'tirozim yo'q.

— Baribir, senga oson bo'lsin deb yordam bermoqchiman.

— Unda... ikkilanib gap boshladi u. — Menga juda yaqin turganingda qiynalaman... Odamlar ichki tuyg'u bilan sezib bizdan uzoqroq bo'lishga harakat qilishadi. Sen yaqin turganingda taralayotgan hiddan... - u yuzimga sinovchan tikildi.

— Tushunarli, endi yaqin turmayman.

— Yo'q, gap undamas. Men o'zimning tuyg'ularimdan hayratlandim, - u shunday deya qo'lini bo'ynimga qo'ydi. Men qimir etmadim, hatto cho'chimadim. Lekin Edvard yuragimning urishini eshitib turardi.

— Qizarsang chiroyli bo'lib ketasan, - dedi u va avaylabgina ikki qo'li bilan yuzimdan tutdi. — Qimirlama, iltimos.

— U mendan ko'z uzmay sekin-asta yaqinlashardi, sovuq yonoqlari bo'ynimga tekkanda qotib qoldim. Keyin qo'llari sekinlik bilan pastga qarab harakatlana boshladi va yelkamda to'xtadi. Shundan keyin boshini yelkamga qo'ydi va shu tarzda harakatsiz anchagacha qotib turdik. Bir ozdan keyin yuragim tinchlanib sekin ura boshladi. Edvard meni bag'riga bosib turganda umuman qimirlamadim. Har daqiqada hayot bilan vidolashishim mumkinligini bilardim. Lekin nega qo'rqmayapman? Keyin u meni bag'ridan bo'shatdi. Tillarang ko'zlari endi xotirjam boqardi.

— Keyingi gal osonroq bo'ladi, - dedi.

— Hozir qiyin bo'ldimi?

— Unchalikmas, men tasavvur qilgandek bo'ldi. Nima haqida gapirayotganimni bilasan-ku!

Men xijolatomuz jilmaydim.

— Mana, - dedi kaftimni yuziga bosarkan. — Issiqligini sezyapsanmi?

Doim muzdek bo'ladigan yuzi darhaqiqat issiqdek tuyuldi. Lekin bu men uchun muhim emasdi, asosiysi, uning yuziga teginishga muyassar bo'ldim.

— Qimirlama, - shivirladim men. Hech kim Edvarddek qotib qololmaydi. Ko'zlarini yumgach, shu zahoti marmar haykalga aylandi. Men sekingina uning qoshko'zlarini siladim, barmoqlarim chizilgandek chiroyli lablariga tegdi... Uyalganimdan darhol qo'limni tortib oldim. U ko'zlarini ochganda hayajonlanganimdan qonim tomirlarimda yugurayotganini his qildim.

— Meni to'g'ri tushunishingni juda-juda xohlardim...

— Tushuntir.

— Iloji yo'q. Bir tomondan men o'zimning qanchalik yirtqichligimni tan oldim, mendan uzoqroq yurish lozimligini ham aytdim. Sen mening o'rnimda bo'lolmaganing uchun istaklarimni tushunmaysan, - dedi u va lablarimga barmog'ini bosdi. — Lekin boshqa istak va ehtiyojlar ham borki, ular haqida men hech nima bilmayman... Bunaqa qaynoq tuyg'ularga odatlanmaganman. Bu faqat odamga xos... Qiziq, doim shunday bo'ladimi?

— Bilmadim menda bu birinchi marta...

U yana kaftimni siqdi.

— Men ruhiy va jismoniy yaqinlik nimaligini bilmayman. Balki bunday munosabatlarga qodir emasdirman...

Iloji boricha sekin harakatlar bilan boshimni ko'ksiga qo'ydim. Dunyo tinib, qulog'imga faqat uning yurak urishi eshitilardi.

— Menga shuning o'zi yetarli, - xo'rsindim ko'zimni yumib.

U meni quchoqlab, yuzini sochlarimga bosdi. Hozir u o'zini oddiy yigitdek tutardi.

— Ko'rdingmi, umid bor, - dedim quvonib.

— Menda insonga xos tuyg'ularning bari bor, balki ular chuqurroq yashiringandir, lekin bor. Asosiysi shu emasmi.... - u yosh boladek quvonardi. Gaplashib o'tirib quyosh bota boshlaganini sezmabmiz.

— Ketishing kerak, - dedi u qoraya boshlagan o'rmonga qarab. — Rozi bo'lsang, senga bir narsa ko'rsataman...

— Nimani? - so'radim ehtiyotkorlik bilan.

— O'rmonda qanday harakatlanishimni ko'rsanmi? — Faqat qo'rqma, - dedi u anqayib qolganimni ko'rib. — Bir zumda pikapingga yetib olaymi?

— Ko'rshapalakka aylanmoqchimisan?

Edvard kulib yubordi.

— Hech qachon meni ko'rshapalakka o'xshatishmagan! Mayli, qo'rqoqvoy, yelkanga chiq!

Edvard hazillashayapti deb o'ylagunimcha bo'lmay, u bir harakat bilan meni yelkasiga chiqarib oldi. Qo'rqqanimdan uning bo'ynidan shunday mahkam bo'g'ibmanki, uning o'rnida boshqa bo'lganida bo'g'ilib o'lishi aniq edi.

— Men og'irman! - ogohlantirdim nima deyishni bilmay.

— Yo'g'-ey! - ko'zlarini sho'x o'ynatdi u. Ilgari uni sira bu qadar yaxshi kayfiyatda ko'rmagandim.

Keyin u qo'llarimni yuziga bosdi va chuqur nafas olib yugurib ketdi... To'g'rirog'i uchdi! Umrinda shunchalik qo'rqmaganman... U qorong'u o'rmonda xuddi otilgan o'kdek shovqinsiz uchib borardi. Shu tezlik bilan nega daraxtlarga urilib ketmaganini tushunolmadim. Qo'rqqanimdan ko'zlarimni yumishga ham ulgurmabman. Hushimdan ayrilay dedim. Birdan hammasi to'xtadi! Yalanglikka chiqquncha, bir necha soat yo'l yurgandik, qaytishda besh daqiqaga qolmay yetib keldik!

— Zo'r-a, to'g'rimi? - quvonchdan qichqirdi u. Lekin men yerga oyog'imni bosolmay gandaraklab ketdim.

— Bella?!

— O'tirmasam, yiqilib tushaman, - dedim qimirlashga majolim yetmay.

— Kechir, - dedi u langardek yoyilgan qo'llarimdan tutib, o'tirishga yordam berarkan, keyin kulib yubordi. — Boshingni egib tur, o'tib ketadi...

Quloqlarim shang'illab, bir necha daqiqa o'zimga kela olmay turdim.

— Shoshildim, shekilli, - xavotirlandi u.

— Yo'q, menga yoqdi, qiziq bo'ldi.

— Ranging oqarib ketdi. Lekin oqlikda baribir menga yetolmaysan.

— Ko'zimni yopsam bo'larkan.

— Keyingi gal eslataman.

— Keyingi gal? Hech qachon... Maqtanchoq!

— Ko'zlarini och, Bella, - uning yuzi yonginamda turardi. Chiroyliligidan unga xotirjam qarab bo'lmasdi.

— Yugurib ketayotib bir narsani o'yladim, - dedi u.

— Daraxtga urilishni o'yladingmi?

U yana kuldi.

— Bunaqa mayda-chuydalarni o'ylamayman, - dedi u hayajonlanib menga yaqinlasharkan.

Hech bir yigit qizdan bo'sa olayotganda bunchalik hayajonlamasa kerak. Nihoyat sovuq lablar lablarimga tegdi... Nafas olishim tezlashib, qo'llarim bilan sochlariga yopishdim. Shu zahoti Edvard yana sovuq haykalga aylandi. Qo'llari sekin lekin qa'tiylik bilan meni o'zidan nari itardi. Chuqur-chuqur nafas olib ko'zimni ochganimda u menga sergaklanib qarab turardi.

— Uzi! - xo'rsindim men.

— Hechqisi yo'q, hozir o'tib ketadi. - U ko'zlarini yumib bir oz tinchlandi. — Men o'zim o'ylagandan ko'ra kuchliroq ekanman! Qoyil!

— Afsus, men o'zim haqimda unday deya olmayman.

— Chunki sen oddiy odamsan!

— Rahmat.

U yengil o'rnidan turib menga qo'l cho'zdi. Agar qo'lidan tutmasam yiqilib tushishim mumkinligini tushundim.

— Haliyam boshing aylanyaptimi yoki... bu bo'sadanmi? - Hazillashdi u. Edvard hozir har qachongidan xotirjam, quvnoq edi. Farishtalarnikidek chiroyli yuzida tashvishdan asar yo'q edi. Uni bu holda sira ko'rmagandim. Oldin usiz qanday yashagan ekanman?

— Xohlasang rulga men o'tiraman.

— Yo'q.

— Men sendan yuz marta yaxshi haydayman. Senda sezgirlik yaxshi rivojlanmagan.

— To'g'ri. Lekin sening haydashingdan pikapim to'kilib tushishi mumkin.

— Iltimos. - Uning qo'li cho'ntagimni titkilab kalitni qidira boshladi. Lekin bu gal qa'tiyat ko'rsatib, yo'q, xayolingga ham keltirma, dedim va chayqalgancha mashina tomon yura boshladim.

— Do'sting mastligini bila turib, unga mashina haydashga ruxsat berib bo'ladimi? - kuldi u menga yetib olarkan, belimdan quchoqlab.

Uning iforidan boshim aylansada, o'zimni qo'lga olib kim mast ekan, deb so'radim.

— Sen! Men yoningdaligimdan sarxushsan! - jilmaydi u.

— Haqsan, - xo'rsindim men va kalitni yerga tashlamoqchi edim, Edvard chaqqonlik bilan ilib oldi. — Faqat ehtiyot bo'l, pikapim nafaqaga chiqqaniga ancha bo'lgan.

— Harakat qilaman.

— Demak meni yoningda bo'lishim, senga ta'sir qilmas ekanda? - jahlim chiqib so'radim.

U menga mehr bilan qaradi va javob o'rniga lablarini yuzimga bosdi. Esankirab qoldim.

— Baribir, men hushyorroqman, - dedi va chaqqonlik bilan rulga o'tirdi. Men esa bo'sa ta'siridan gangib turardim, eshik ochilgandagina o'zimga keldim.

XIV bob. Ruhning tana ustidan g'alabasi

Tan olish kerakki, tezlikni bir oz oshirganini hisobga olmaganda Edvard mashinani bir maromda haydardi. U bir qo'li bilan rulni boshqarsa, ikkinchisi bilan mening qo'limni mahkam ushlab olgandi. Goh botib borayotgan quyoshga qarasa, goh bir-biriga chirmashgan barmoqlarimizga qarardi.

Radio qulog'ini burab, retro uslubidagi musiqani topdi va qo'shilib xirgoyi qila boshladi.

— Elliginchi yillarning musiqasi yoqadimi senga? - O'sha davrdagi musiqa haqiqiy musiqa edi! Oltmishinchi, yetmishinchi yillarnikidan ko'ra ancha yaxshi edi, - bilag'onlik qildi u.

— Balki yoshing nechadaligini aytarsan? - kayfiyatini buzib qo'yishdan cho'chib, ehtiyotkorlik bilan so'radim.

— Yoshim muhimmi? - kuldi u.

— Muhim emasu lekin qiziq. Yechilmagan jumboq uyqu bermaydi, bilasan-ku.

— Aytsam, qo'rqib ketasan!

— Bir urinib ko'r-chi? - sabrim chidamadi.

U og'ir xo'rsindi va yo'lni ham unutib ko'zimga qattiq tikilib qoldi. Mening xotirjamligimni ko'rib sekingina gap boshladi:

— Men Chikagoda 1901 yilda tug'ilganman... - O'zimni zo'rg'a bosib gapning davomini kutdim. — 1918 yil Karlayl meni kasalxonadan topgan. O'shanda yoshim o'n yettida bo'lgan va men og'ir yuqumli xastalikdan jon berayotgan bo'lganman...

Hayajonimni ortiq tutib tura olmadim, og'zimdan otilib chiqqan oh uning qulog'iga yetib bordi.

— Hammasi esimda yo'q. Chunki bunga ancha bo'lgan... Lekin Karlayl meni asrab qolganini unuta olmayman.

— Ota-onangchi?

— Ular o'sha yuqumli kasallikdan vafot etishgan va men yolg'iz o'zim qolganman. Shifokorlar mening yo'qolib qolganimni hatto sezishmagan ham.

— Karlayl seni qanday qutqargan?

Edvard javob berishga shoshilmadi u avval javobni obdon o'ylab oldi keyin:

— Bu oson bo'lmagan. Hamma ham bu ishni bajara olmaydi. Lekin Karlayl hammamizdan ko'ra aqlli va irodaliroq... Mening omadim chopgan, chunki og'riqni ham his qilmaganman.

Uning yuz ifodasiga qarab, bu mavzu yopilganini tushundim. Ko'p gapiga tushunmagan bo'lsamda, sinchkovligimni vaqtincha to'xtatib turishimga to'g'ri keldi.

— Nazarimda Karlayl yolg'izlikdan charchagan, - dedi bir oz sukunatdan keyin. — Men uning birinchi oila a'zosiman. Keyin u Esmi topdi. U qoyadan qulab tushgandi. Karlayl uni o'likxonadan olib kelganda hali yuragi urib turardi.

— Demak faqat o'layotgan odam... - Men uning yonida vampir degan so'zni sira ishlatmaganim uchun tutildim.

— Yo'q, hamma gap Karlaylda! U hech qachon tirik qolishi mumkin bo'lgan odamni olib ketmaydi. - Edvardning ovozida dadasiga nisbatan hurmat, g'urur tuyg'ulari bor edi.

— Emmett bilan Rozali-chi?

— Ular oilamizning navbatdagi a'zolari. Keyinroq bilsam, Karlayl Rozalini menga hamroh qilmoqchi bo'lgan ekan. Albatta u ota sifatida juda xushmuomala, o'zi bunga shama qilmagan. - Edvard asabiy kuldi. — Lekin men Rozalini singlimdek ko'rganman va u ikki yildan keyin o'ziga Emmettni topdi. Appalachadagi ov mahali ayiq hamla qilgan Emmettni ko'rib qolgan. O'zining yuragi dov bermay uni Karlaylga olib kelgan. Rozali uni bir necha yuz mil naridan sudrab kelgan, qanchalik qiynalganini tasavvur qilish qiyin.

— Lekin Rozali buni uddasidan chiqibdi.

— Ha, u Emmettni bir ko'rishidayoq nimadir bo'lganu o'zida kuch topgan. Shundan buyon ikkalasining orasidan qil o'tmaydi. Ba'zida ular bizdan alohida yashashadi, xuddi alohida oiladek. Biz qanchalik yosh bo'lsak, shuncha bir joyda uzoq yashashimiz mumkin.

Hozircha Forks bizga ma'qul. Yana bir necha yildan keyin ularning navbatdagi to'ylarini nishonlashimiz mumkin.

— Elis bilan Keri-chi?

— Ular juda ajoyib. Bizning oilaga o'z ixtiyorlari bilan kelishgan. Keri bizning oilaga umuman o'xshamagan oiladan. Allaqanday janjaldan keyin u qattiq tushkunlikka tushib qolgan va bir qancha payt alohida yashagan. Elis uni qidirib topgan va bizning oilaga olib kelgan. U ham menga o'xshab g'ayrioddiy qobiliyatga ega.

— Faqat men odamlarning fikrini o'qiy olaman deganding-ku

— To'g'ri. Lekin Elis kelajakni ko'ra oladi. Albatta, qisman. Chunki odamning taqdiri o'zi chiqargan qarorlarga bog'liq bo'lib qoladi, - dedi u va menga ma'noli qarab qo'ydi.

— U nimalarni ko'radi?

— Elis Kerini ko'rgan va uni qidirayotganini ham ko'rgan. U Karlaylni, meni va Esmeni ham ko'rgan. Keyin ular Keri bilan birga bizni qidirib topishgan. U boshqalardan farqli o'zimizga o'xshaganlarning kelishini va ularning qanchalik xatarli ekanini ko'ra oladi.

— Sizlarga o'xshaganlar ko'pmi? - hayratimni yashira olmadim. Nahotki ular sezdirmasdan oramizda yashashsa.

— Yo'q, juda kam. Ko'pchilik ko'chmanchi bo'lib kun ko'rishadi. O'troq bo'lib yashaydiganlar odamlarga zarar yetkazishmaydi, - ayyorona kuldi u. — Biz o'zimizga o'xshaganlarni faqat Alyaskadagi kichkina qishloqchada uchratganmiz.

— Qolganlar-chi?

— Asosan shimolda kun ko'rishadi.

— Nega?

Pikap uyimiz yonida to'xtadi. Atrof jimjit va qorong'u edi. Oy bulutlar orasiga berkingan, uy chirog'i yonmaganiga qaraganda dadam hali baliq ovidan qaytmagan.

— Shuniyam tushunmadingmi? Bugun quyosh nurida qanaqa bo'lganimni ko'rding-ku! Shu ahvolda odamlarning ko'ziga qanday ko'rinaman? Shu sabab ham yer yuzidagi eng seryomg'ir joyni tanlaymiz. Bu yerda doim havo bulut. Agar sakson yildan buyon quyosh nurini ko'rmaganingda meni tushungan bo'larding...

— Demak afsonlarda haqiqat bor ekan-da.

— Shunaqa desa ham bo'ladi.

— Elis bilan Keri boshqa oiladan kelganmi?

— Yo'q. Bu yerda boshqa sir bor. Elis o'zining oldingi hayotini eslay olmaydi. Qachon va qanday qilib bizga o'xshaganlar safida paydo bo'lganini ham bilmaydi. U bir o'zi uyg'ongan, uni vampirga aylantirgan yonida bo'lmagan. Agar Elis Keri va Karlaylni uchratmaganida yovvoyilashib ketardi.

Men yana ko'p narsani bilgim kelardiyu lekin qornim ochib ketganini his qildim. Kun bo'yi ovqat yeyish esimga ham kelmabdi.

— Tamaddi qilib olishing kerak, - eslatdi Edvard.

— Sendan ayrilgim kelmayapti, - u meni qorong'uda ko'rmayotgani uchun ko'nglimdagini ochishga tortinmadim.

— Unda uyingga kiraymi?

— Kirasanmi? - hayratlandim, uni eski oshxonamizda turishini tasavvur qila olmasdim.

— Albatta, agar qarshi bo'lmasang, - dedi u va ko'z ochib yumguncha mashinadan tushib mening eshigimni ochishga ham ulgurdi.

— Haqiqiy jentelmen bo'lib ketibsanmi?

— Ko'rdingmi hali umid bor, - maqtandi u.

Qorong'uda Edvard oddiy yigitdan farq qilmasdi, faqat sassiz harakatlanishini hisobga olmaganda. U eshikni nazokat bilan keng ochganda qo'rqib ketdim:

— Eshikni qulflamabmanmi?

— Yo'q, kalitni karniz ostidan oldim.

Uyga kirarkanman mehmonimga hayratlanib qaradim, chunki unga kalit qayerda turishini aytmaganimni aniq bilaman.

— Qiziquvchanlik ayb emas, - dedi u bir oz esankirab.

— Poyladingmi? - dedim jahl bilan.

— Tunda uxlamaganimdan keyin boshqa nima ham qilardim.

Ovqatni mikroto'lqinli pechga qo'yarkanman:

— Tez-tez shunday qilib turasanmi, - deb so'radim.

— Nima? - dedi u. Xayollari allaqayoqlarda uchib yurardi.

— Tez-tez kelib turasanmi bu yerga?

— Deyarli har tun.

Bunaqa javobni kutmaganim uchun joyimda qotib qoldim.

— Nega?! - deya oldim zo'rg'a.

— Sening uxlashingni kuzatishni yaxshi ko'raman, - dedi u oddiy narsa gapirayotgandek bemalol. — Ba'zan tushingda gapirasani!

— Yo'q! - ingrab yubordim. Qizarib ketganim o'zimga ham sezildi. Boshim aylanib ketganidan stulga o'tirib oldim. Uyquda gapirishimni albatta, bilardim, oyim tez-tez ustimdan kulardi. Lekin buni kimdir kuzatishi mumkinligi xayolimga kelmasdi. Edvard ham cho'chib tushdi:

— Jahling chiqdimi? - so'radi u qo'rqa-pisa.

— Bilmayman, - dedim ovozim yig'idan zo'rg'a chiqdi.

Edvard yugurib kelib qo'limdan tutdi.

— Iltimos, faqat yig'lama... - dedi u yalinib. — Sen uyqungda ham oyingni sog'inasan, undan juda xavotir olasan! Yomg'ir yog'sa ham uxlolmaysan. Bir marta yomg'ir jonimga tegdi, deb baqirganding, - jahlimni bosish uchun kuldi u.

— Tez-tezmi? - uyalganimdan yerga kirib ketay dedim.

— Tez-tez deganda nimani tushunishingga bog'liq... O'zi nega xafa bo'lyapsan? Agar men ham uxlay olganimda har tun seni tushimda ko'rardim. Bundan sira uyalmagan bo'lardim...

Shu mahal mashina ovozi eshitildi va chiroqlari uyni yoritdi. — Meni dadang bilan tanishtirishni istaysanmi? - so'radi u hech nima bo'lmagandek.

— Bilmadim...

— Mayli, unda keyingi safar, - dedi u va ko'zdan yo'qoldi.

Ortidan Edvard degancha qolaverdim. Javob o'rniga kulgi eshitildi. Eshik ochilishi bilan dadam Bella deb chaqirdi.

— Shu yerdaman, - dadam hayajonimni sezmasligi uchun ovqatni oldimga olib yeya boshladim.

— Ovqating bormi, o'lgudek ochman, - dedi dadam.

Hali ham o'zimni bosa olmay qo'lim titragancha ovqat isitdim. Dadam hech narsani sezmay o'rniga o'tirdi. Dadam hol so'ramasidan qochib qolish uchun "juda charchadim" dedim. Dadam charchagan bo'lsang damingni olaqol dedi mehribonlik bilan. Men bilan gaplashgisi kelib turganini bilsamda, og'zimdagini yutib xonamga yugurdim. Shoshib xonamdagi derazani ocharkanman, qorong'ulikka qarab Edvard deb chaqirdim. "Nima", degan ovoz eshitildi ortimdan. Cho'chib o'girilsam Edvard qo'llarini boshiga chalishtirgancha karavotimda yastanib yotardi...

— Voy, Xudoyim-ey! Qo'rqitib yubording-ku!

— Kechir, - dedi u masxara qilib, keyin sekin o'rnidan turdi va xuddi yosh boladek avaylab qo'limdan tutib yoniga o'tqizdi. — Nahotki qo'rqayotgan bo'lsang?

— Ko'rmayapsanmi?

U shunday qattiq kulib yubordiki karavotim silkinib ketdi. Dadam eshitib qolsa nima bo'ladi? Men yoniga o'tirdim, uyalganimdan poldan ko'z uzolmasdim. U sekin yaqinlashib muzdek yuzini yanoqlarimga bosdi.

— Endi ancha xotirjamsan, shekilli, - dedi keskin harakat qilishga qo'rqib.

— Shunaqa deb o'ylaysanmi? - dedi muzdek qo'llari bilan sochimni silarkan.

— Menimcha shunday, - dedim xayajonim sezilmasligi uchun nafasimni yutib. —
Lekin...

— Nima lekin?

— Nega unday bo'ldi? - ovozingma titroq kirdi. — Nima deb o'ylaysan?

— Ruhning tana ustidan g'alabasi, - kulgusidan nafasini bo'yinimda his qildim.
Nima deyayotganini tushunmay, nari surildim. Ikkalamiz ham bir-birimizga esankirab
tikilib qoldik. Birinchi bo'lib Edvard o'ziga keldi.

— Nimanidir noto'g'ri qildimmi?

— Aksincha, meni aqldan og'dirayapsan, - gapimni o'ylab ko'rgach, Rostdanmi,
dedi hayajonlanib. — Hayronman. So'nggi yuz yil ichida menda bunaqasi bo'lmagan...
Senda shunaqa tuyg'ular keltirib chiqara olayotganimdan hayronman. Mana nihoyat
uchrashdik, yoningdaligim senga yoqyapti...

— Sen hamma narsani qoyilmaqom qilasan, - eslatdim.

U yelkasini qisib jilmayib qo'ydi.

— Nega hammasi o'zgardi? - gapimni davom ettirdim. — Bundan bir necha soat
ilgari...

— Menga hozir ham osonmas, - xo'rsindi u. — Kunduzi hali ikkilanishim
tarqamagandi. — Meni kechir, o'zimni unday tutmasligim kerak edi...

— Hammasi joyida.

— Rahmat, - dedi u va yerga qaradi. — Kunduzi hali o'zimni to'xtata olishimga,
vasvasani yengishimga ishonchim komil emasdi... - u shunday deya sochlarimni to'yib
hidladi. — Keyin o'zingga o'zim qaror qildim, hech qachon hech qanday sharoitda
seni... Xoyu-havaslariga bo'y bermayman... O'lsam ham senga ozor bermayman.

Ilgari uni bu qadar tashvishlanganini sira ko'rmagandim. Xuddi odamdek
ikkilanyapti.

— Demak endi hammasi nazorat ostida, shundaymi?

— Ruhning tana ustidan g'alabasi, - dedi u sadafdek tishlarini yaltiratib
jilmayarkan.

— Ko'rdingmi, sen o'ylaganchalik qiyin emas.

— Sen uchun qiyin emas, - gapimni tuzatdi u burnimga sekin chertarkan. — Men
qo'limdan kelgancha harakat qilyapman. Agar chidab bo'lmas darajaga yetsa ketish
uchun o'zimga kuch topa olaman... - shu gapni aytarkan chiroyli yuzi azobdan burishdi.
— Kechir. .. Hayotingni xatarga qo'yayotganim uchun kechir!

Kayfiyatim tushib ketdi, ketaman desa doim shunday bo'laman.

— Ertaga yana qiyin bo'ladi. Chunki bugun kun bo'yi hidningni hidlab ko'nikdim.
Agar bir soatga bo'lsa ham uzoqlashsak, hammasi boshqatdan boshlanadi. Demak,
kurashsiz, bir kunimiz ham o'tmaydi.

— Unda ketma!

— Yaxshi. Qo'llaringga kishan sol, bir umr asiring bo'laman... - keyin xuddi
kishan solmoqchidek qo'llarimni mahkam qisdi va kulib yubordi. Bugun u har kungidan
ham ko'p kulayotgandi.

— Bugun kayfiyating juda yaxshi, ilgari seni sira bunday ko'rmaganman, - dedim sekingina.

— Aslida ham shunday bo'lishi kerak shekilli? Birinchi muhabbat mo'jiza yaratadi. Kinolarda ko'rsatilganidek yoki kitoblarda yozilganidek emas ekan...

— To'g'ri, kuchliroq, - ma'qulladim men.

— Masalan, rashk... Bu tuyg'u haqida kitoblarda o'qiganman, aktyorlar ifoda etishganini ko'rganman. Lekin o'zimning boshimga tushganda... - u xomush jilmaydi.

— Esingdami, Mayk seni raqsga taklif etgan kun... O'shanda shunaqa jahlim chiqqanki, nima bo'layotganini o'zim tushunmaganman. Hammadan ham unga nega rad javobi berganingni tushunolmay qiynalغانman. Unga nega yo'q deganding? Faqat dugonang sababmi yoki bu yerda boshqa gap bormi? Avvaliga bu menga tegishli emas, kuyinmayman deb o'yladim. Keyin miyamga bir fikr kelgan... - kuldi u...

Men qovog'imni uydim.

— Sabrsizlik bilan unga nima deb javob berishingni kutganman. Maykga rad javobini berganingda shunaqa quvonganmanki, lekin baribir ishonchim komil emasdi. O'sha kecha birinchi marta tunda yoningga kelganman va hammasini obdon o'ylab ko'rganman. Lekin bir-ikki yil sendan o'zimni olib qochsam yoki boshqa joyga ko'chib ketsam, sen baribir Mayka o'xshaganlarning biriga rozi bo'larding... O'sha tunda xuddi farishtadek uxlab yotarding. Keyin kutilmaganda meni otimni aytib chaqirding. Butun tanamni g'alati tuyg'u qamrab oldi! Lekin rashk men o'ylagandan ko'ra kuchli tuyg'u ekan. Hatto hozir ham o'sha ablah Mayk haqida gapirganimda...

— Nahotki rostdan ham rashk qilsang?

— Albatta. Sen menda odamiylik tuyg'ularini uyg'otyapsan! Axir hammasini birinchi marta boshimdan kechirayotgan bo'lsam, qanday kuyinmay?

— Bilasanmi, gaplaringga ishonishim qiyin, - dedim men. — Gapingga ko'ra, Rozali go'zallik va nazokat timsoli, qolaversa, u senga atalgan. Men u bilan raqobatlasha olarmidim...

— Hech qanaqa raqobat yo'q, - kuldi Edvard meni bag'riga bosarkan. — Albatta Rozali juda chiroyli, lekin men uni singlimdek ko'raman. Sen esa...

— U taomnomangga kiritilmagani uchunmi? - aniqlashtirgim keldi.

— Aynan shu sabab.

— E'tiborga olib qo'yaman.

— Salkam to'qson yildan buyon o'zgacha talqinda odamlar orasida yashayman... - dedi u o'ychan. — Shu paytgacha bir o'zim yashaganman, nolimaganman. Qidirmaganman ham, chunki baribir topolmasdim. Chunki sen hali tug'ilmaganding.

— Bu adolatdan emas, - dedim ko'ksiga bosh qo'yarkanman. — Menga senchalik uzoq kutishga to'g'ri kelmagan. Nega sen mendan ko'proq qiynalishing kerak?

— To'g'ri aytasan, - kuldi Edvard. — Endi senga muammolar tug'diraman! - keyin jiddiy tortib: — Umuman olganda sen har soniyada hayotingni xavf ostiga qo'yayapsan? O'z tabiatindingdan voz kechishingga to'g'ri kelyapti. Nega axir? Nega?..

— Baxtga erishish uchun!

— Yo'q, - u dard bilan bosh chayqadi.

Men uning quchog'idan chiqib ko'zlariga qarash uchun tipirchiladim. Lekin u qo'yib yubormadi.

— Nima bo'ldi... - deb so'rab ulgurmasimdan tanasi tarang tortildi. Keyin u meni qo'yib yubordiyu shu zahoti ko'zdan yo'qoldi.

,Yot, - degan buyruq eshitildi allaqayerdan.

Men tezda odyolga o'ranib yotib oldim. Shu mahal dadam eshikni ochib uxlaganimga ishonch hosil qilish uchun xonamga mo'raladi. Men o'zimni uyquga solib yotdim. Eshik yopilgani eshitilmagani uchun qimirlamay yotarverdim. Edvard muzdek qo'llari bilan quchoqlab qulog'imga shivirlagandagina dadam ketganini tushundim

— Sen zo'r aktrisan! Seni sahna kutyapti!

Meni sahna emas uning qaytib kelgani qiziqtirardi. Edvard menga notanish qo'shiqni xirgoyi qila boshladi: — Alla aytib beraymi?

— Sen yonimda bo'lsang uxlay olarmidim?

— Oldin uxlayverarding-ku!

— Ayg'oqchilik qilishingni bilmasdim-da!

— Unda nima qilamiz, biror taklifing bormi? - jilmaydi u.

— Bilmadim, - dedim bir oz o'ylab olgach.

— Bilganingda aytarsan unda, - dedi u sochlarimni silarkan.

— Sen oldingidek ta'sirchan emassan, to'g'rimi?

— To'g'ri, agar vino ichmas ekanman, hech bo'lmasa, gul hididan huzurlanishim mumkin-ku. Sendan lavanda va frezaning hidi keladi. Shunday yoqimlikli...

— Hayron qolmayman! O'zing aytgansan-ku, Forksda oshiqlarim ko'p, hamma menga xushomad qiladi...

Edvard yana kulib yubordi:

— Hazilniyam boplaysan! Judayam jasursan!

— Jasurmi yoki jinni?

— Ikkalasiyam.

— Sen haqingda ko'proq narsa bilгим kelyapti.

— So'rayver.

— Nega bunday qilyapsan?.. Istaklaringni jilovlash qiyinku. Iltimos, meni to'g'ri tushun, harakat qilayotganingdan xursandman. Faqat negaligini tushunmayapman!

Edvard darhol javob bermadi.

— Yaxshi savol. Lekin sen birinchi emassan! Boshqalar, hatto o'z taqdiridan rozilar ham meni tushunisholmaydi. Nega taqdirimizni o'zgartirib, yuksalmasligimiz kerak. Masalan, men o'zimdagi odamiylikni saqlab qolishga urinaman!

Tan olamanki, bunaqa javobni kutmagandim.

— Uxlayapsanmi? - so'radi Edvard javob bermaganimga.

— Yo'q.

— Shuni bilmoqchimiding?

— Unchalik emas, - dedim istamaygina.

— Yana nima?

— Nega faqt sen fikrlarni o'qiy olasan? Elis esa kelajakni ko'radi? Nega?

Edvard bilmadim degandek yelka qisdi.

— Aniq bilmaymiz. Karlaylning aytishicha, hozirgi talqinimizda oldin bo'lgan xislatlarimiz o'zini namoyon etadi. Namoyon bo'lganda ham yanada kuchayib o'zini namoyon etadi. Dadamning aytishicha oldin men odamlarni farqlashni bilganman, Elis esa juda sinchkov bo'lgan.

— Boshqalar-chi? Ular oldingi hayotlaridan nimani meros qilib olishgan?

— Karlayl rahm-shafqatni, Esmi - yaqinlariga muhabbatni, Emmett jismoniy kuchni, Rozali husnni. - Rozalining ismini eshitib o'zim bilmagan holda xo'rsindim, Edvard esa kulib yubordi. — Keri butunlay boshqacha. U o'tgan hayotida ham odamlarni ishontirish qobiliyatiga ega bo'lgan. Endi esa u nafaqat odamlarga yo'l ko'rsatadi balki ongini ham boshqara oladi. Masalan, u guvillagan olomni tinchlantirishi yoki tinch aholini ko'tarishi mumkin. Karlayl uni juda qadrlaydi.

Bu gaplarni unchalik tushunmaganim uchun indamay qoldim.

— Hammasi nimadan boshlangan? Seni Karlayl yaratgan, uni ham kimdir yaratgandir...

— Odamlar qanday paydo bo'lgan? Evolyutsiya natijasidami yoki Xudo yaratganmi? Biz ham jonzotlar sirasiga kiramiz. Bizni boshqa yaratmagan. Yirtqichlarni va ularning qurbonlarini kim yaratgan? Aytaylik, akulalar va dengiz mushuklarini...

— Aniqlik kiritib olaylik, dengiz mushugi bu menmi?

— Ha, xuddi o'shanday ojiz, - Edvard sochlarimdan o'pdi. — Xuddi unga o'xshab yoqimtoy, sodda, beg'ubor. Dengiz mushugidan nima farqing bor. Endi uxlaysanmi, yoki savollaring bormi hali?

— Bor yo'g'i bir-ikki millionta!

— Hali oldinda erta bor, indin, undan keyin... - eslatdi u,

— Ertalabgacha rostdan ham ketib qolmaysanmi?

— Hech qayerga ketmayman!

— Unda yana bitta savol...- qorong'u bo'lishiga qaramay, qizarib ketganim unga ham sezildi.

— Nima?

— Yo'q, hech nima. Fikrimdan qaytdim...

— Bella, nimani istasang so'rayver, bemalol.

Men javob o'rniga xo'rsindim.

— Vaqt o'tgan sayin fikringni o'qiy olmaslikka ko'nikib ketaman deb o'ylagandim. Lekin borgan sari ahvol yomonlashib boryapti.

— Yaxshi bo'пти! Tushimda gapirganimni eshitganing kammi?

Edvard kulib xo'rsindi.

— Iltimos. Agar aytmasang demak bu juda qo'rqinchli narsa degan xayolga boraman, iltimos, aytgin.

— Mayli, - dedim va yuzimni ko'rmayotganiga xursand bo'lib. Haligi... Boya Emmett bilan Rozali turmush qurishadi dedingku... Sizlarda oilaviy hayot xuddi odamlarnikidekmi...

Edvard kulib yubordi mening esa jahlim chiqdi.

— Mana seni nima xavotirga solarkan!

Uyalganimdan javob bermadim.

— Hammasi odamlarnikidek! Aytdim-ku, bizda odamlarni his-tuyg'ulari bor, faqat chuqurroq yashiringan.

— Tushunarli, - dedim nima deyishni bilmay.

— Bu shunchaki qiziqishmi?

— Nima desam ekan... biz ham, balki... - gapim tugamasdan Edvardning qovog'i uyildi. Uning tanasi o'ljasiga tashlanmoqchi bo'lgan yirtqichnikidek taranglashganini ko'rib qo'rqib ketdim.

— Bizda bunday bo'lishiga ishonmayman...

— Chunki menga yaqin bo'la olmaganing uchunmi?

— Qisman shuning uchun, lekin asosiy muammo bunda emas. Sen juda noziksan...

— Bor-yo'g'i dengiz mushugi... - eslatdim ko'zim yoshga to'lib. — Xuddi shunday.

— Sen qachondir...

— Yo'q, - uzib berdim shu zahoti. — Ilgari hech kimni sevmaganman deb aytgandim senga.

— Esimda, lekin hozirgi zamonda hammasi boshqacha, birga bo'lish uchun sevishtmas...

— Faqat men uchun emas. Umuman olganda men bu kabi nozik mavzularni tushunarmidim. Bir sodda dengiz mushugi bo'lsam...

— Juda yaxshi. Hech bo'lmasa shu tomondan o'xshashmiz.

— Odamga xos tuyg'ularing uyg'onganda meni chiroyli deb hisoblaysanmi?

U kulgancha sochlarimni to'zitdi.

— Jinnivoy! Balki men haqiqiy odam emasdirman, lekin erkak bo'lganman va erkakligimcha qolaman! Endi uxla, barcha savollaringa javob berdim.

— Uyqum kelmayapti.

— Unda men keta qolay.

— Yo'q! - dedim shu zahoti. Edvard jilmaygancha yana menga notanish allani xirgoyi qila boshladi. Kun bo'yi charchaganim uchun muzdek qo'lga boshimni qo'ygancha qotib uxlab qoldim...

XV bob. Kallenlar oilasi

Ertalab bulut orasidan g'ira-shira tushib turgan quyosh nurlaridan uyg'onib ketdim. Tiniqib uxlamaganim uchun boshim g'uvillardi. Kutilmaganda kechagi voqealar esimga tushib, sakrab turdim.

— Sochlaring xuddi poxolga o'xshab qolibdi. Hechqisi yo'q, baribir menga yoqadi. - Xona burchagidagi tebranuvchi kreslo tomonidan xotirjam ovoz eshitildi.

— Shu yerdamisan? - degancha u tomonga otildim. Oxirgi soniyalarda nima qilib qo'yganimni tushunib, o'z ishimdan uyalib ketdim. Hozir jahli chiqsa kerak deb qo'rqib turgandim, lekin Edvard jilmaydi.

— Albatta! - mening quvonganimni ko'rib yelkamga urib qo'ydi.

— Barchasi tushmi deb qo'rqib ketdim...

— Odatda, ertalablari bunchalik shoshilmaysan, - dedi u quchog'ini keng ochib. Uning bag'riga otilgim keldiyu, lekin bor irodamni ishga solib o'zimni bosdim. Keyin hozir kelaman degancha, o'zimni tartibga keltirish uchun vannaxonaga yugurdim. Ko'zguga qarab, o'zimni taniyolmay qoldim. Undan menga boqib turgan qizning ko'zlari chaqnar, ikki yuzi qirmizi olmadek qip-qizil edi. Darrov ortimga shoshildim. Edvard hamon quchog'ini ochgancha meni kutib turardi! Ertalabki hovliqmaligimda uyalib kreslo suyanchig'iga sekingina o'tirdim. Anchagacha bir-birimizga suyangancha o'tirdik. Bir mahal o'zimga kelib Edvardning kiyimlari va sochi o'zgarib qolganini sezdim.

— Tunda uyingga borib keldingmi?

— Bitta kiyimni ikki kun kiyib bo'ladimi? Qo'shnilar nima deydi? Men ketganimda farishtadek uxlab yotganding. Ketishimdan oldin qiziq narsa bo'ldi... - u ko'zlarini ayyorona o'ynatdi.

Men uyatdan ingrab yubordim

— Sen meni sevishingni aytding! - u tillarang ko'zlariga bor mehrini joylab jilmaydi.

— Buni o'zing ham bilasan-ku, - dedim uyalib.

— Eshitish baribir yoqimli.

— Seni rostdan ham sevaman, - yelkasiga bosh qo'ydim. O'z ovozimni o'zim tanimay qoldim.

— Endi sen mening hayotimsan! - dedi Edvard oddiygina qilib hozirgi holatimizda so'z ortiqcha edi. Kresloda bir oz tebranib o'tirgunimizcha kun yorishdi.

— Nonushta qilib olishing kerak, - eslatdi Edvard. Keyin og'iz ochib ulgurmasimdan o'zimni Edvardning yelkasida ko'rdim. Shamol tezligida zinadan pastga uchib tushdik. U e'tirozlarimga quloq ham solmadi. Oshxonada Edvardning nigohi ostida nonushta tayyorladim. Uning tikilib turishidan o'zimni noqulay his qilib gap boshladim.

— Bugun nima qilamiz?

— Bilmadim... Mening oilam bilan tanishishni istaysanmi?

Ovqatim tomog'imga tiqilib qoldi.

— Nahotki qo'rqayotgan bo'lsang? - umid bilan so'radi.

— Ha, - dedim tan olib. Yolg'on gapirib nima qildim, shundoq ham hammasini ko'zlarimdan bilib turibdi.

— Xavotir olma, - istehzoli jilmaydi u. — Men seni himoya qila olaman!

— Men sening qarindoshlaringdan qo'rqmayapman, ularga yoqmasligim mumkinligidan qo'rqyapman, - tushuntirdim. — Ular menga o'xshagan mehmonni olib borsang hayron qolishmaydimi? Sizlar haqingizda hamma narsani bilishimdan xabarlar bor...

— Allaqachon bilishadi, kecha mening mehribon qarindoshlarim seni uyingga qaytarib olib kelmasligim haqida garov ham o'ynashdi, - kuldi u. — Elisga qarshi ham garov o'ynash mumkinmi? Qisqasi oramizda sir yo'q. Qanaqa sir bo'lishi mumkin qachonki, men barchaning fikrini o'qiy olaman, Elis esa kelajakni ko'rib turadi....

— Demak Elis mening kelishimni biladi, - gapim Edvardga g'alati ta'sir qildi.

— Umuman olganda, ha, - dedi u istamaygina. — Nazarimda meni dadang bilan tanishtirishing kerak.

— Dadam seni taniydi.

— Lekin do'stligimizni bilmaydi.

— Nega tanishmoqchisan?

— Qoidasi shunaqa shekilli, - dedi u soddalik bilan.

— Bilmadim, - dedim bu masalada mening ham tajribam yo'q edi.

— Umuman olganda odatiy qoidalar bizning munosabatimizga to'g'ri kelarmikan? Tanishishing shartmas. Men sendan hech nima kutmayapman...

— Demak dadangga men sening yigiting ekanligimni aytasanmi?

— Sen mening yigitimmisan? - dedim ko'zimni yerdan ololmay. — Nazarimda sen yigitimdan ko'ra yaqinroqsan, - tan oldim sekingina.

— Dadangga hammasini batafsil aytishimiz shartmas. Faqat uyingga kelib turishimni qandaydir izohlashim kerak-ku. Politsiya shefi meni uyidan quvishini istamayman...

— Rostdan ham mehmonga kelib turmoqchimisan?

— Joningga tekkuncha, - jiddiy javob berdi Edvard.

— Doim yonimda bo'lishingni istayman.

U menga yaqinlashib bag'riga bosdi. Nimalar haqida o'ylayotganini yuzidan bila olmadim. Ko'zlarimga uzoq tikilib turgach, oxiri so'radi: — Ovqatlanib bo'ldingmi? Unda darrov kiyinib chiq, seni shu yerda kutib turaman.

Men xo'p deganCHA xonamga yugurdim. Nima kiysam ekan? Vampirlar oilasi bilan uchrashganda kiyiladigan liboslar haqida yo'riqnoma bo'lmasa kerak. Uzun yubka va to'q ko'k rangli bluzkamni kiyib pastga shoshildim. Zinadan tusha turib so'radim:

— Rulga kim o'tiradi?

— Shu ham savol bo'ldimi? Albatta, men!

— Tayyorman, bo'ladimi?

U meni qo'limdan tutib o'zidan nari surib tomosha qildi keyin esa bag'riga bosdi.

— Har doimgidek xato qilding... Kishini havasini keltiradigan bo'lib kiyinish odobdanmi?

— Qaysi ma'noda havasini keltiradigan? - so'radim ehtiyotkorlik bilan. — Kiyimimni almashtiraymi?

Edvard xo'rsinib bosh chayqadi:

— Jinnivoy, - dedi u peshonamdan o'pib. — Senga ko'k rang juda yarasharkan...

— Yo'lga chiqamizmi?

— Sen vampirlar bilan uchrashishdan emas, balki ularga yoqmaslikdan xavotir olyapsanmi?

— Xuddi shunday!

— Ajoyib qizsanda! - dedi u va eshikni ochdi.

— Bir odatini tashlaganingda, odam emasligingni unutardim.

— Qaysi odatimni?

— Yashin tezligida harakatlanishingni.

— Doim toshbaqadek sudrala olmayman-ku. Odam emasligimni unutmaganing yaxshi!

Men uning marmardan yo'nib yasalgandek chiroyli yuziga, yirtqichnikidek egiluvchan va tarang tanasiga qarab unuta olmasligimni tushundim. Forksning markaziy ko'chasiga chiqar ekanmiz, Kallenlar qayerda yashashini bilmasligimni tushundim. Shaharning shimoliy tomonida borgan sari uylar kamayib, keyin butkul yo'qoldi. Pikap quyuq o'rmon yoqalab borarkan, asfaltlangan yo'l ham tugadi. Edvard paporotniklar orasidan zo'rg'a ko'zga tashlanadigan o'rmon yo'lagidan bemalol haydardi. Bir necha mil quyuq o'rmon ichidan yurganimizdan so'ng keng yalanglik chiqdi... Qalin daraxtzor orasida baland, oynavand uy viqor bilan qad rostlab turardi. Negadir ularning uyini boshqacha tasavvur qilgandim. Uy juda hashamatli, o'ziga xos uslubda va qadimiy edi. Atrofdagi birorta ham mashina ko'rinmas, lekin buloqning shirin shildiragani eshitalardi.

— Voy-bu!

— Yoqdimi?

— Qoyil!

Anqayib turganimda sekingina sochimdan tortdi va "tayyormisan", deb so'radi.

— Albatta yo'q, lekin ketdik...

— Jasur dengiz mushugi!

Men jilmayishga harakat qildim, lekin o'xshamadi.

Og'ir eshik ochilganda rostakamiga og'zim ochilib qoldi. Dahliz vampirlarning ma'shum makoniga sira o'xshamasdi - keng, yorug', shinam! Kiraverishda katta xoll. O'rtada ikkinchi qavatga olib chiqadigan zinapoya, oynadan esa quyuq daraxtlar va sharqirab oqayotgan daryo ko'rinib turardi. Qoyil, didlariga tasanno! Pollardagi yumshoq gilamlar, chiroyli bezatilgan devorlar barchasi bir-biriga uyg'un edi. Chap tomondagi royal oldida Edvardning ota-onasi bizni kutib turishardi.

Doktor Kallen bilan oldin uchrashganmiz. Yonidagi Esmi bo'lsa kerak. U ham barcha Kallenlar kabi chiroyli edi. Xuddi tovushsiz kinodagi aktrisalarga o'xshardi. Ular did bilan tanlangan qimmatbaxo kiyimlarda mag'rur tabassum qilib turishardi. Birinchi bo'lib ular menga peshvoz chiqishdi.

— Karlayl va Esmi, - noqulay sukunatni Edvardning ovozi buzdi. — Bu, Bella.

— Xush kelibsiz, Bella, - Karlayl qo'l uzatdi, men shoshib ko'rishdim: — Salom, doktor Kallen.

— Meni Karlayl deb chaqirishing mumkin.

Men xo'p dedim jilmayishga harakat qilib. Yonimda turgan Edvard yengil tin oldi. Shundan keyin Esmi ham jilmayganicha yonimga keldi. Qo'li nozikkina bo'lsada, kuchli edi.

— Sen bilan tanishganimdan juda xursandman, - dedi u samimiy.

— Rahmat, men ham uchrashganimdan xursandman.

— Elis bilan Keri qani? - so'radi Edvard. Ota-onasi javob berishga ulgurmay juftlik zinada paydo bo'lishdi.

— Ey, Edvard, - quvonch bilan qichqirdi Elis va zina suyanchig'idan sirpanib to'g'ri mening yonimga kelib tushdi. Karlayl bilan Esmi qizlari o'zini odobli tutishini istashayotganini sezdirib yo'talib qo'yishdi. Lekin uning sho'xligi menga yoqardi. Kutilmaganda u meni mahkam bag'riga bosdi va salom, Bella dedi. Ota-onasi hayratdan qotib qolishdi.

— Menga qara, sendan yoqimli hid kelyapti, - dedi Elis meni uyaltirib.

O'rtaga g'alati sukunat tushdi. Shu onda zinadan Keri tushib keldi. U xuddi qirolga o'xshardi, baland bo'yli, xushqad, ulug'vor... Undan ko'z uzolmay qoldim, tanamda qandaydir xotirjamlik his qildim. Kutilmaganda o'zimga kelib Edvardga qaradim, uning ko'zlarida norozilik bor edi. Demak, Kerining qopqoniga tushib ulguribman!

— Salom, Bella, - dedi u rasmiy ohangda. Nazarimda inoqlikka uni Elis undagan. Bu yigitdan ehtiyot bo'lish kerak!

— Salom, Keri, - dedim tortinib. — Sizlar bilan tanishganimdan xursandman. Uyingiz juda chiroyli va shinam ekan, dedim odob bilan.

— Rahmat, - jilmaydi Esmi. U meni juda jasur qiz deb o'ylayotgani yuz-ko'zidan sezilib turardi.

— Biz ham seni uyimizda ko'rib xursandmiz.

Demak faqat Emmett bilan Rozali meni ko'rishni istashmagan. Noxush xayollardan Karlayl chalg'itdi. U Edvardga ma'noli qaradi. Edvard esa tushundim degandek ishora qildi. Men o'zimni sezmaganga oldim va royalni tomosha qila boshladim. Kutilmaganda bolalikdagi orzularim esimga tushdi. Bir paytlar royal chalishni orzu qilardim oyimga necha marta royal olib bering deb iltimos qilganman. Uyimizda arzonigina pioninomiz bo'lardi. Oyim uni chalganda juda yayrab ketardi. Oyim meni ham musiqa maktabiga bergan lekin yomon o'qiganim uchun tezda tashlashimga to'g'ri kelgan. Qiziqib qolganimni sezgan Esmi chalishni bilasanmi, deb so'radi.

— Afsuski yo'q. - Siz-chi?

— Yo'q, - kuldi Esmi. — Bu Edvardning royali. Senga musiqani sevishini aytmaganmi?

— Yo'q, - dedim men va Edvardga gina aralash qaradim.

— Menimcha Edvard hamma narsani biladi, to'g'rimi? - dedim men soddalik bilan.

Keri baralla ovozda kulib yubordi. Elis esa Edvardga o'pkalab qaradi.

— Maqtanchoqlikni oshirib yubormadingmi, ishqilib. Bu odobdan emas, - po'pisa qildi u ukasiga.

— Bir ozgina, - jilmaydi u. Keyin yana ular kelishib olgandek ko'z urishtirishdi. — Balki Bella uchun musiqa chalib berarsan?

— Hozirgina maqtanchoqlik yaxshimas deding-ku, - qaysarlik qildi Edvard.

— Hamma qoidani ham buzsa bo'ladi!

— Jon deb eshitardim, - gapga aralashdim.

— Demak kelishdik, - dedi Esmi o'g'lini royal tomon itararkan. Men uning yoniga o'tirdim.

Edvard menga qovog'ini uyib qarab qo'ydida, keyin chala boshladi... Uyni yoqimli kuy tutib ketganidan nazarimda bitta emas, birvarakayiga ikkita musiqachi o'ynayotgandek edi... Musiqadan xabarim bo'lmasada, bu etyud juda murakkabligini sezib turardim. Mening mahliyo bo'lib qolganimni ko'rgan Edvard, yoqdimi, dedi chalishni davom ettirib.

— O'zing yozganmisan? - so'radim mahliyo bo'lib.

— Esmining sevimli etyudi.

Men musiqadan huzurlanib ko'zimni yumib oldim.

— Tinchlikmi? - so'radi u xavotirlanib.

— Shunchaki, o'zimni seni yoningda butunlay notavon his qilyapman...

Musiqa borgan sari menga tanish allaga o'xshab borardi.

— Bu qismi senga bag'ishlanadi, - shivirladi u. Royaldan shunchalik chiroyli musiqa chiqarish mumkinligini bilmasdim. Hamma gap ijrochining tuyg'ularida bo'lsa kerak.

— Bilasanmi, sen ularga yoqding, - shivirladi u.

— Qayerdan bilding ularga yoqqanimni?

— Fikrlarni o'qishni menga kim ham ta'qiqlay olardi?

— Ha-ya! Rozali bilan Emmett-chi?

Edvardning qovog'i uyildi.

— Rozalidan xavotir olmasang ham bo'ladi, u keladi.

— Emmett-chi?

— Akam meni telba deb hisoblaydi. Lekin buguncha Rozalini ovutish uchun kelmadi.

— Rozali nimadan xafa? - so'radim.

— Nima desam ekan... Rozali taqdiridan xafa. Sirini begona bilgani esa undan battar jahlini chiqaryapti. Qolaversa, u rashk qilyapti.

— Rozali rashk qilyapti?! - esankirab qoldim. Rozalidek sohibjamol menga havas qilishi mumkinligini tasavvur ham qila olmasdim.

— Sen haqiqiy ayolsan, shuning uchun ham senga hasad qiladi.

— Esmi bilan Karlayl-chi?

— Ularga men xursand bo'lsam bo'ldi. Keri esa oilamizga yangi kelgan, shu sabab o'zini tutish tayinlangan unga. Ota-onam agar ko'zing g'ilay yoki cho'loq bo'lganingda ham seni qabul qilishardi. Oyim Karlayl meni juda yosh vampirga aylantirgan va men shaxs sifatida shakllanmay qolishimdan qo'rqardi.

— Karlayl bilan nimaga kelishib oldinglar, - so'radim hech gap bo'lmagandek.

— Demak sezibsan-da!

— Albatta, - dedim xotirjam.

Edvard darrov javob bermadi.

— U menga bir gap aytmoqchi edi faqat u gapni senga aytishni xohlaymanmi yo'qmi bilolmayapti.

— Xohlaysanmi?

— Majburman, chunki keyingi bir necha kun yoki hafta yanada ehtiyotkorroq bo'lishim kerak. Sening nazaringda shafqatsiz yoki zolim bo'lib ko'ringim kelmayapti.

— Sen shundoq ham shafqatsizsan, - dedim xotirjam. — Lekin bu meni butunlay qoniqtiradi. Nima bo'пти?

— Hech nima. Faqat Elis mehmonlar tashrif buyurayotganini sezyapti. Ular bizning oila haqida eshitishgan va tanishishni istashlari tabiiy.

— Qanaqa mehmonlar?

— Ular bizga o'xshashmaydi va ov qilishlari ham boshqacha... Ular shaharga burun suqishmasa kerak, lekin ular ketguncha men sendan ko'z uzmay turaman.

Bu gal qo'rquvdan titrab ketganimni sezdim.

— Nihoyat qoʻrqarkansan-ku! Men esa oʻz-oʻzingni himoya qilish instinktingni butunlay yoʻqotdingmi deb oʻylagandim, - maʼyus jilmaydi Edvard. Bir oz tinchlanib atrofga alangladim.

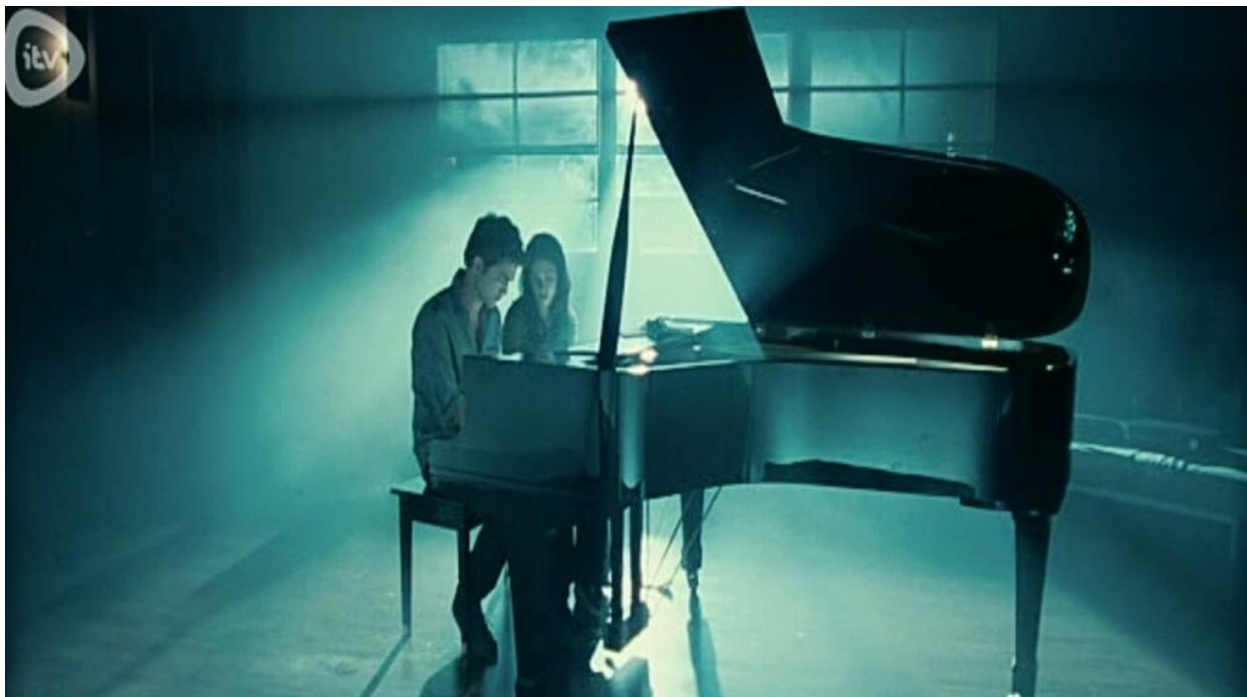
— Xoʻsh, uyimiz kutganingdek boʻlib chiqdimi?

— Unchalik emas.

— Afsus, tobutlar ham, kalla suyaklari ham yoʻq. Essiz hatto oʻrgimchak toʻrlari ham koʻrinmaydi-ya! - masxara qildi u.

— Juda keng va shinam, - dedim uning pichinglariga eʼtibor bermay.

— Uyimiz bilan doim faxrlanganmiz.

Edvard allani tugatdi, musiqa oxiridagi yurakni ezadigan mung uyning devorlariga singib ketgandek boʻldi. Koʻzimga yosh toʻldi.

— Rahmat, - shivirladim. Edvard koʻz yoshlarimni artidi.

Keyin boshqa xonalarni ham koʻrishni istaysanmi, dedi va qoʻlimdan tutib zinadan yuqoriga sudrab ketdi. Ikkinchi qavat och sargʻish rangda boʻlib pardalari va gilamlari ham shunga uygʻun edi.

— Rozali va Emmettning xonasi, Karlaylning kabinet, Esmining xonasi, - Edvard yopiq eshiklarni bima-bir koʻrsatib ketaverdi. Negadir shu mahal Karlaylning yoshi nechada ekan degan savol esimga tushib qoldi va soʻradim.

— Yaqinda uch yuz oltmish ikki yoshini nishonladi, - dedi Edvard kiprik qoqmay.

Men vaqtning bu masofasini tassavvur qila olmay qotib qoldim. U holatimni tushungandek davom etdi:

— Karlayl taxminan 1640 yilda Londonda tugʻilgan. Aniq kunini aytib boʻlmaydi, chunki u paytlar oddiy odamlarning tugʻilgan kunlari qayd etilmagan.

U meni zimdan kuzatayotganini sezib oʻzimni qoʻlga olishga harakat qildim. Eshitganlarimni uyda mulohaza qilardim.

Karlayl ruhoniyni yolg'iz o'g'li bo'lgan. Onasi uni dunyoga keltirayotib vafot etgan, otasi esa yuragi tor odam bo'lgan. O'sha paytda jodugarlarga ishonishgan va cherkov ko'plab odamlarni o'tda kuydirgan. Qarigach, u o'g'lini o'rniga qoldirgan. Karlayl odamlarni bekorga ayblay olmagan va natijada otasining ko'nglidan chiqmagan. Chunki otasidan ko'ra aqlli va qatiyatli bo'lgan. U otasiga o'xshab aybsizlar qalbida iblisni ko'rishni istamagan, lekin haqiqiy vampirlarni topa olgan. O'sha paytda vampirlar qashshoqlar orasida yashab, tunlari ovga chiqisharkan. Gulxanlar bilan qurollangan odamlar Karlayl boshchiligida vampirlar kulbasiga tunda bostirib kelishadi. Keksa bir vampir odamlarni ko'rib qochishga tushadi. Endigina yigirma uch yosh bo'lgan Karlayl uning izidan tushadi, ochlikdan sillasi qurigan vampir qochib ketishiga ko'zi yetmay, izquvarlariga tashlanadi. Birinchi bo'lib, Karlaylni jarohatlaydi. Odamlar ko'pligi uchun uni chalajon tashlab, boshqalarga ham yopishadi. Ikki kishini o'ldiradi va qoniga belanib yotgan Karlaylni tashlab qochadi... - Edvard so'z topolmay tutildi. — Karlayl otasining qo'liga tushsa nima bo'lishini bilardi... O'shanda o'lganlarni ham, yaralanganlarni ham yoqishgan. Hayotini saqlab qolish uchun dadam ichki ovozig quloq soladi. Olomon vampirni quvib ketgach, u o'rmalab chirigan kartoshka to'ldirilgan handaqa kirib oladi va o'sha yerda uch kecha kunduz yotadi. Uni hech kim topa olmaydi. Atrof tinchigach, dadam kimga aylanganini tushunadi...

Hikoya shu joyga yetganda rangim oqarib ketdi. Buni sezgan Edvard hikoyasini to'xtatdi:

— Tuzikmisan?

— Ha, yaxshiman.

— Savollaring tugadimi? - so'radi u jilmayib. — Yur, - dedi keyin qo'limdan sudrab. — Hozir hammasini o'zing bilib olasan.

XVI bob. Karlayl

U meni Karlaylning kabineti yoniga olib keldi va eshikni ochmay turib qoldi.

— Kiringlar, - dedi doktor Kallen ichkaridan turib. Men Edvardga hayratlanib qaradim.

— Sen o'zing o'ylagandan ko'ra qattiqroq nafas olasan, - kuldi u. Men tumtayib oldim.

Kabinetning shifti baland bo'lib, oynalari g'arbga qaragandi. Qora daraxt bilan qoplangan devorning boshidan oxirigacha tokchalar o'rnatilgan, bu xonada kitoblar shunchalik ko'p ediki, bunaqasi hech bir kutubxonada bo'lmasa kerak.

— Yordamim kerakmi?- so'radi Karlayl.

— Bellaga oilamiz haqida ba'zi narsalarni gapirib bermoqchiydim, ayniqsa sizning boshingizdan o'tganlarini bilishini istayman.

— Sizga xalaqit bermoqchi emasmiz, - uzr so'radim.

— Hecham xalaqit bermaysizlar, - odob bilan jilmaydi Karlayl. — Xo'sh, qayerda to'xtadinglar?

— Qayta tug'ilish haqida gaplashayotgandik.

Sekin atrofga alangladim xonada kitoblardan tashqari turli davrlarga mansub kartinalar ham bor edi. Edvard ular orasidagi hajmi kichikroq suratni ko'rsatdi. Unda haykallar bilan bezatilgan ko'priq tasvirlangandi.

— Mening yoshligimdagi London, o'n yettinchi asr, - izoh berdi doktor Kallen.

— Balki o'zingiz gapirib berarsiz, - dadasiga yuzlandi Edvard.

— Jonim bilan aytib berardimu, lekin shoshib turibman. Shifoxonaga chaqirishgan. Qolaversa bu hikoyani o'zing ham mendan kam bilmaysan.

Shunday deya doktor Kallen xayrlashib, sezdirmay xonadan chiqib ketdi.

— Keyin nima bo'lgan, Karlayl o'zining o'zgarib qolganini bilgach, nima qilgan? - tezroq bilgim kelib shoshirdim.

— Kimga aylanganini bilgan dadam taqdirga tan bergan, - xo'rsindi Edvard. — U avvaliga o'zini o'ldirmoqchi bo'lgan. Albatta, bu oson bo'lmagan.

— Qanaqasiga? - hayratimni yashira olmadim.

— U o'zini baland qoyadan tashlagan, okeanga cho'ktirgan, lekin baribir tirik qolgan. Shu sabab ham o'zidan nafratlangan.

— Nahotki buning iloji bo'lsa?!

— Aslida bizni nobud qilish osonmas, - miyig'ida kuldi Edvard.

Men aniqlik kiritmoqchi edim, Edvard og'iz ochgani qo'ymadi.

— Dadam ochlikdan sillasi qurisada, odamlardan o'zini chetga olgan. Chunki o'zini idora qila olmasligini bilgan. Shu ahvolda necha kunlarni o'tkazgan. Bir kuni uning iniga bir to'da bug'u kirib qoladi. Ochlikdan o'lay degan dadam bug'ularga tashlanadi... Yana kuchga kiradi. Shundan keyin dadam vaxshiy yirtqichga aylanish shartmas degan xulosaga kelgan. Axir oldingi hayotida ham bug'u go'shti egan-ku! Shunday qilib yangi falsafa paydo bo'lgan! Otam vampir talqinida ham odam o'zligini

yo'qotmasligi mumkinligini tushungan. Vaqtni bekor o'tkazgisi kelmay o'qishni davom ettirgan. Endi bilim olish uchun vaqti bermalol edi. Shunday qilib Fransiyaga suzib o'tgan...

— Qanaqasiga suzib o'tadi? - shoshib gapini bo'ldim.

— Suzish biz uchun muammo emas!

— Sizlar uchun muammoning o'zi yo'q.

— To'g'ri, biz uchun muammo yo'q, - to'ng'illadi Edvard. — Gapimni bo'laversang, gapirmayman. - Shundan keyin gapini bo'lmaslikka so'z berdim.

— Nafas olmay yashay olish xislatimiz sabab qancha masofaga bo'lsa ham suza olamiz.

— N-nima?!

— Jim eshitaman deb vada berding-ku, - dedi u barmog'ini labimga bosarkan.

— Aqlga sig'mas gaplarni aytib, yana hayratlanmaslikni talab qilishing noto'g'ri! Rostdan nafas olmasang ham bo'ladimi?

— Albatta. Biz faqat odatga ko'ra nafas olamiz.

— Qancha paytgacha?

— Abadiy... Bilmadim. Faqat hidlarni sezmay yashash zerikarli, - shunday deya u menga qarab qovog'ini uydi. — Shunaqa ham nomunosib juftlik bo'ladimi? - xo'rsindi u. — Nahotki qo'rqmasang?

— Yo'q. Nega qo'rqarkanman, dunyodagi eng kuchli yirtqich meni himoya qilayotgan bo'lsa?

U miyig'ida jilmaydi.

— Oshirvording, Emmett mendan kuchli.

— Mayli, davom et...

Karlayl Fransiyaga kelgach, Yevropadagi barcha universitetlarda o'qib chiqqan. Tinim bilmay musiqa, aniq fanlar va tibbiyotni o'rgangan. Taqdiriga odamlarning hayotini saqlab qolish bitilganini sezmaguncha o'qiyvergan. O'zimizga o'xshaganlar, yani London qashshoqlari makonidagi vampirlardan zamonaviyroqlar uni Italiyadan topishgan. - shunday deya Edvard kartinadagi balkonda turganlarni ko'rsatdi: — Bular Karlaylning do'stlari - Aro, Mark, Kay sanat va ilmining tungi qo'riqchi farishtalari.

— Ularga nima bo'lgan?

— Ular hamon Italiyada. Karlayl ular bilan uzoq yashamagan. U do'stlariga o'z hayot tarzini targ'ib qilgan, lekin ular rozi bo'lishmagan. Shundan keyin dadam Amerikaga kelgan. Yolg'izlikdan qanchalik qiynalganini tasavvur qilyapman. Amerikadan o'ziga o'xshaganalarni topa olmagan. Endi vampir va oborotenlar ertaklarda qolgan va Karlayl aslini yashirib odamlar bilan birga yashayverishi mumkinligini tushungan. Vaqt o'tgach, u shifokor bo'lgan, lekin do'stlari bo'lmagan. Odamlarga juda yaqinlashish xavfli edi. Ispan epidemiyasi paytida dadam Chikagoda ishlagan. U bir necha yildan buyon o'ziga oila yaratishni o'ylab yurgan. Lekin odamlarning joniga qasd qilishni istamasdi. Mening ota-onam Karlaylning qo'lida jon

berishadi. U mening g'irt yetim bo'lib qolganimni va baribir kasallikdan vafot etishimni biladi va harakatga tushadi. - Edvardning ovozi borgan sayin pasayib borardi.

— Qolganlarini bilasan, - dedi u gapini tugatib.

Shundan keyin biz Karlaylning xonasidan chiqdik.

— Bunisi meniki, - dedi u ro'paradagi eshikni ko'rsatib.

Keng, oynali devori janubga qaragan xonadan butun o'rmon, daryo kaftdek ko'rinib turardi. Xona devorining bir tomoni kompakt disklar bilan to'la edi. Uning diskleri do'kondagidan ham ko'p edi. Burchakda stereoskuna turar, bunaqasini hech qayerda ko'rmagandim. Karavot yo'q, o'rniga katta kreslo turardi. Edvard mendan ko'z uzmay, sekin yaqinlashdi.

— Senga bor gapni gapirib bersam, yengil tortaman deb o'ylardim. Adashgan ekanman, yengil tormadim, men baxtliman!

Men mamnun jilmaydim: — Yaxshi.

— Faqat qo'rquv bilmasliging xavotirga soladi. Bu tabiiy emas, - qovog'ini uydi Edvard.

— Sen o'zing o'ylaganchalik dahshatli emassan. Men seni umuman qo'rqinchli va xatarli deb hisoblamayman, - dedim yolg'ondan.

U jilmayib qo'ydi, demak gapimga ishondi.

— Bekor qilasan! - dedi u sekin irillab tishlarini ko'rsatarkan. Bir mahal tanasi xuddi o'ljasiga otilishga shaylangan yirtqichnikidek tarang tortildi.

Endi rostakamiga qo'rqib tisarildim.

— Qochib bo'psan! - U menga shunday tezlikda tashlandiki, keyingi soniyada o'zimni kresloda ko'rdim, kreslo zarbadan surilib oyna yoniga borib qoldi. Kuchli qo'llar meni mahkam quchoqlab olgandi. Qo'rqqanimdan qarshilik qilishga ham holim qolmagandi.

U meni kresloga bosib turarkan zaharxanda kuldi:

— Qo'rqmayman deganmiding?..

— Sen... sen qo'rqinchli yirtqichsan! - kulishga harakat qilsamda, ovozim titrab chiqdi.

— Mana bu boshqa gap!

— Mayli, - dedim itoat bilan.

— Kirsak bo'ladimi? - yo'lakdan mayin tovush eshitildi...

Endi bor kuchim bilan qarshilik qila boshladim. Lekin Edvard meni qo'yib yuborish o'rniga bir harakat bilan ko'tarib tizzasiga o'tqizib oldi. Eshik ochilib ostonada Elis bilan Keri ko'rindi. Men uyatdan qizarib ketdim, Edvard esa pinagini ham buzmedi.

— Kelaveringlar, - dedi u bag'rikeng mezbondek.

Elis bizning quchoqlashib o'tirganimizga e'tibor ham bermadi, to'g'ri kelib ro'paramizga o'tirdi. Keri esa tortinib ostonada qoldi.

— Qattiq ovozlari eshitilganiga Bellani yeb qo'ydingmi deb o'ylabmiz, bizni ham mehmon qilarsan, deb kelaverdik, - xazillashdi Elis.

Men esankirab qoldim. Edvard esa pinak buzmay jilmayib turardi.

— UZR, bo'lisha olmayman. O'zinga yetmaydi, - hazilni ilib ketdi Edvard meni mahkam bag'riga bosarkan.

— Aslida, - gapga aralashdi Keri. — Biz boshqa masalada kelgandik, Emmett koptok o'yiniga taklif etyapti, - u shunday degancha ikkilanib xonaga qadam qo'ydi. — Edvard sen ham borasanmi?

— Albatta, boradi. - u uchun Elis javob berdi. — Bellani ham olishing mumkin.

— Borasanmi, Bella? - Hamma menga qarab turardi..

— Albatta. Qachon, qayerga boramiz?

Momaqaldiraq boshlanishini kutishmiz kerak, usiz bo'lmaydi.

— Qanaqa o'yin o'ynaymiz, o'zi?

— Biz o'ynaymiz sen tomosha qilasan. Beysbol o'ynaymiz.

XVII bob. O'yin

Edvard meni uyimga olib kelganda yomg'ir shivalab yog'ishni boshlagandi. O'n yildan buyon Kallenlarning oilasisiz qanday yashaganimni o'ylab turganimda uyimiz yonida turgan tanish mashinaga ko'zim tushib o'zimga keldim. Edvard norozi to'ng'illadi. Yomg'irdan pana bo'lib, ayvonimizda Jeykob Blek va nogironlar aravachasida dadasi turardi. Billi amaki Edvard mening pikapimni haydab kelayotganini qahr bilan kuzatib turar, Jeykob esa bezovta edi.

— Bu endi har qanday meyorlardan oshib tushdi, - jahl qildi Edvard.

— Bleklar dadamni ogohlantirgani kelishgan! - yuragim shuv etdi.

Dadam hali ishdan qaytmagandi.

— Ular bilan o'zim gaplashaman, maylimi? - dedim qo'rqa-pisa. Meni hayron qoldirib Edvard rozi bo'ldi.

— Shunisi ma'qul shekilli, - dedi u. - Ehtiyot bo'l, yigitchada ayb yo'q.

Jeykobga nisbatan yigitcha deyishi menga haqoratdek tuyuldi.

— Jeykob salkam men bilan tengdosh, - eslatdim.

Edvard bilaman, deb jilmayib qo'ydi. Eshikni ochayotganimda esa: — ularni uyga taklif qil, shunda men hech bir to'siqsiz keta olman. Kechqurun qaytaman, - dedi.

— Xohlasang pikapimda keta qol, - dedim, lekin dadam so'rsa nima deyishni bilmasdim.

— Rahmat, piyoda tezroq yetib olaman.

— Balki ketmassan.

— Yo'q, ketishim kerak. Bulardan qutilganingdan keyin, - dedi u mehmonlarga ishora qilib: - dadangni men bilan uchrashuvga tayyorlab tur.

— Yaxshi, - xo'rsindim.

— Ko'rishguncha, - dedi Edvard va tezda yuzimdan o'pib qo'yib xayrlashdi.

Miyamda turli xayollar g'ujg'on o'ynab, mehmonlar tomonga qaradim. Billi amakining qoshlari chimirilgan, qo'llari musht bo'lib tugilgan. Tezda mashinadan tushib, ayvon tomonga yugurdim.

Ortimdan Edvard tikilib turganini his qilib turardim.

— Salom, Billi amaki. Yaxshimisan Jeykob, ko'p kutib qolmadingizmi?

— Yo'q, unchalik emas, - dedi Billi amaki menga sinovchan tikilarkan. — Bir narsa tashlab ketmoqchi edik, - dedi u qo'lidagi to'rxaltani ko'rsatib.

— Rahmat, - dedim men ularning nima olib kelganini bilmasamda, — kiringlar, ust-boshingiz ho'l bo'lib ketibdi. - Uning qattiq nigohini sezmagandek eshikni ochdim.

— Qo'lingizdagini bering, - dedim Billi amakiga oxirgi marta Edvardga nazar tashlarkanman. U hamon tund qiyofada menga tikilib turardi.

— Muzlatkichga qo'y, Charlining yaxshi ko'rgan taomi.

— Rahmat, - dedim bu gal samimiy. — Men bunaqasini pishira olmayman.

— Dadang bugun ham baliq oviga ketganmi? - so'radi u qiziqib. — Odatiy boradigan joyimizgami?

— Yo'q, dedim yolg'ondan. — Bugun uzoqroqqa ketgan, qayergaligini bilmayman.

Billi mendan ko'z uzmay:

— Jeykob mashinadan Rebekkaning suratlarini olib kel, uni Charluga sovg'a qilmoqchiman, - dedi.

— Suratlar qayerda? - hayron bo'ldi Jeykob.

— Yukxonada bo'lsa kerak. Qidirib ko'r!

Biz bir-birimizga so'zsiz tikilib qoldik, keyin u menga to'rxaltani uzatdi. Bir balodan qutilgandek oshxonaga yugurdim, u esa aravachasida ortimdan qolmadi.

— Dadam hali qaytmaydilar, - gapim qo'polroq chiqqani o'zimga ham bilindi. — Baliq uchun rahmat.

U bosh silkib qo'ydi. Keyin og'ir xo'rsinib gap boshladi:

— Bella... - tutildi u. — Bella Charli mening qalin do'stim...

— Bilaman.

— Sen Kallenlarning biri bilan do'stlashib qolgansan shekilli.

— Nima bo'пти?

Billi amakining qop-qora ko'zlari alamdan qisildi.

— Balki bu mening ishim emasdir...

— To'g'ri aytasiz. Sizing ishingiz emas... - dedim jahl bilan.

Mening qo'polligimdan hayron qolgan Billi amaki g'amgin jilmayib qo'ydi.

— Balki sen bilmassan, bizning hududda Kallenlarni yoqtirishmaydi.

— Bilaman, - dedim uni hayratga solib. — Lekin negaligini tushunmayman.

Chunki Kallenlar hududingizga qadam bosishmaydi, shundaymi?

Billiga bitimni eslatganim yoqmadi shekilli. - Shunday, dedi u istamaygina.

Ularning oilasi haqida hamma narsani bilasan shekilli. Men o'ylagandan ko'ra ko'proq narsani...

— Kviletlarning barchasidan, shu jumladan sizdan ham ko'proq ma'lumotga egaman, Kallenlar oilasi haqida.

Billi lablarini qimtdi.

— Balki, - dedi u. Keyin istehzo bilan jilmayib:

— Charli ham to'liq ma'lumotga ega bo'lsa kerak deb umid qilaman, - dedi.

Jin urgur, hindu, mening nozik joyimni topdi!

— Dadam Kallenlarni hurmat qiladi, - dedim nima deyishni bilmay.

— Bu mening ishim emas ekan, lekin Charlini qiziqtirishi aniq.

— Dadamga nimani aytish, nimani esa aytmalikni o'zimga qo'yib berasiz deb umid qilaman.

— Ha, albatta, o'zing hal qilasan, - dedi Billi.

Men yengil nafas oldim.

— Rahmat, Billi.

— Faqat o'ylab ish qilgin, Bella, - uning ko'zlaridagi g'amxo'rlik va bezovtalikni ko'rib, qo'pol gapirganim uchun xijolat bo'ldim. Shu payt eshigimiz qattiq taraqladi va men cho'chib tushdim.

— Mashinada surat yo'q ekan-ku, - Jeykobning ginali ovozi eshitildi. Keyin sochlari hurpayib o'zi paydo bo'ldi.

— Demak uyda qoldiribman, - dedi Billi o'g'liga o'girilarkan.

— Qoyil, - dedi Jeykob ko'zlarini ola-kula qilib.

— Mayli Bella, dadangga biz kelganimizni aytib qo'y.

— Albatta.

— Darrov ketamizmi? - hayron bo'ldi Jeykob.

— Charli amaking kech qaytarkan, - tushuntirdi u. — Ehtiyot bo'l, - yana ogohlantirdi Billi amaki meni va o'g'li yordamida mashinasiga o'tirdi. Nihoyat ular ketishdi. Bir oz tinchlanib olgach, kiyinishga tushdim, bugungi uchrashuv nima bilan tugashini bilmasdim. Endi Bleklarni unutib beysbol haqida o'ylashim kerak.

Edvard va Kerining gipnoz nigohlari ta'siridan uzoqlashgach, bugungi kun hisobidan birinchi marta qo'rquvni his qildim. Shu onda dadamning mashinasi kelib to'xtadi. Shoshib pastga tushdim.

— Baliqlarni muzxonaga qo'ydim, - dedi dadam faxrlanib.

Billi amaki sizga qovurilgan baliq olib keldi, - dedim xursand ko'rinishga urinib.

— Zo'r-ku, - dedi dadam ovqat yeyishga tutunib. — Nimalar qilding?

— Tushdan keyin uyda edim, - dedim yolg'on qo'shib. Endi eng qiyinini aytsam bo'ldi: — Ertalab esa Kallenlarnikiga mehmonga bordim.

Dadam vilkasini tushurib yubordi.

— Doktor Kallennikiga?

— Ha

— U yerda nima qilding? - dadam ovqatni ham unutdi.

— Ochig'i men Edvard Kallen bilan do'stman. U bugun meni oilasi bilan tanishtirdi. Dada, sizga nima bo'ldi?

Uning yuragi xuruj qilib qoldimi deb qo'rqib ketdim.

— Sen Edvard Kallen bilan uchrashib yuribsanim? - dadam baqirib yubordi.

— Kallenlarni yoqtirasiz-ku, - shivirladim zo'rg'a.

— U sendan katta!

— Biz tengdoshmiz, - to'g'riladim gapini. Sho'rlik dadam o'zining qanchalik haqligini tasavvur ham qila olmaydi.

— Shoshma, aka-ukalarning qaysi biri o'zi sening Edvining?

— Edvin emas, dada, Edvard! Eng kichigi. Baland bo'yli, sochlari tillarang, Kallenlar orasidan eng chiroylisi!

— Ha, unda yaxshi, - dedi dadam nima deyaotganini bilmay. — Menga haligi barzangisi umuman yoqmaydi. Balki u yaxshi yigitdir, lekin sendan ancha katta.

— Emmettning yaxshi ko'rgan qizi bor.

— Axir kechagina Forksdagi yigitlar menga yoqmadi deganding-ku, - dedi dadam yana qo'liga vilkasini olarkan.

— Edvard Forksda yashamaydi.

Dadam menga qovog'ini uyib qarab qo'ydi.

— Asosiysi biz endigina uchrashishni boshladik. Xavotir olmang.

— Bugun u yoningga keladimi?

— Ha, hozir kelib qolsa kerak.

— Qayerga bormoqchisizlar?

— Dada, xuddi tergovchiga o'xshaysiz-a? Bugun Edvardning oilasi bilan beysbol o'ynaymiz.

Dadam kulib yubordi.

— Qachondan buyon beysbol o'ynaydigan bo'lib qolding?

— Men faqat tomosha qilaman.

— Nazarimda bu yigit senga yoqadi?

Ko'chadan mashina ovozini eshitib, yugurib turib idishlarni yig'ishtira boshladim.

— Shoshma, o'zim yig'ishtirib olaman. Meni juda erkalatib yubording.

Eshik jiringlaganda dadam ochgani shoshildi. Men ortidan.

Gaplashib o'tirib e'tibor bermabmiz, tashqarida qattiq sel yog'ayotgan ekan. Xira chiroq nurida Edvard mashhur model yigitlarga o'xshab turardi. Yugurib borib uni quchoqlab olgim keldi, lekin dadamning yonida o'laqolsam ham bunday qila olmasdim.

— Kir, Edvard, - dedi dadam. Men esa hayriyat Edvin deb yubormadi deb turibman.

— Minnatdorman, shef Svon, - dedi Edvard tavoze bilan.

— Meni Charli deb chaqirishing mumkin.

— Edvard stulga, men esa dadamning yoniga divanga o'tirdim. Uyatdan yerga kirib ketay deyaipman.

— Demak, qizimni beysbolga olib bormoqchisan?

— Ha, ser, beysbol o'ynamoqchimiz, - dadamga rostini aytganimga Edvard hayron bo'lmadi. Chunki u baribir gapimizni poylagan bo'lishi kerak.

— Belladan yordam kutma, - kuldi dadam, Edvard ham qo'shildi.

— Mayli, ustimdan kulaveringlar-chi. Endi ketdik, - dedim va ustimga plashimni ildim.

— Faqat uzoq qolib ketmagin, ertaga maktab!

— Xavotirlanmang, Charli, uni shaxsan o'zim olib kelib qo'yaman.

— Umid qilamanki, unga g'amxo'rlik qilasan!

— Hammasi yaxshi bo'ladi, ser, so'z beraman.

Nazarimda dadamning ko'ngli to'ldi, chunki Edvard samimiy gapirgandi.

Tashqariga chiqib qotib qoldim. Ostonamizda kattakon qip-qizil jip turardi. G'ildiraklari belimdan kelar, xuddi tankka o'xshaydi.

Dadam ham hayratdan hushtak chalib yubordi.

— Faqat ehtiyot bo'linglar, - dedi dadam eshitilar-eshitilmas.

Edvard mashinasining eshigini ochdi, lekin o'rindiqqa chiqa olmasligimni bilib xo'rsindi va belimdan ko'tarib mashinaga o'tirishga yordam berdi. Dadam yomg'ir sabab hech nimani ko'rmadi deb umid qildim.

U menga himoya tasmalarini taqishga yordam bergach motorni o't oldirdi.

— Zo'r jip ekanmi? - dedim hayratimni yashirmay.

— Emmettning aravasi! Piyoda yurmagin dedim-da.

— Mashinalaringni qayerda saqlaysizlar?

— Uy ortida garajimiz bor.

— O'zing himoya tasmagini taqmaysanmi? - deb so'raganimda Edvard menga esing joyidami degandek qaradi.

— Nahotki, yana yo'lning yarmini piyoda yursak? - so'radim xavotirlanib.

— Tabiiyki, sen piyoda yurmaysan. — Uchishni o'ylab boshim aylanib o'rindiqqa o'zimni tashladim.

Edvard mehr bilan qarab peshonamdan o'pib qo'ydi. Men unga hayron bo'lib qaradim.

— Yomg'ir hidini yanada kuchaytirib yuborarkan...

— Bu yaxshimi yoki yomonmi? - dedim qo'rqa-pisa.

— Unisiyam bunisiyam!

Tasmalar harakatlanishga qo'ymagani uchun:

— Shularni taqishim shartmi? - so'radim norozi bo'lib.

— Albatta! Shef Svonga sog'-omon olib kelaman, deb so'z berdim-ku!

U sel ortidan yo'lni qanday ko'rayotganini bilmaymanu, lekin shosse tugab, tog' yo'lga o'tdik. Mashina sakraganidan gaplashib bo'lmasdi, o'rindiqda xuddi koptokdek sakrardim. Tog' yo'li ham tugagach, to'xtadik.

— Uzr, Bella, buyog'iga piyoda ketishimiz kerak, - dedi u.

— Yo'q, yaxshisi shu yerda qolaman.

— Maqtalgan jasurliging qayoqqa yo'qoldi? Ertalab boshqacha eding-ku!

O'tgan galgi ahvolim esimga tushib yig'lab yuboray dedim.

Edvard mashinadan tushib tezda tasmalarimni yechdi.

— Sen boraver...

— Xo'sh? - dedi u o'ychan keyin menga yaqinlashdi. Undan taralayotgan hiddan boshim aylanib ketdi. — Aynan nimadan qo'rqaysan?

— Haligi... daraxtga urilib ketishdan, o'lishdan, - shoshib gapimning davomini yutdim. — Yana ko'nglim behuzur bo'ladimi deb qo'rqapman.

Edvard tabassumini zo'rg'a yashirdi, keyin sekin yuzimdan o'pdi.

— Haliyam qo'rqaysanmi? - so'radi u lablari bilan yuzimni silarkan. — Endi-chi?

— Daraxtlardan, balandlikdan boshim aylanadi...

— Bella, nahotki, meni daraxtga urilib ketadi deb o'ylasang?

— Sen emas, o'zim urilishim mumkin. - Ovozimning titrashidan kulib yubordi.

— Nahotki, daraxtlar senga ozor berishiga yo'l qo'ysam? - so'radi u ko'zlarimdan o'parkan.

— Yo'q...

— Ko'rdingmi? Qo'rqadigan narsaning o'zi yo'q, - dedi u lablarini labimga bosarkan.

— Ko'rdim... - shundan keyin taslim bo'ldim.

U meni mahkam quchoqlab, qattiq bo'sa oldi. O'tgan galgidek bo'lmasligi uchun o'zimni bosishim kerak edi. Lekin o'zimni tutib tura olmadim va Edvardni quchoqlab oldim. Shu zahoti u o'zini orqaga tashladi va hech bir qiyinchiliksiz qo'llarimni bo'shatdi.

— Jin ursin, Bella! Bir kun sen meni xarob qilasan!

— Seni xarob qilib bo'lmaydi-ku, - dedim nafasimni rostlay olmay.

— Men ham seni uchratguncha shunaqa deb o'ylagandim. Endi bu yerdan tezroq ketmasak men bir nodonlik qilib qo'yaman...

Edvard oldingidek meni tezda orqasiga opichladi va "ko'zingni yum", dedi. Uning mushaklari xuddi mukammal mexanizmdek silliq harakatlanardiki, uchsa ham xuddi sekin yurayotganga o'xshardi. Rostdan ham o'rmon ichidan uchib boryapmizmi deb tekshirib ko'rmoqchi bo'ldimu, lekin o'tgan galgi behuzurlikni o'ylab fikrimdan qaytdim.

Edvard sekingina boshimni silaganda yetib kelganimizni tushundim.

Yerga qo'yishi bilan xuddi bir qop undek yerga quladim. U esa kulib yubordi.

O'rnimdan zo'rg'a turib ustinni qoqayotsam Edvard battar kuldi. Endi butkul jahlim chiqib o'rmonga qaytib keta boshladim. Kuchli qo'llar tezda belimdan tutdi.

— Bella qayoqqa?

— Beysbolga.

— Boshqa joyga ketyapsan.

O'girilib teskari tomonga qarab keta boshladim. U yana meni tutib oldi.

— Menga qara, jahling chiqmasin. Yuzingni ko'rganingda edi, o'zing ham kularding...

— Faqat senga jahl qilish mumkinmi?

— Men senga hech qachon jahl qilmayman.

"Bella sen bir kun meni nobud qilasan", deding-ku.

— Shunchaki aytdim. Nahotki, tushunmasang?

— Nimani tushunishim kerak? - so'radim uning jiddiy tortib qolganidan xavotir olib.

— Men hech qachon sendan xafa bo'lmayman. Axir sen mehribon, jasur, ishonuvchan bo'lsang qanday jahl qilishim mumkin?

— Unda nima gap?

Edvard yuzimni kaftiga oldi.

— Men o'zimdan xafa bo'laman, - dedi u sekingina. — Hayotingni doim xatarga qo'yganim uchun ba'zan o'zimdan nafratlanib ketaman. Men kuchliroq bo'lishim kerak... - dedi u asabiylashib.

Shoshib qo'limni lablariga bosdim.

— Bo'ldi.

U xuddi isinayotgandek yuzini qo'limga bosdi.

— Men seni sevaman. Xatti-harakatlarimni oqlab bo'lmaydi, lekin bu haqiqat...

Bu Edvardning birinchi sevgi izhori! Buni o'zi sezmayapti, lekin men bir umr unutmayman!

— Endi esa iltimos, aqlli qiz bo'lib yurgin.

— Politsiya shefiga qizingizni vaqtida olib kelaman deb vada bergansan, unutma! Shoshilishimiz kerak.

— Xo'p bo'ladi, xonim, - dedi Edvard va qo'limdan tutib nam paporotniklar ustidan yetaklab ketdi. Ko'p o'tmay qarshimizda tabiiy o'yin maydoni paydo bo'ldi. Yalanglikda butun oila jam bo'lgandi.

Bizdan yuz yardlar naridagi tosh ustida Emmett, Esmi va Rozali o'tirishar. Undan ham nariroqda Keri va Elis turishardi. Ular nimanidir uloqtirib o'ynab turishgandi. Lekin koptok ham likobchalar ham ko'rinmasdi. Karlayl esa hududlarni belgilardi. Ular juda katta masofani egallashgani meni hayratga soldi. Biz borishimiz bilan hamma peshvoz chiqdi. Lekin Rozali namoyishkorona teskari o'girilib orqaga - maydon tomon yurib ketdi. Menga qarab ham qo'ymadi, g'alati bo'lib ketdim.

— Edvard sening kulging eshitildimi? - qiziqdi Esmi.

— Biz och oshqozoning xuruj qilyaptimi deb o'yladik, - hazillashdi Emmett.

— Ha, Edvard kuldi, - dedim men tortinib.

— Bella meni kuldirdi, - gapdan qolmadi Edvard.

Kiyikdek chiroyli qadam tashlab Elis yaqinlashdi va "boshlaymizmi" dedi. Shu mahal o'rmon ustidan gumburlab chaqmoq chaqib, sel keta boshladi.

— Qo'rqinchli, to'g'rimi? - dedi Emmett menga ko'z qisib.

— Ketdik! - gapni to'xtatdi Elis akasining qo'lidan sudrab ketarkan, ular ikkalasi ham maydon bo'ylab yashin tezligida yugurib ketishdi.

— O'yinga tayyormisizlar? - so'radi Edvard hayajonlanib.

— Olg'a! - dedim men uni dalda berish uchun. U esa erkalatib sochlarimni to'zg'itib qo'ydi, aka-ukalarining ketidan yugurib ketdi. Edvard xuddi Afrika gepardidek tez va chiroyli yugurgancha ularga yetib oldi. Ularning shamoldek yugurishini ko'rib yuragim to'xtab qolay dedi. Edvardga anqayib turganimda Esmining "ketdikmi?" degan ovozi o'zimga keldi. U meni qo'rqitib yubormaslik uchun nariroqdan yurardi.

— Siz o'ynamaysizmi? - so'radim uyalinqirab.

— Men hakamlik qilaman, bo'lmasa ular g'irromlik qilishni yaxshi ko'rishadi.

— Yo'g'-ey?

— Rost. Ularning janjallashganini eshitsang edi... Yaxshisi, eshitmaganing ma'qul, bo'lmasa yovvoyilarning orasiga tushib qoldimmi, deb o'ylarding.

— Xuddi onamga o'xshab gapirarkansiz, - hayron bo'ldim. Esmi kulib yubordi.

— Men ularni rostdan ham farzandimdek ko'raman. Nazarimda menda hamon onalik tuyg'usi yashasa kerak. Edvard senga farzandimni yo'qotganimni aytib bergandir?

— Yo'q, - dedim u qaysi hayotini nazarda tutayotganini tushunolmay.

— U mening yolg'iz farzandim edi. Sho'rlik farzandim bir necha kungina yashagan, - xo'rsindi u. — Shundan keyin tushkunlikka tushib qolganman va qoyadan o'zimni tashlaganman...

— Edvard qoyadan tushib ketganingizni aytgandi, lekin sababini...

— U haqiqiy jentelmen, - jilmaydi Esmi. — Keyin Edvard mening birinchi farzandim bo'ldi. Men doim uni o'z o'g'limdek ko'rganman, aslida u mendan ham

katta. U seni uchratganidan xursandman, - Esmi mehribonlarcha jilmaydi. — Ko'nglidagidek qizni topa olmaganiga xavotirlangandim...

— Demak siz norozi emassiz, - ishonqiramay so'radim. — Sizningcha... men unga to'g'ri kelamanmi?

— Albatta, norozi emasman, - o'ylanib javob berdi u. — Unga xuddi senga o'xshagan qiz kerak. Hammasi yaxshi bo'ladi...

Navbatdagi chaqmoq bulutlarni quvib, qop-qora osmonni yoritib yubordi. Bu orada ular ikki guruhga bo'linishdi. Edvard maydonning chap tomonida, Karlayl o'rtada turardi. Emmett og'ir alyumin tayog'ini shunday silkitdiki, havoda hushtak chalib yubordi.

— Diqqat! - Esmining ovozi maydonning narigi tomonidagilar ham eshitishdi-yov. — Koptok o'yinda!

Elis kuch bilan Keriga uloqtirgan koptokni ko'zim ilg'amay qoldi. Ular koptokni shunday qattiq urishardiki, nega chaqmoqli kunda beysbol o'ynashlarini shunda tushundim. Bir mahal koptok xuddi meteor kabi o'rmon tomonga uchdi, Edvard ortidan.

— Yutqazishdi, - dedim men.

— Hali shoshma, - ogohlantirdi Esmi va qo'lini ko'tardi. Emmett to'pponchadagi o'qdek koptokning ortidan otildi, ketidan soyadek Karlayl ergashdi.

— Aut! - qichqirdi Esmi. Shu mahal meni hayron qoldirib Edvard quyuq o'rmon ichidan qo'lida koptok bilan otilib chiqdi.

— To'pni Emmett hammadan qattiq uradi, lekin Edvard esa hammadan tez yuguradi, - tushuntirdi Esmi o'g'illaridan faxrlanib.

Yana bir to'p irg'itilgandan keyin o'yinni kuzatishimga hojat qolmadi. Chunki ularning harakatini ham to'pni ham ko'zim ilg'amay qo'ydi. Faqat o'yinchilar bir-biriga urilib ketganda xuddi momaqaldiroq bo'lgandek atrof gumburlab ketardi. Men har gal ular urilganda qo'rqib o'rnimdan turib ketardim, Esmi esa xavotirlanma, deb tinchlantirardi.

O'yin boshlanganiga besh daqiqa bo'lmay, Edvard Kerini dog'da qoldirib hisobni ochdi. U o'yinni aql bilan boshqarar hatto har joyda hoziru nozir Rozali ham unga pand bera olmasdi. Lekin oxirgi daqiqalarda Emmett koptokni olib qo'ydi. Dadasiga

yordamga shoshilgan Edvard akasiga urildi va yana momaqaldiraq gumburladi. Ular xuddi yosh boladek quvonib, mug'ombirlik qilishga urinib o'ynashardi. Esmi esa ularni tartibga chaqirib turardi. Kutilmaganda Elis qattiq ingrab yubordi. Edvard singlisiga keskin o'girildi, ular so'zsiz gaplashib olishgach, boshqalar nima gapligini surishtirguncha Edvard yonimga uchib keldi.

— Nima bo'ldi, Elis? - qo'rqib ketdi Esmi.

— Nega ularni endi ko'ryapman? - kalovlandi qiz.

Boshqalar ham tezda yetib kelishdi.

— Ular men o'ylagandan ham ko'ra tez harakatlanishyapti. Qanday qilib adashdim ekan? Nega ilgariroq ko'rmadim?

Keri qizni himoya qilmoqchi bo'lgandek yelkasidan quchdi.

— Nima o'zgardi? - so'radi u mehribonlik bilan.

— Ular bizning koptok o'ynayotganimizni eshitishdi va endi tezroq harakatlanishyapti, - dedi aybdordek Elis.

Yetti juft ko'z meni burovga olgandek tikilib qoldi.

— Qachon yetib kelishadi? - keskin so'radi Karlayl Edvardga o'girilib.

Men yaxshi ko'radigan chehra qo'rquvdan burishib ketdi.

— Besh daqiqalarda. Ular juda shoshilishyapti.

— Ulgurasanmi? - so'radi doktor Kallen Edvarddan.

— Faqat... Axir uning hidini sezib izidan tushishlari mumkin.

— Nechta ular? - so'radi Emmett ham nihoyat tilga kirib.

— Uchta.

— Uchta? - mensimay burnini jiyirdi Emmett mushaklarini o'ynatib. — Kelaverishsin!

— Oldimizda faqat bir yo'l bor, - dedi o'zini bosib Karlayl. — O'yinni davom ettiramiz, Elis ular shunchaki o'yinimizga qiziqishyapti dedi-ku!

Bu suhbat bir necha soniya davom etdi. Esmi shu orada o'g'lidan nimanidir shivirlab so'raganini eshitmay qoldim. Edvard yo'q degandek bosh silkidi. Esmi yengil tin oldi.

— Esmi, o'rnimizni almashamiz, endi men hakam bo'laman, - shunday deya Edvard yonimga o'tirdi.

Qolganlar o'rmonga xavotirli nigoh tashlagancha maydonga qaytishdi. Lekin Elis bilan Esmi unchalik uzoqlashishmadi.

— Sochlaringni yoyib ol, - shivirladi Edvard.

Men so'zsiz buyruqni bajardim.

— Ular hozir kelishadimi? - so'radim.

— Iloji boricha harakatlanma, gapirma ham. Keyin iltimos mendan uzoqlashma, - u xotirjam gapirishga urinsada, ovozidan hayajoni sezilardi. Keyin yuzim ko'rinmasligi uchun sekin boshimni qo'li bilan egib qo'ydi.

— Yordam bermaydi, - yumshoqlik bilan e'tiroz bildirdi Esmi. — Ular Bellani maydonning narigi betidan ham sezishadi.

— Bilaman, - dedi Edvard xo'rsinib.

Karlayl hushyorlikni qo'ldan bermadi, qolganlar esa istamaygina o'yinga kirishishdi.

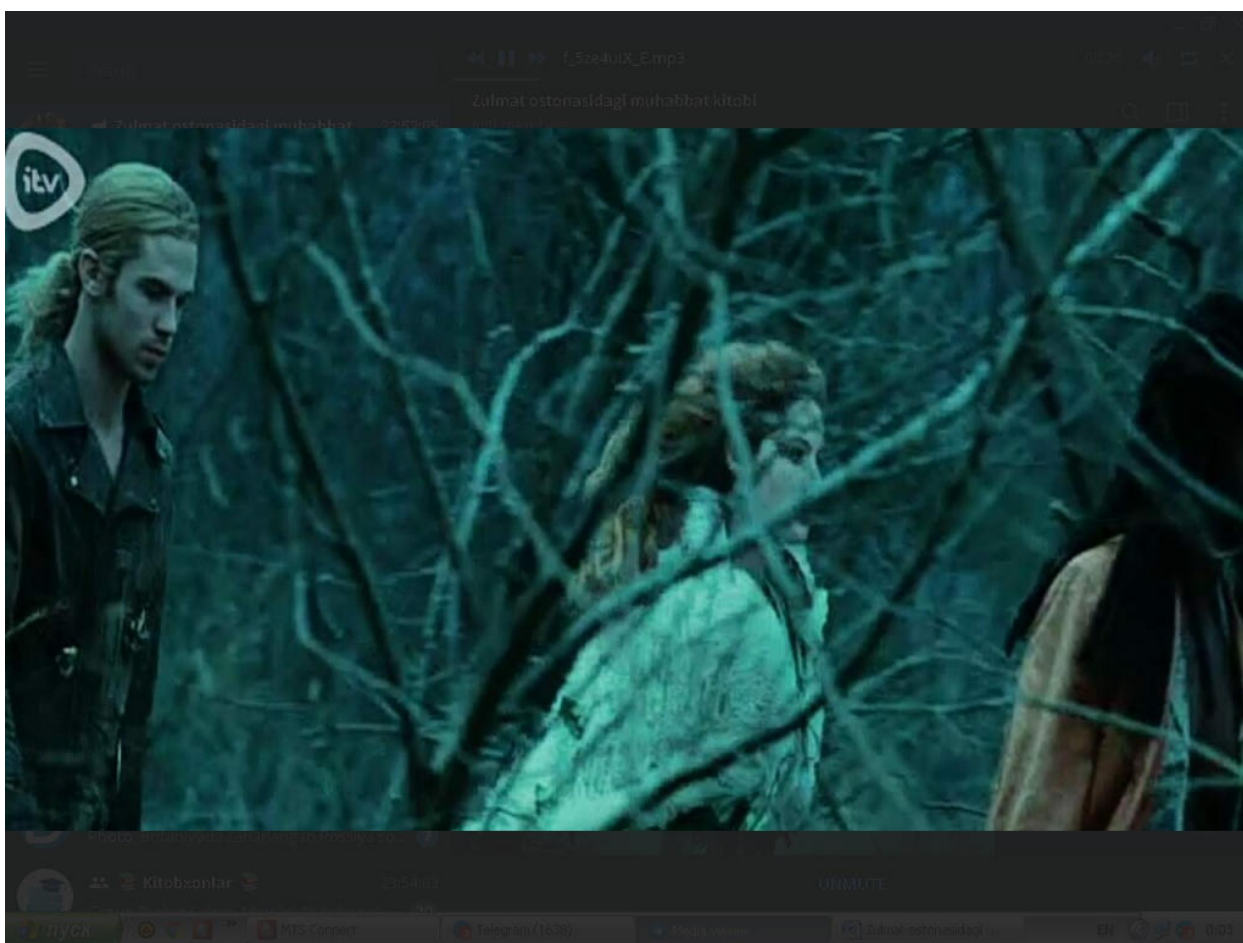
— Esmi sendan nimani so'radi? - so'radim men o'zimni xotirjam qilib ko'rsatib.

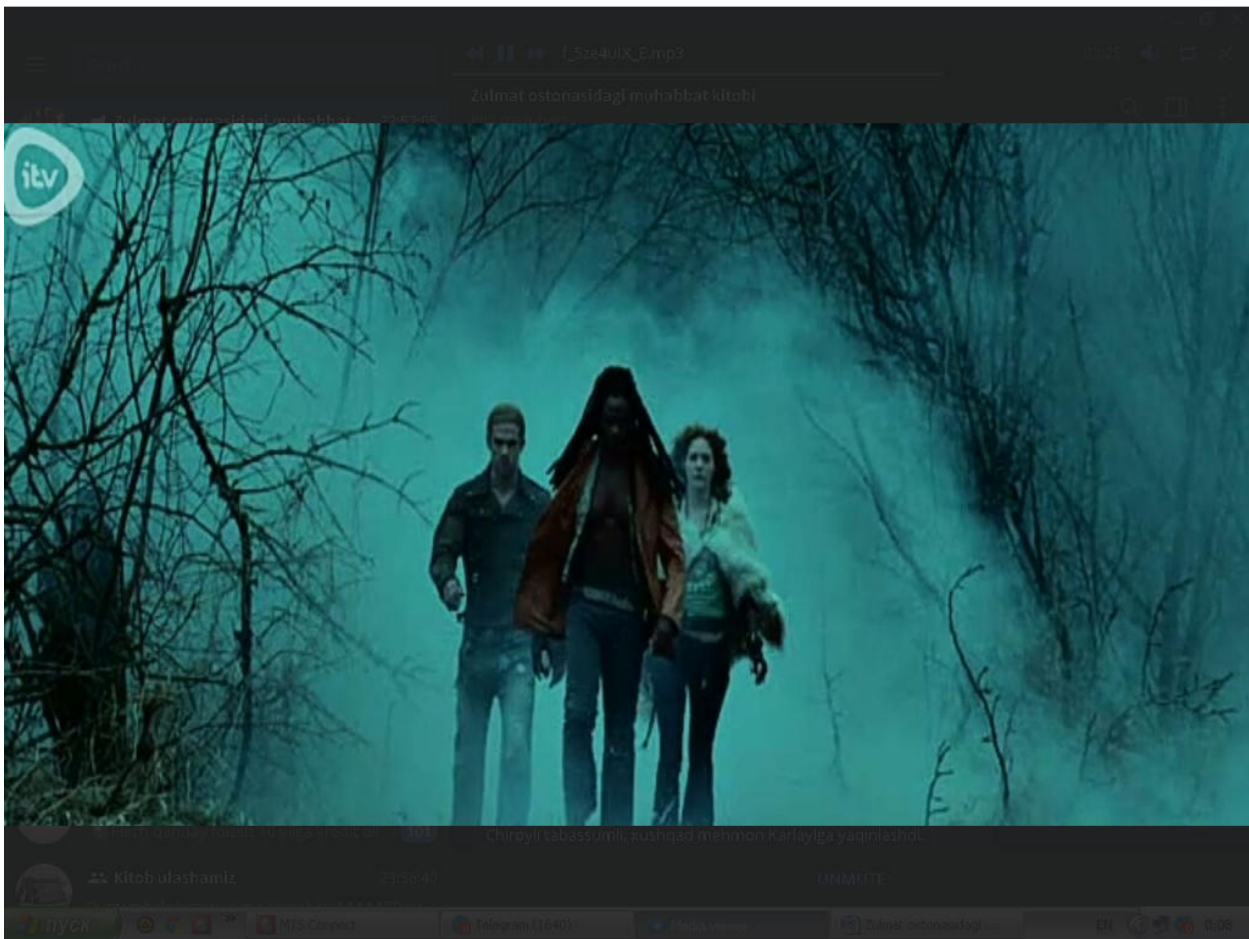
— Ularning qorni to'qmi? - deb so'radi, - istamaygina javob qaytardi Edvard.

O'yin orasida Rozalining menga qarab qo'yayotganini sezdim, uning ko'zlari g'azabga to'la edi. Edvardni o'yin umuman qiziqtirmas, uning tashvishli nigohi o'rmonga qaratilgandi.

— Kechir Bella, seni bunday xavfga qo'ymasligim kerak edi...

Shu mahal nazarimda u nafas olishdan to'xtab qolgandek bo'ldi. Ko'zlari esa o'rmon chekkasiga mixlanib qoldi. Karlayl, Emmett va boshqalar ham o'yinni to'xtatib, o'sha tomonga qaradi. Ular men eshita olmaydigan nimalarnidir eshitayotgani bilinib turardi.

XVIII bob. Haqiqiy ov

Birin-ketin ular o'rmon yoqasida paydo bo'lishdi. Birinchi bo'lib soqolli kishi kelardi, o'zini tutishidan u guruh rahbari bo'lsa kerak. Undan sal orqada sabzi rangidagi qizg'ish sochlari yoyilgan ayol, undan keyin yana bir yoshroq yigit.

Notanishlar xuddi boshqa yirikroq yirtqichlar hududiga kirib qolgan jonzotlardek, ehtiyotkorlik bilan Kallenlarga yaqinlashishdi.

Ular men bilgan Kallenlar oilasidan juda farq qilishardi. Kiyimlari oddiy sayyohlarnikiga o'xshar, eski jinsi, oddiy futbolka, oyoqyalang! Chaqirilmagan mehmonlar nozik did bilan kiyingan Karlaylga va dadasining yonida xuddi adyutantdek turgan Emmett va Keriga boshdan oyoq tikilishdi. Mehmonlar yo'lboshchisi juda chiroyli yigit bo'lib, boshqa paytda mushakdor ko'rinishi mumkin ediyu, lekin Emmetning yonida kichkina ko'rinardi. Uning tabassumi chiroyli edi. Ayol esa xuddi yovvoyilarga o'xshar, ko'zlari Emmett bilan Keriga qarab o'ynardi. Uchinchisi unchalik ko'zga tashlanmas va orqaroqda turardi. Ularning ko'zlari ham boshqacha, xuddi vino rangiga o'xshab ketardi.

Chiroyli tabassumli, xushqad mehmon Karlaylga yaqinlashdi.

— Nazarimda beysbol o'yinining ustidan chiqdik, - dedi u fransuz lahchasida. Mening ismim Loran, sheriklarim esa Viktoriya va Jeyms.

— Men Karlaylman. Bular mening oilam Emmett, Keri, Esmi, Rozali, Elis, Edvard va Bella.

Doktor Kallen hammani tezda tanishtirdi, hech kimga alohida to'xtalmadi. O'z ismimni eshitib hayratlandim.

— Bizni ham o'yinga qo'shasizlarmi? - odob bilan so'radi Loran.

— Umuman olganda biz o'yinni tugatdik. Balki keyingi safar? Bizning yurtlarda uzoq bo'lasizlarmi?

Doktor Kallen o'zini juda xotirjam va aslzodalardek nazokat bilan tutardi.

— Biz shimolga ketyapmiz... Shunchaki bu yerlarda kim yasharkan, deb qiziqdik. Anchadan buyon o'zimizga o'xshaganlarni uchratmagandik.

— To'g'ri bu shtatda faqat biz yashaymiz.

Vaziyat bir oz yumshadi. Nazarimda Keri mehmonlarga ta'sir o'tkazib, ularni bir oz tinchlantirdi.

— Qayerda va kimlarni ov qilasizlar? - qiziqdi Loran.

Karlayl savolning birinchi qismini eshitganga soldi va:

— Shu atrofdagi qoyalarda, ba'zan qirg'oq bo'yida... Biz ko'chmanchi emasmiz... Men o'zimizga o'xshagan yana bitta oilani bilaman. Ular Alyaskada yashashadi.

Loran o'ylanib og'irligini u oyog'idan bunisiga tashladi.

— Nahotki bir joyda yashash jonlaringga tegmasa?

— Balki suhbatimizni uyda davom ettiramiz. O'shanda hammasini tushunib olasizlar.

Uy so'zini eshitib Viktoriya bilan Jeyms ko'z urishtirib olishdi Loran esa hayratini yashirdi.

— Juda qiziq! Mehmondo'stligingiz uchun rahmat, - minnatdorona jilmaydi u. — Ontariodan chiqqanimizdan buyon qachon oxirgi marta yuvinganimizni ham eslolmayman, - dedi u chiroyli va ozoda kiyingan Karlaylga qarab.

— Xafa bo'lmangu, lekin sizlardan bu hududda ov qilmasliklaringizni iltimos qilaman. Oilamizga ortiqcha e'tibor tortishni istamaymiz.

— Albatta-albatta! - dedi tushunib Loran. Sizlarning hududga bosh suqmoqchi emasdik. Yaqindagina Sietlda ovqatlandik, - kuldi u.

Butun tanamga chumoli o'rmalagandek bo'ldi.

— Marhamat qilinglar bizning uyga. Edvard bilan Bella hozir jipni haydab kelishadi, - dedi xotirjam doktor Kallen. Doktor gapini tugatmasidan uch narsa ro'y berdi: shamol sochlarimni to'zg'itdi, Edvard darhol hushyor tortdi, Jeyms esa men tomonga keskin o'girildi. U hayajondan titrab ketdi. Bir lahzada hamma esankirab qoldi. Jeyms men tomonga tashlanib, to'rt oyoqlab qarshimda turib qoldi. Edvard ham tishlarini ko'rsatib himoyaga shaylandi. Ular haqiqiy yirtqichdek irillashardi. Umrimda bunaqa tovushni eshitmaganman. Qo'rquv butun tanamni egallab jonsiz holga keltirdi.

Edvard bilan Jeyms har lahzada bir-biriga tashlanishga tayyordek qotib qolishdi.

— Bu kim bo'ldi? - hayratlanib alangladi Loran.

— U biz bilan! - dedi Karlayl o'zingni bos degan ohangda Loranga. Chunki uning ko'zlari chaqnab ketgani hammaga sezilgandi.

— O'yinga yaxna olib kelasizlarmi? - qiziqdi Loran men tomon qadam tashlarkan. Edvard yanada qattiqroq irilladi, shundan keyin Jeyms bir oz tisarildi.

— U biz bilan dedim-ku! - eslatdi Karlayl har bir so'zini chertib-chertib.

— Lekin u odam-ku! - tushunmadi Loran.

— Xuddi shunday! - gapga aralashdi Emmett mushaklarini o'ynatib. U Loranning ko'zlariga tap tortmay tik qarab turardi. Mehmon sekingina oyoqqa turdi. U chaqnagan ko'zlarini hamon mendan uzmasdi. Edvard o'rnidan qimirlamadi, u meni xafa qilgan har qanday kimsani tilkalab tashlashga tayyor turardi.

— Nazarimda hali bir-birimiz haqimizda ko'p narsani bilmaymiz shekilli, - dedi Loran murosa ohangida.

— Haq gap, - gapni qisqa qildi Karlayl.

— Lekin baribir taklifingizdan xursandmiz. Qizga tegmaymiz, so'z beramiz! Sizning hududingizda ov ham qilmaymiz!

Jeyms Kallenning o'g'illaridan qo'rqib ketgan Viktoriya bilan yana ko'z urushtirib oldi.

— Sizlarga yo'l ko'rsataman, - dedi Karlayl keyin Kallenlar oilasi chaqirilmagan mehmonlardan himoya qilmoqchidek birgalikda meni o'rab olishdi.

— Ketdik Bella, - shivirladi Edvard.

Lekin men qo'rqqanimdan yerga yopishib qolgandim, qimirlashga ham qo'rqardim. U qo'limdan tutib sudradi. Elis bilan Emmett ortimizdan soyadek ergashishdi. Xuddi jonsiz qo'g'irchoqdek Edvardning yonida ketarkanman, doktor Kallen qonxo'r mehmonni ergashtirib ketayotganini o'z ko'zim bilan ko'rish uchun o'girilishga ham qo'rqdim.

Edvard meni o'rmon tomon yetakladi, o'rmonga kirganimiz zahoti esa yelkasiga opichib qochishga tushdi. Men uning bo'yniga mahkam yopishdim, ortimizdan Emmett va Elis yeldek uchib kelayotgani sezilib turardi. Kallenlar xuddi arvohek qorong'u o'rmonda uchib borishardi. Bugun Edvard oldingidek hayajonlanmas, balki bor kuchi bilan yugurardi. Akasi bilan singlisi unga zo'rg'a yetib borishardi. Ko'z ochib yumguncha jip turgan joyga yetib keldik. Edvard qadamini sekinlashtirmay meni orqa o'rindiqqa uloqtirdi.

— Kamarlarini taqib qo'y! - buyurdi u izimizdan yetib kelgan Emmettga.

Elis allaqachon oldingi o'rindiqda ukasining yoniga joylashgandi. Mashinani uchirib borarkan Edvard nimadir deb g'o'ldiradi. Qoya toshlardan iborat yo'l g'ira-shira qorong'ulikda yanada vahimaliroq ko'rinardi. Elis bilan Emmett negadir oynalarga yopishib yo'ldan ko'z uzishmasdi. Nihoyat katta yo'lga chiqdik, tezlik kamaymagan bo'lsada, Forksga emas, teskari tomonga qarab ketayotganimizni sezib qoldim.

— Qayerga ketyapmiz?

Savolimga hech kim javob bermadi, hatto qarab ham qo'yishmadi.

— Edvard! - qichqirdim. — Meni qayerga olib ketyapsan?

— O'rmondan uzoqroqqa va iloji boricha tezroq! - dedi u yo'ldan ko'z uzmay.

— Orqaga qaytar! Meni uyimga olib borishing kerak! - jon-jaxdim bilan tasmalarni yechishga urindim.

— Emmett! - dedi u akasiga ishora qilib. Ayiqdek kuchli Emmett qo'llarimdan mahkam tutdi.

— Edvard, iltimos, bunday qilolmaysan...

— Bella, iltimos qilaman, o'zingni bos!

— Bosolmayman! Uyimga olib borib qo'y! Dadam butun politsiyani, ham FBRni ham oyoqqa qo'yadi! Ular ota-onangning yoniga kelishadi. Keyin hammalaring bu yerlardan ketishlaring yoki uzoq payt berkinib yurishlaring kerak bo'ladi!

— O'zingni qo'lga ol Bella! - sovuq ohangda to'ng'illadi Edvard. — Biz bundan ham mushkul vaziyatlarga tushganmiz.

— Hayotimni barbod qilishga haqqing yo'q! - g'azabdan titrab ketdim.

— Edvard mashinani to'xtat! - endi Elis ham iltimos qila boshladi. U opasiga o'qrayib qo'yib gazni yanada qattiqroq bosdi.

— Quloq sol, unga nisbatan adolatsizlik qilolmaysan!

— Sen hech nimani tushunmaysan! - g'azab bilan baqirdi Edvard. Oldin uning sira ovozini balandlatganini eshitmagandim. U tezlikni yana oshirdi. — U ovchi-ku Elis. Ko'rmayapsanmi? Haqiqiy izquvar, agar kerak bo'lsa...

Emmett toshdek qotdi.

— Edvard to'xtat, - dedi Elis buyruq ohangida.

Tezlik soatiga yuz yetmish kilometr ga chiqdi.

— To'xtat dedim senga!

— Elis hech bo'lmasa sen tushungin. Men uning fikrini o'qidimku! U dunyodagi eng kuchli izquvar! Bunaqalar hamon mavjudligini tasavvur ham qilolmasdim. Unga faqat Bella kerak! U bugunoq ovga chiqadi!

— U qayerdaligimizni bilmaydi....

Edvard opasining gapini bo'ldi:

— Hididan iz olish unga qiyinmi? Uning miyasidagi reja Loran biznikiga borishga rozi bo'lmasidan ilgari paydo bo'ldi!

Shundagina vaziyat men o'ylagandan ko'ra og'irroqligini tushunib yetdim.

— Dadam! - qichqirib yubordim xayolimga kelgan fikrdan dahshatga tushib. — Dadamni u yerda qoldira olmaysizlar... Jeyms dadamni burdalab tashlaydi! - Men yana Emmettning qo'lidan chiqishga harakat qila boshladim.

— U to'g'ri aytyapti! - dedi Elis. Shundan keyingina mashinaning tezligi bir oz pasaydi.

— Kelinglar, yaxshisi barcha variantlarni muhokama qilib olaylik, - dedi Elis bosiqlik bilan.

Edvard keskin tezlikni pasaytirdi va qattiq tormoz berib mashinani yo'l chetiga to'xtatdi. Mashina qattiq to'xtaganidan boshimni salon chetiga urib oldim.

— Hech qanaqa boshqa yo'limiz yo'q! - jahl bilan o'shqirdi u.

— Men dadamni tashlab ketolmayman! - baqirdim men ham.

— Jim bo'l, Bella!

— Uni uyiga olib borish kerak, - gapga arlashdi Emmett.

— Yo'q! - Edvard ko'nmadi.

— Quloq sol, biz bor ekanmiz u hech nima qila olmaydi! Bellani yoniga yaqinlashishga ham qo'ymaymiz uni.

— Izquvar uni ta'qib qiladi!

— Men ham! - sevindi Emmett.

— Sen uning fikrini o'qimading, shu sabab ham tushunmayapsan! U fikridan qaytmaydi, demak uni o'ldirishdan boshqa ilojimiz yo'q!

— Yaxshi fikr, - rostakamiga quvondi Emmett.

— Yonidagi ayol - Viktoriya ham unga yordam beradi. Agar ish janjalgacha borib yetsa, Loran ham dushmanimizga aylanadi.

— Baribir biz ko'pmiz! Qolaversa, boshqa yo'li ham bor, - gap qo'shdi Elis.

Edvard ko'zi bilan singlisini yeb tashlagudek bo'ldi:

— Boshqa yo'li yo'q dedim-ku!

Emmett ikkalamiz ularga anqayib qarab qoldik. Lekin Elis men o'ylagandan ko'ra irodaliroq ekan, ko'zini olib qochmadi. Aka-singil bir daqiqa davomida bir-birini burovga olib turishdi. Sabrim chidamay aralashdim:

— Men ham o'z taklifimni aytsam bo'ladimi?

— Yo'q! - o'shqirdi Edvard va bu ishi bilan Elisning battar jahlini chiqardi.

— Bir bora meni ham eshitinglar, - iltimos qildim men. — Meni uyimga olib borasizlar...

— Buni xayolingga ham keltirma! - gapimni bo'ldi Edvard, lekin men baribir davom etdim:

— Sizlar meni uyimga olib borasizlar, men dadamga Finiksga ketishimni aytaman va darhol narsalarimni yig'ishtiraman. Ungacha izquvar Forksda bo'ladi. Sizlar bir oz uning g'ashiga tegib keyin meni shahardan olib chiqib ketasizlar. Jeyms izquvar dadamni o'z holiga qo'yib, meni ta'qib qilishga tushadi. Shunda dadam ham FBRga xabar bermaydi, sizlar esa meni istagan joyga yashirishingiz mumkin bo'ladi...

Kallenlarning hayronlikdan og'zi ochilib qoldi.

— Qara-ya! - ochiqchasiga hayratlandi meni ahmoq deb o'ylagan Emmett. — Uning farosati joyida!

— Yomonmas, lekin dadasini ham yolg'iz qoldirib bo'lmaydi, juda xavfli, - dedi o'ylanib Elis.

So'nggi gap Edvardda edi.

— Jeymsning g'ashiga tegish xatarli, - dedi u ikkilanib.

— Biz bormiz-ku! - Emmett yana mushaklarini o'ynatdi.

Elis o'ylanib qoldi.

— Shoshmanglar, Jeyms bizga qarshi chiqishi menga ko'rinmayapti... Yo'q, u biz Bellani himoya qilishni bas qilgunimizcha kutadi...

— Lekin biz uni tashlab qo'ymasligimizni ko'p o'tmay tushunadi, - hozirjavoblik qildi Edvard.

— Meni uyimga olib borib qo'yishingizni talab qilaman! - baqirdim sabrim chidamay.

Edvard chakkalarini asabiy ishqalay boshladi.

— Iltimo-o-s, - o'tindim men. Endi u ikki bukchayib yuzini qo'llari bilan berkitib oldi.

— Izquvar keladimi yo'qmi, baribir uyingda qolmaysan. Dadangga Forks joningga tekkanini va hoziroq ketishingni aytasan. Xohlasang boshqa bahona top, menga farqi yo'q. Nima bo'lsa ham, dadang ishonishi kerak. Narsalaringni sumkaga joylab pikapingga o'tirasan. Albatta, dadang seni yo'ldan qaytarmoqchi bo'ladi, lekin sen quloq solma, ortiqcha gap gapirma!

Bor yo'g'i o'n besh daqiqa vaqting bo'ladi. Tushunarlimi?! Uyinga qadam qo'yganingdan chiqib ketguningcha o'n besh daqiqa! - Edvard gapini tugatmay motorni o't oldirdi va mashinani keskin burib orqaga Forksga qarab uchirib ketdi.

— Emmett... - deb o'tinib qaradim unga. Hamon bilaklarimni mahkam ushlab turgani esiga tushib "kechirasani" dedi va qo'limni bo'shatdi.

Bir necha daqiqa davomida salonda faqat mashina motorining guvillagani eshitilib turdi. Sukunatni Edvard buzdi:

— Qanday harakatlanishni kelishib olaylik. Agar izquvar uyda bo'lmasa, men Bellani eshikkacha kuzatib qo'yaman. Emmett sen hovli atrofini kuzatasan. Elis sen esa pikapni. Men Bella bilan uyga kiraman. Biz chiqib ketganimizdan keyin ikkalangiz ham uyga borib bor gapdan Karlaylni xabardor qilasizlar...

— E, yo'q! - e'tiroz bildirdi Emmett. — Men sen bilan boraman!

— O'ylab ko'r, Emmett men qancha payt qolib ketishimni bilmayman-ku.

— Bir to'xtamga kelmaguningcha men seni yolg'iz qoldirmayman!

Edvard xo'rsindi.

— Izquvar ovni boshladi, shoshilishimiz kerak!

— Biz undan oldin yetib boramiz! - ishonch bilan gapirdi Elis. Keyin birdan esiga tushib ketdimi:

— Jipni nima qilamiz? - deb so'radi.

— Uyga tashlab kelasani, - jerkib berdi Edvard.

— Yo'q, unday qilolmayman, - dedi bosiqlik bilan Elis. Ukasi yana so'kinishga tushdi.

— Pikapimga hamma sig'maydi.

Gapimga hech kim e'tibor bermadi.

— Balki bir o'zim ketganim ma'quldir... - dedim sekingina.

Bu gapim darrov Edvardning qulog'iga borib yetdi.

— Xudo haqqi Bella, bir marta bo'lsada mening aytganimni qilaylik!

— Dadam ahmoq emas, - e'tiroz bildirdim. — O'z-o'zidan Forksdan chiqib ketsam, sen shahardan izsiz yo'qolsang... bu unga shubhali tuyulmaydimi?

— Bekor gap!

— Izquvarchi? U meni himoya qilganingni ko'rdi-ku. Agar shaharda qolsang, Jeyms meni ham shu yerda deb o'ylaydi.

— Edvard quloq sol, u to'g'ri gapiryapti! - dedi Emmett mendan ko'z uzmay.

— Butunlay to'g'ri! - aniqlik kiritdi Elis.

— Men unday qila olmayman, - uzib berdi Edvard.

— Emmett ham qolgani yaxshi, Nazarimda Jeyms uning baquvvatligini bildi.

— Nima? - hayratlandi Emmett.

— Sen boplab uning dabdalasini chiqarmoqchi eding-ku! - jig'iga tegdi Elis.

— Bellani yolg'iz qo'yib yuboradi deb o'lyapsizlarmi? - hayratdan qichqirib yubordi Edvard.

— Albatta, yo'q. U bilan men va Keri ketamiz.

— Men unday qila olmayman! - yana e'tiroz bildirdi Edvard. Lekin bu gal unchalik qa'tiy ravishda emas. Gaplarim ta'sir qildi shekilli.

— Forksda bir haftacha yashab turasan, - oynadan yuzini ko'rib darrov gapimni tuzatdim: — Hech bo'lmasa bir-ikki kun. Shunda dadam meni o'g'irlamaganingga ishonadi. Jeyms ham quruq qoladi. Janjallar tugagach, sen yonimga borasan. Elis bilan Keri esa uyga qaytishadi...

Edvard o'ylanib qoldi keyin:

— Qayerda uchrashamiz? - deb so'radi.

— Finiksda! Qayerda bo'lardi?

— Yo'q, Jeyms darrov hid oladi.

— Uni alday olmaymizmi? U sen fikrlarni o'qiy olishingni va Finiks sayohati u uchun maxsus uyushtirilganini ham bilsin. Shunda ta'qib qilish befoydaligini tushunadi.

— Qoyil! - Emmett hushtak chalib yubordi.

— Agar u hammasini sezib qolsa-chi?

— Finiksda yetti million aholi yashaydi, - darrov javob berdim men.

— U kanadalik bo'lsada, telefon malumotnomasidan foydalanishni biladi, - e'tiroz bildirdi Edvard.

— Men onamnikiga bormayman.

— Nima?!

— Men kap-katta qizman, o'zimning tashvishimni o'zim qila olaman.

— Edvard, biz Keri bilan yonida bo'lamiz, - eslatdi Elis.

— Finiksda nima qilaszlar? - so'radi u singlisiga o'girilib.

— Mehmonxonaga yashirib, televizor ko'ri-i-b yotamiz.

— Menga bu fikr juda yoqyapti, - dedi Emmett Jeymsni xumoridan chiqquncha kaltaklashni tasavvur qilib.

— Jim bo'l, Emmett.

— Agar Bella shaharda paytda u kelgindining surobini to'g'rilasak, janjaldan qochishning iloji yo'q. U jarohatlanishi mumkin, sen ham. — Agar Bella ketsa... - Emmett orzu-xayollarga berilib ketdi.

Forksga yaqinlashganimiz sayin jipning tezligi sekinlasha boshladi. O'zimni botir qilib ko'rsatganim bilan oyoqlarimga titroq kirdi. Oyimni, dadamni o'ylab ich-etimni yerdim.

— Bella... - Edvard gap boshlashi bilan Emmett va Elis xuddi buyruq berilgandek oynaga o'girilishdi. — Iltimos, ehtiyot bo'l, o'zingni asra. Agar senga bir gap bo'lsa... Tushunyapsanmi...

— Ha, - shivirladim men.

Edvard singlisiga o'girilib so'radi:

— Keri eplaydi deb o'ylaysanmi?

— Edvard unga ishon, iltimos... Oxirgi paytlarda o'zini juda yaxshi tutyapti-ku!

— O'zing-chi?

O'rmon parisidek nozanin Elis o'tkir tishlarini yalong'ochlab shunday nara tortdiki, dahshatdan mashina o'rindig'iga yopishib qoldim.

Edvard esa mamnun jilmaydi.

— Faqat o'zbilarmonlik qilma, - qo'shib qo'ydi gap oxirida.

XIX bob. Xayrlashuv

Uyimizda chiroq yonib turardi, demak dadam hali uxlamagan, meni kutib o'tiribdi. Dadam qo'yib yuborishi uchun arzirli bahona topishim kerak. Bilib turibman, janjalsiz baribir iloji yo'q.

Edvard mashinasini hovlida turgan pikapim yonida to'xtatdi. Hammamiz birdan hushyor tortdik. Kallenlar tiq etgan tovushga quloq solib, har bir soyaga qarab, shamolni ham hidlab ko'rib keyin motorni o'chirishdi.

— U bu yerda yo'q, - dedi Edvard. Emmett menga tasmalarni yechishga yordam berdi.

— Xavotir olma, Bella. Muammolarni o'zimiz hal etamiz, - dedi u izquvarning jazosini o'zi berishiga ishora qilib.

Emmetga qarab ko'zlarimga yosh to'ldi. Qiziq, biz yaxshi tanish emasmiz, lekin u bilan xayrlashgim kelmayapti. Ko'z yoshlarim yuzimni yuva boshladi.

— Elis, Emmett joy-joylaringni egallanglar! - buyruq berdi Edvard. Aka-singil shu zahoti qorong'ulikka sho'ng'ib ketishdi. Edvard esa meni mashinadan tushirdi. Uning qo'llari shunchalik baquvvat va ishonchli ediki... U gap-so'zsiz meni uyga yetaklab borarkan qorong'ulikda ham o'tkir nigohini his qilib turardim.

— O'n besh daqiqa! - eslatdi u.

— Yaxshi, - dedim men ko'z yoshlarimni tiya olmay.

Ayvonga yetganda to'xtab uning yuzini qo'llarimga olib ko'zlariga tikildim.

— Men seni yaxshi ko'raman. Nima bo'lishidan qat'iy nazar, baribir yaxshi ko'raveraman...

— Bella, senga hech nima bo'lmaydi, - so'z berdi u.

— Faqat iltimos, dadamga g'amxo'rlik qilgin. Hozir qiladigan ishim uchun u mendan qattiq xafa bo'ladi... Keyin kechirimga loyiqmanmi, yo'qmi bilmayman...

— Uyga kir, Bella, bo'laqol, vaqt ketyapti... - u meni eshikka tomon itardi.

— Yana bir gap... - yig'i aralash shivirladim shoshib. — Bugun mening gaplarimni poylama...

Edvard eshik dastasiga yopishganini ko'rib men shoshib uning lablariga yopishdim. Lekin u bir harakat bilan meni o'zidan ajratdi va dahlizga qarab itardi.

— Ko'zinga ko'rinma, Edvard! - baqirdim men uyga otilib kirarkanman.

— Bella?! - Mehmonxonada meni kutib o'tirgan dadam qo'rqib peshvoz yugurdi.

— Meni tinch qo'ying! - qichqirgancha zinadan yugurib chiqdim va xonamga kirib eshikni qulflab oldim. Karavot tagidan chemodanni olib kiyimlarimni sola boshlaganimda, ortimdan chiqqan dadam eshikni gursillatib ura boshladi.

— Bella, senga nima bo'ldi, tinchlikmi? Eshikni och! - dadam sho'rlik rostmanasiga qo'rqib ketgandi.

— Oyimning yoniga qaytaman!

— U seni xafa qildimi? - taxdid bilan so'radi dadam.

— Yo'q! - qichqirdim men va shkafdagi kiyimlarimni olish uchun o'girildim. Ortimda Edvard bir quchoq kiyimimni quchoqlab so'zsiz turardi.

— Edvard seni tashlab ketdimi?

— Yo'q!

— Unda nima bo'ldi axir?

— Men uni tashlab ketdim! - qichqirdim sumka yopqichini berkitolmay. Edvard darhol qo'limdan sumkani oldi va chaqqonlik bilan yopib yelkamga ilib qo'ydi.

— Men pikapda kutib turaman, tezroq tushaqol! - shivirladi u va meni eshik tomonga itardi.

Chuqur nafas olib eshikni ochdim va jahl bilan dadamni itarib, sumkamni sudrab zinadan tusha boshladim.

— Iltimos, nima bo'lganini tushuntir, - iltimos qildi dadam. — U yigit senga yoqardi-ku, nima bo'ldi o'zi?

Dadamga azob berayotganimni tushunib o'zimni yomon ko'rib ketdim, oshxonaga yetib ortimga o'girildim:

— Ha, men uni yaxshi ko'raman! Hamma muammo shunda! Bu munosabatlarga barham bermasam bo'lmaydi! Menga buni keragi yo'q! Bu ovloqda bir umr qololmayman. Hoziroq ketaman! - dadamning azobli yuzini ko'rishga ortiq toqatim yetmay o'zimni tashqariga urdim.

— Bella, qizim shoshma, hozir ketolmaysan! Yarim tunda qayoqqa borasan?

— Charchasam pikapda dam olaman.

— Hech bo'lmasa bir haftagina shoshma! - yig'lagudek bo'ldi dadam. — Bir haftada onang Finiksga qaytadi.

— Nima? - mavzuning bunday o'zgarishi men uchun kutilmagan hol edi.

Dadam gapiga quloq solayotganimdan quvonib davom etdi:

— Sen yo'g'ingda onang qo'ng'iroq qildi. Floridada nimadir bo'libdi, yaqinda ular qaytisharkan.

Ojizligim uchun o'zimni yomon ko'rib ketdim. Chunki vaqt cho'zilgan sayin dadamning hayoti xavf ostida qolayotganini bilib turardim.

— O'zimning kalitim bor, - deb eshikni ochmoqchi edim dadam o'tingandek menga qo'lini cho'zdi. Tezroq uni qattiqroq xafa qilmasam, vaqt ketyapti.

— Qo'yvoring meni, dada! - baqirdim alam bilan. — Forksingizni ko'rishga ko'zim yo'q!

Shu ahvolda qop-qorong'u hovliga yugurib chiqdim. Jip mashinasi allaqachon ko'zdan yo'qolgandi. Baxtinga oxirgi gaplarim dadamga og'ir botdi va u ostonada esankiraganicha qotib qoldi. Lekin nima demasin u meni baribir to'xtata olmasdi. Sumkani kuzovga uloqtirib, mashinaga o'tirdim.

— Ertaga qo'ng'iroq qilaman, - qichqirdim dadamga. Unga hammasini yotig'i bilan tushuntirgim keldi lekin afsuski buning iloji yo'q edi. Pikapim qattiq guvillab yo'lga tushdi. Mashinada o'tirgan Edvard sekingina qo'limdan tutdi. Uyimiz ko'zdan yo'qolgach, esa "mashinani to'xtat" dedi.

— O'zim haydayman! - dedim men qaysarlik bilan ko'z yoshlarimni artarkanman. Shunda u meni so'zsiz belimdan ushlab ko'tardi, bir lahza pikap boshqaruvsiz qoldi. Qo'rqishga ulgurmasimdan u rulga o'tirdi.

— Uyimizni topa olmaysan-ku, - tushuntirdi u. Ortimizdan chiroqlari ko'zni qamashtirib boshqa mashina paydo bo'ldi.

— Elis kelyapti, - tinchlantirdi u meni.

— Izquvar qani? - dedim dadamning rangi oqarib ketgancha qarab qolganini tezroq unutish uchun.

— U tomoshangning oxirini eshitdi, - dedi tund ahvolda Edvard.

— Dadam xavf ostida emasmi?

— Xavotirlanma, Jeyms ortimizdan quvib kelyapti.

— Charchaguncha yugurtirsak bo'lmaydimi?

— Yo'q, - dedi Edvard va tezlikni oshirdi.

Shunda rejam mukammal emasligini tushundim.

Tashqaridan ko'z uzmay borarkanman, bir mahal oynadan kimningdir sharpasi sezildi. Qo'rqqanimdan qichqirib yubordim, lekin Edvard og'zimni yopib ulgurdi.

— Bu Emmett.

Keyin qo'rqma degandek yelkamdan quchdi. Pikap uyqudagi shaharni ortda qoldirib shimolga uchib borardi.

— Forks shunchalik joningga tekkanidan xabarim yo'q ekan, - meni yomon xayollardan chalg'itish uchun gap boshladi Edvard. — O'rganib qoldingmi deb o'ylagandim. Hayotingga bir oz bo'lsada rang bera oldim deb o'zimni o'zim aldagan ekanman...

— Dadam bunday munosabatga loyiq emas, - yig'lamsiradim.

Onam ham uni tashlab ketayotganida xuddi shunga o'xshagan gaplarni aytgan. Qiziq, men ham boshqa narsa o'ylab topolmadim. Yomon zarba bo'ldi... Bechora dadam!

— Xavotir olma, u seni kechiradi. Sen o'smir yoshdasan, bu yoshda fel-atvorda o'zgarishlar bo'lib turishini ota-onalar tushunishadi. Hammasi yaxshi bo'ladi dedim-ku, xavotirlanishni bas qil.

Uning taskinidan bir oz tinchlangandek bo'ldim.

— Lekin sensiz qanday yashayman, - shivirladim eshitar-eshitilmas.

— Bu bor-yo'g'i bir necha kun... O'zing shuni xohlading-ku!

— Albatta, boshqa yo'l yo'q edi-da. Nega bunday bo'ldi? - yana yig'lashga tushdim. — U mendan nima xohlayapti o'zi?

Edvard yo'ldan ko'zini uzmadi.

— Hammasiga men aybdorman! Nega seni o'yinga olib bordim? - dedi u alam bilan.

— Gap bunda emas... O'yin yaxshi ketayotgandi. Loran bilan Viktoriya menga e'tibor berishmadi, lekin negadir Jeyms qiziqib qoldi, shunga tushunolmayapman.

Edvard birdan javob bermadi.

— Men uning fikrlarini titkilab ko'rdim, - sekin gap boshladi u. — Bo'lar ish bo'ldi... Qisman o'zing ham aybdorsan. Seni himoya qilishga shoshilganim esa vaziyatni battar mushkullashtirdi. Jeyms maqsadiga erishib o'rgangan. Miyasidan suyagigacha ovchi u. Hayotini xavf-xatarsiz tasavvur qila olmaydi. Biz ham ishtahasini qitiqlab qo'ydik. Shuncha kuchli raqib va shirin o'lja... Agar men bo'lmaganimda u seni o'sha joyning o'zidayoq o'ldirardi... - tishining orasidan g'ijinib gapirdi u.

Ko'nglim behuzur bo'ldi.

— Baribir uni o'ldirishimga to'g'ri keladi shekilli, - to'ng'illadi Edvard. — Lekin bu ishim Karlaylga yoqmaydi.

Mashina to'xtaganidan so'ng Kallenlarning uyiga yetib kelganimizni bildim.

— Vampirlarni ham o'ldirib bo'ladimi? - anchadan buyon miyamni parmalayotgan savolni qo'rqa-pisa tilimga chiqardim. Edvard menga ko'z qiri bilan qarab qo'ydi.

— Birdan bir yo'li bor, - dedi u quruqqina qilib.

— Uning sheriklari ham urishishadimi?

— Viktoriya aniq. Loranni bilmadim. Ular do'st emas, shunchaki hamroh. Qolaversa, Loranga maydondagi ish yoqmadi.

— Jeyms bilan Viktoriya joningga qasd qilishsa-chi?

— Bella, iltimos, bekorchi gaplar bilan boshingni qotirma. Undan ko'ra o'zingni ehtiyot qil.

— U hamon izimizdan kelyaptimi?

— Ha. Lekin uyimizga hujum qilishga haddi sig'maydi. Har holda bugunchalik... - dedi u meni tinchlantirib. Keyin qop-qorong'u yo'lakka rulni burdi.

Zulmat og'ushida Kallenlarning uyi qal'aga o'xshab ko'rinardi. Mashina to'xtab ulgurmasidan Emmett pikap eshigini ochdi va tasmalarni yechib meni mashinadan tushirdi.

Butun oila bizni jam bo'lib kutib turishardi. Karlaylning yonida turgan Loranni ko'rib cho'chib Edvardning ortiga berkindim. Mehmonni ko'rib Emmett irillab yubordi.

— Jeyms bizni ta'qib qilyapti, - axborot berdi Emmett.

— Shundan qo'rqqandim, - dedi mehmon.

Elis chaqqon qadamlar bilan Keriga yaqinlashdi va qulog'iga nimalarnidir shivirladi. Keyin ular shoshib xonalariga ko'tarilishdi. Rozali ularni ko'zi bilan kuzatganicha Emmetning yonida turdi. Qizning charos ko'zlarida oilasi uchun xavotir, menga nisbatan esa nafrat bor edi.

— Jeymsning rejalari qanaqa? - sovuq ohangda so'roqni davom ettirdi Karlayl.

— Kechirasizlar, - to'ng'illadi Loran. — O'g'lingiz bu qizni himoya qilishga shoshilganda qo'rqib ketdim. Jeyms g'azabi qo'zigan.

— Uni to'xtata olasizmi?

— Hech kim va hech nima uni to'xtata olmaydi! - bosh chayqadi Loran.

— Biz to'xtatamiz! - so'z berdi Emmett Loranga g'azab to'la ko'zlarini tikarkan.

— Bu yerda kuch rol o'ynamaydi, - xo'rsindi Loran. — Jeyms juda ayyor va jasur. Yer yuzida uch yuz yil yashab unga o'xshaganini uchratmadim. Shu sabab ham uning

jamoasiga qo'shilganman... - shunday deb Loran ko'zi bilan meni ko'rsatganча Karlayldan so'radi: — Bu qiz shunga arziydimi?

Edvardning qattiq irillashidan uy zirillab ketdi. Mehmon cho'chib devorga yopishdi.

— Bir qarorga kelishingizga to'g'ri keladi, - dedi jiddiy ohangda doktor Kallen.

Loran tushundim deb bosh silkidi.

— Sizga qoyilman doktor Kallen. Lekin o'troq yashash menga to'g'ri kelarmikan... Sizlarga yomonlik tilamayman, ammo Jeysning g'azabini qo'zg'ash yaxshilikka olib kelmasligini aytib ogohlantirib qo'yishni burchim deb bilaman. Endi Alyaskaga borib u yerda yashaydigan oila bilan tanishmoqchiman... Loran o'ylanib turib keyin qo'shimcha qildi: — Undan ehtiyot bo'linglar. Unga munosib baho bermasanglar xato qilasizlar. U bo'ridek sezgir va o'ta aqlli. Odamlar orasida u o'zini suvdagi baliqdek his qiladi. Uni quruq qo'l bilan tutib bo'lmaydi...

Shunday bo'lganidan afsusdaman. Kechiringlar... - boshini egdi mehmon.

— Yaxshi boring! - odob bilan xayrlashdi Karlayl. Loran so'nggi bor shinam xonaga ko'z yugurtirib keyin ketdi.

— U qayerda? - so'radi shu zahoti doktor Kallen o'g'lidan. Esmi esa darhol qandaydir tugmachani bosib, xona derazalari qora parda bilan yopilganda og'zim ochilib qoldi.

— Daryo bo'yida, bizdan bir mil narida. Ayol esa uni kutyapti.

— Rejang qanaqa?

— Biz Emmett bilan uni chalg'itib turgunimizcha, Keri bilan Elis Bellani janubga olib ketishadi.

— Keyinchi?

— Ular ketgach o'zimiz ov boshlaymiz, - dedi Edvard bir oz ikkilanib.

— Nima ham qilardik, u bizga boshqa imkon qoldirmadi, - xo'rsindi Karlayl. Edvard Rozaliga o'girilib iltimos qildi:

— Bellani yuqoriga olib chiqib u bilan kiyimlaringni almashtiringlar.

— Nega endi? U menga kim bo'ladi? Uni deb shuncha muammo va noxushlik! - qizning ovozi shunchalik nafrat ko'p ediki, qo'rqib ketdim.

— Rouz... - shivirladi Emmett uning yelkasiga qo'lini qo'yarkan, lekin qiz uni siltab tashladi.

Edvardning jahli tezligini bilganim uchun bu vaziyatni qanday qabul qilarkan deb qo'rqib turibman. Lekin u Rozalining gapini eshitmagandek onasiga yuzlandi:

— Esmi sizga tayansam bo'ladimi?

— Albatta, - dedi Esmi va qo'limdan tutib tepaga yetakladi.

Qorong'u xonalarning biriga kirganimizdan keyin "bu ish nega kerak o'zi" deb so'radim.

— Izquvarni chalg'itish uchun. Albatta, u darrov gap nimadaligini bilib oladi. Lekin biz vaqtdan yutamiz, - tushuntirdi Esmi kiyimlarini yecharkan.

— Menga katta bo'lsa kerak, - deb ming'irladim. Lekin Esmi quloq solmay tezlik bilan kiyimlarimni yechishga kirishdi. Keyin chaqqonlik bilan meni pastga sudradi. O'zi qachon kiyinib ulgurdi ekan?

Elis katta charm sumka bilan dahlizda kutib turardi. Xuddi latta qo'g'irchoqni sudragandek u qo'limdan sudradi. Erkaklar ham tayyorlanib ulgurishgandi. Doktor Kallen xotini bilan qiziga nimadir tutqazdi.

— Bella, Esmi bilan Rozali sening pikapingni olishadi, - dedi doktor Kallen. - Men Rozaliga qo'rqa-pisa qaradim. U hamon g'azabdan tushmagandi.

— Elis, Keri "Mercedes"ni olinglar. Janubda salobat yarashadi.

Ular bosh silkib ma'qullashdi. — Biz jipda boramiz.

Shundan keyingina doktor Kallen Edvard bilan bormoqchiligini tushundim. Ular ovga chiqishini o'ylab qo'rqib ketdim.

— Elis, - qizini chaqirdi Karlayl. — Ular tuzoqqa tushadimi?

Hamma ko'zini yumib toshdek qotgan qizga qaradi.

— Jeyms sizlarning ortingizdan boradi. Viktoriya esa mashinaning ortidan. Demak biz bemalol chiqib keta olamiz! - dedi u ishonch bilan.

— Unda ketdik! - buyruq berdi Karlayl. Oilasining ko'z o'ngida meni qattiq quchoqlab bo'sa olgan Edvard otasining ortidan yo'lga tushdi. Dovdiragancha qolaverdim. Shunday qilib men uning qarindoshlari bilan yolg'iz qoldim. Yig'laganimni ko'rsatmaslik uchun biror burchakka yashiringim kelardi.

Shu lahzada Esmining qo'l telefoni jiringladi va u ham ketdik dedi.

Kallen xonim ko'z yoshlarimni artib "o'zingni ehtiyot qil" deb, Rozalining ortidan tashqariga yugurdi. Ko'p o'tmay pikapimning guvillagani eshitildi.

Keri bilan Esmi esa sabrsizlik bilan buyruq kutishardi. Nihoyat telefon jiringladi. Edvard Viktoriya Esmining izidan tushganini aytdi. Elis mashinani olib chiqish uchun qorong'ulikda ko'zdan yo'qoldi.

Keri ikkalamiz bir-birimizga qarab qoldik. Qiziq u nimalarni o'ylayapti ekan?

— Bella, sen xato qilyapsan, - dedi u kutilmaganda.

— N-nima? - dedim tushunmay.

— Seni nima qiynayotganini bilaman. Bilib qo'y, sen shunga arziysan! - dedi u ishonch bilan.

— Unchalik emas.. - qizardim men. — Agar sizlarga biror gap bo'lsa... men o'zimni kechirolmayman.

— Adashyapsan, - qaytardi u kulganicha.

Shu zahoti osmondan tushgandek qarshimizda Elis paydo bo'ldi.

— Mumkinmi, - dedi qo'limni ushlashdan oldin odob bilan.

— Sen ruxsat so'raganlarning birinchisi bo'lasan, - kuldim men.

Nozik qo'llar kutilmaganda baquvvat edi. Qiz hech bir qiyinchiliksiz meni xonadan sudrab ketdi, Keri esa ortimizdan chiqdi.

XX bob. Uzoq kutilgan uchrashuv

Cho'chib uyg'onib, qayerga kelib qolganimni tushunolmay turdim. Bo'lib o'tgan voqealardan keyin boshim g'ovlab ketgandi. Atrofga qo'rqa-pisa alangladim, bu kabi fayzsiz xona faqat mehmonxonalarda bo'lishi mumkin. Bu yerga qanday kelib qoldim? Tezlikni ikki hissa oshirib, sassiz uchib ketayotgan "Mercedes" esimda. Charchaganimdan Elisning yelkasiga boshimni qo'ydim, yig'layverib uning ko'ylagini ham ho'l qilib yuborganim ham esimda. Tongga yaqin Kaliforniyaga yaqinlashdik, lekin kechagi voqealar dahshati uxlagani qo'ymasdi. Dili vayron bo'lgan dadamning chehrasi, Rozalining zaharga to'la gaplari, Jeymsning och ko'zlari, Edvardning xayrlashuv bo'sasi... Yo'q, bularni hammasini qayta boshimdan o'tkazishga kuchim yetmaydi. Arizonaning quyoshli vodiylaridan o'tarkanmiz bir kunda qancha masofani bosib o'tganimizga aqlim yetmadi. Mana Finiks, palmalar, turfa gullar ifori, yam-yashil golf maydonlari... Lekin o'z uyimda bo'lishimga qaramay, negadir ko'nglim ravshan tortmadi.

— Aeroport qayerda, Bella? - sekingina so'radi Keri. Cho'chib tushdim. Kun bo'yi hisobidan bu birinchi gaplashishimiz edi.

— O'ninchi shosseda. Hozir o'ngga qayrilamiz.

Qirq sakkiz soat uyqusizlik o'z ishini qilib miyam qotib qolgandi.

— Qayoqqadir uchamizmi? - so'radim Elisdan.

— Yo'q, lekin aeroportga yaqinroq bo'lib turganimiz yaxshi.

Aeroportning ko'chasiga qayrilganimizdan keyin hushdan ketibman. Keyin nima bo'lganini bilmayman.

Stoldagi elektron soat uch bo'lganini bildirib turadi. Lekin kunduzgi uchmi yoki tungi bilib bo'lmasdi. Darpardalar tushirilgan bo'lib, qorong'u xonani xiragina tungi chiroq yoritib turardi.

O'rnimdan zo'rg'a turib oynadan mo'raladim. Ko'cha zim-ziyo, demak tun. Egnimda hamon Esmining kiyimlari, demak Elis meni yechintirmabdi. Alanglab yo'l sumkamni ko'rib quvonib ketdim. Lekin kiyimlarimni almashtirishga ulgurmasimdan eshikdan Elisning mumkinmi degan qo'ng'iroqdek tovushi eshitildi.

— Albatta! - yengil tortdim.

— Qattiq charchaganding, yana bir oz uxlasang, bo'lardi? - g'amxo'rlik qildi qiz. Men bosh chayqadim.

Elis shoshib oyna pardasini tushirdi.

— Derazadan qarash ham tashqariga chiqish ham ta'qiqlanadi, - dedi u jiddiy.

— Yaxshi, - dedim.

— Senga ovqat buyurganman, qo'shni xonada, - jilmaydi qiz. — Edvard sen bizlardan ko'ra tez-tez ovqatlanib turishing lozimligini aytgandi.

— U qo'ng'iroq qildimi? - shoshib so'radim.

— Yo'q, - afsus bilan bosh chayqadi qiz. — Yo'lga chiqishimizdan oldin aytgandi.
- Shunday deya u qo'limdan tutib o'zining xonasiga yetakladi. Bu xonaning menikidan farqi ikki kishilik edi. Keri yangiliklarni ko'rayotgandek televizorga tikilib o'tirardi.

Kichkina stulga o'tirib, ishtahasiz ovqatlana boshladim, lekin taomning ta'mini his qilmasdim. Bir oz o'zimga kelib Keri bilan Elis tez-tez ko'z urishtirib olishayotganini sezib qoldim. Ularning jim o'tirishi ham shubhali edi, qolaversa, ularni reklamalar qiziqtirishiga ham ishonmayman. Elisning menga qarab qo'yayotganini sezib so'radim:

— Tinchlikmi, Elis?

— Hech narsa, - hozirjavoblik qildi qiz. Uning bolalarcha samimiy nigohlariga ishonmadim.

— Endi nima qilamiz?

— Karlaylning qo'ng'irog'ini kutamiz.

— Nega shu paytgacha qo'ng'iroq qilmadi? - Elis ko'zini olib qochdi. — Bu nimasi, qo'ng'iroq qilishi kerak edi-ku?

— Bu hali xabar berishga arziqli gap yo'q degani, - ishontirdi qiz. Lekin yuragim qandaydir noxushlikni sezib turardi.

— Bella, - shubhali ravishda xotirjam gap boshladi yigit. — Xavotir olishingga hojat yo'q. Hammasi yaxshi bo'ladi.

— Albatta, - shivirladim.

— Unda nimadan qo'rquyapsan? - so'radi u. Demak Keri nima his qilayotganimni sezib turibdi, endi meni tinchlantiradi.

— Loran nima deganini eshitmadingmi? - zo'rg'a shivirladim men. — Jeymnsni yengish oson emas, dedi-ku. Agar Karlaylgami, Emmett yoki Edvardga bir gap bo'lsa... - tutildim. — Agar Viktoriya Esmiga ozor bersa-chi, keyin men qanday yashayman? Men uchun hayotlaringni xavfga qo'ymasliklaring kerak edi...

— Bella, bas qil! - gapimni bo'ldi Keri. — Sen umuman keraksiz narsalar haqida qayg'uryapsan. Hech birimiz xavf ostida emasmiz. Yo'q, joydan muammo yasama! Bilsang, oilamiz juda kuchli, biz faqat bir narsadan, seni yo'qotishdan qo'rquyapmiz!

— Lekin nega? - yana e'tiroz bildirishni boshlagandim Elis qo'limdan tutdi.

— Edvard salkam yuz yildan buyon yolg'iz edi, endi esa seni topdi... Uning qanchalik o'zgarib qolganini biz ko'rib turibmizku. Agar senga bir gap bo'lsa, men uning ko'zlariga qanday qarayman?

Elisning gaplaridan keyin bir oz tinchlandim. Kun juda cho'zilib ketgandek tuyilardi. Elis mehmonxona ma'muriga qo'ng'iroq qilib, hozircha bizning xonamizni tozalashmasin deb tayinlab qo'ydi. Shunday qilib, biz oynalari tushirilgan va hech kim ko'rmasada, televizor varanglab yotgan xonada qo'ng'iroq kutib o'tiribmiz. Ko'zimni telefondan uzmaganim uchun ko'zimga telefon kattalashib ketayogandek tuyilardi. Mening qo'riqchi-farishtalarim kutishdek mashaqqatli holatni mendan ko'ra yengilroq kechirishardi. Men xonani qadamlab yurarkanman, ular xuddi tosh haykallardek qimir yetmay o'tirishdi. Faqat ko'zlari bilan har bir harakatimni kuzatib turishardi. Kechga borib bekorchilikdan aqldan ozar holga kelib yotoxonamga kirdim. U yerda Kerining

ta'qibisiz bemalol xayollarga cho'mishim mumkin. Lekin Elisdan qutulish oson emasdi. Televizor shovqinidan charchagan bo'lib, u ortimdan yugurib kirdi. Kerining tasirida bilinmagan vahima o'z ishini qilib yuragimni qamrab oldi. Ag'anayverib charchadim... Oxiri Elisni chaqirdim.

— Eshitaman, Bella.

— Nima deb o'ylaysan, ular hozir nima qilishyapti?

— Karlayl izquvarni shimolga olib ketishni, uni o'sha yerda qopqonga tushirib, hujum qilishni o'ylayapti. Esmi bilan Rozali esa Viktoriyani janubroqqa olib ketishga urinishyapti. Agar ayol aldanganini sezib qolsa, darrov Forksga qaytib, dadangni poylay boshlaydi. Karlayl aloqaga chiqmayaptimi, demak hammasi joyida.

— Ularga hech nima qilmaydimi?

— Bella, senga necha marta aytish kerak, bizga hech nima xavf solmayapti deb!

— Agar shunday bo'lganda, sen menga rostini aytarmiding?

— Ha, men doim rost gapiraman, - dedi Elis jiddiy.

— Haligi... vampir bo'lish uchun nima qilish kerak, Elis? - anchadan buyon qiynab yurgan savolni berdim.

Kutilmagan savol Elisni dovdiratib qo'ydi.

— Edvard senga aytishni ta'qiqlagan, - dedi qiz. Ovozidan ukasining qaroridan noroziligi bilinib turardi.

— Bu adolatdan emas! Bilishga haqqim bor-ku!

— Men ham shunday deb o'ylayman. Aytsam, Edvard meni o'ldiradi, - xo'rsindi Elis.

— Bu unga taaluqli emas. Unga aytmaymiz. Seni o'z dugonamdek ko'rganim uchun iltimos qilyapman, gapirib beraqol.

Elis chiroyli ko'zlari bilan menga sinovchan tikildi:

— Esimda borini aytib beraman, - nihoyat bir qarorga keldi u. — Unutma, bunga ancha bo'lgan. O'shandan buyon men bunaqa ishlarga aralashmaganman. Shu sabab eshitganlaringdan qo'rqma, bu shunchaki nazariya.

Men ma'qul deb bosh silkidim.

— Haqiqiy yirtqichga xos ravishda biz kuch, tezlik, sezgirlik xususiyatlariga egamiz. Qo'shimcha sifatlarimizni aytmam ham bo'ladi. Bunga men va Edvardga berilgan qobiliyat yoki Emmettning kuchi va ko'zni qamashtiradigan darajadagi chiroyni qo'shib tasavvur qilaver. Biz xuddi avval mahliyo etib, keyin halok yetadigan yirtqich gulga o'xshaymiz.

Edvard o'zini gulzorda qanday tutganini eslab jimib qoldim.

— Yana bitta keraksiz xislatimiz biz zaharlimiz. Zahrimiz o'ldirmaydi, aksincha sekin-asta shol qiladi. Bitta tishlash kifoya. Tanaga tushgan zahar kishiga shunaqa og'riq beradiki, qarshilik qilishga holi qolmaydi. Aslida o'lja shundoq ham bizdan qochib qutulolmaydi. Xullas, o'zidagi xislatlardan hamma ham foydalanmaydi. Masalan, Karlayl buni maqtanchoqlik deb hisoblaydi va o'ziga ep ko'rmaydi.

Odatda, qayta tug'ilish bir necha kun davom etadi. Bu qonga qancha zahar tushganiga bog'liq. Yurak urib turar ekan qondagi zahar aylanib o'zgarishlarni yuzaga keltiradi...

Qaltirab ketdim.

— Albatta, bu yoqimli hikoya emas...

— Edvard juda qiynalganini aytib bergandi. O'shanda hech nima tushunmagandim.

— Biz xuddi akulalarga o'xshaymiz...

— Qiziq, sen nega hech nimani eslay olmaysan? - qiziqdim men.

— Bilmadim. Boshqalar uchun bu o'tgan hayotidagi eng dahshatli xotira. Men esa o'zimning oldingi hayotimni umuman eslay olmayman.

Biz xayolga cho'mib indamay qoldik. Kutilmaganda Elis sakrab turdi.

— Nimadir o'zgardi, - qizishib ketdi birdan. U o'ziga o'zi gapirayotgandi. Ular Keri bilan ostonada urilib ketishlariga sal qoldi. Elisning oxirgi gapini eshitgan Keri xonaga yugurib kirgandi. U qizni yelkasidan tutib o'tirishga yordam berdi.

— Nimalarni ko'ryapsan? - so'radi u qizning uzoqlarga termulib turgan ko'zlariga boqib.

Shivirlashidan gapini zo'rg'a tushundim.

— Keng xona, pollari taxtadan, devorlariga ko'zgu o'rnatilgan, devorlari tilla rangda...

— Qayerda u xona?

— Bilmayman. Aniq ko'rishga nimadir xalaqit beryapti.

Ko'rgan narsang qachon ro'y beradi?

— Yaqinda. Izquvar u xonada bugun yoki ertaga paydo bo'ladi. U nimanidir kutyapti. Hozir esa qorong'uda poylab o'tiribdi.

— U nima qilyapti?

— Televizor ko'ryapti.. yo'q menimcha videomagnitofonga kasseta qo'yilgan. Xona qorong'u u ataylab chiroqni yoqmagan.

— Xonani ta'riflab bera olasanmi?

— Yo'q, juda qorong'u.

— Ko'zgulida-chi? Unda nimalarni ko'ryapsan?

— Qora stolda stereoskunaga ulangan televizor. Videomagnitofon ham bor, lekin izquvar uni yoqmaydi. U kutyapti...

Keri hammasini batafsil so'rab oldi.

— Boshqa hech narsa ko'rmayapsanmi? Elis bosh chayqadi.

— Buni qanday tushunish kerak? - sabrim chidamadi. Keri bir muddat jimlikdan keyin javob berdi:

— Bu izquvarning rejalari o'zgarganidan dalolat. U oldin qorong'u xonaga, keyin ko'zguli xonaga keladi.

— Bu xonalar qayerdaligini bilmaymizmi?

— Yo'q.

— Lekin Karlayl uni poylab turgan Washington tog'lariga bormasligini bilamiz. Jeyms dadamni aldashni eplabdi... - dedi o'ychan Elis.

— Karlaylga xabar beramizmi?

Elis bilan Keri ko'z urishtirib olishdi, shu mahal telefon jiringlab qoldi. Men qimirlab ulgurmasimdan telefon qizning qo'lida edi.

— Xo'p, - dedi u narigi tomonning gapiga quloq tutib, — Men uning qayerdaligini bilaman, - shunday deya ko'ziga ko'ringanlarini batafsil ta'riflab berdi. — U samolyotga o'tirib yo'lga chiqadi va o'sha xonalarga boradi.

Qiz yana bir daqqa davomida dadasining gapiga quloq tutib keyin meni chaqirdi.

— Bella, seni!

Shoshib go'shakni oldim.

— Salom, - Edvardning yoqimli lekin horg'in tovushi eshitildi.

— Xayriyat, sendan juda xavotirlandim.

— Bella, o'zingni ehtiyot qilishni o'yla dedim-ku, senga, - dedi u og'ir xo'rsinib.

U bilan gaplashib qushdek yengil tortdim.

— Hozir qayerdasizlar?

— Vankuverda. Afsuski, uni qo'ldan chiqardik. U juda puxta.

Men uning fikrini o'qimasligim uchun ma'lum masofa saqlab yuribdi. Hozir u bu yerdamas. Samolyotda qayoqqadir uchgan. Nazarimda u tezda Forksga qaytib, qidiruvni boshqatdan boshlaydi...

Men telefonda gaplashayotganimda Elis Keriga nimalarnidir shivirlay boshladi.

— Asosiysi xavotirlanma, biz seni qayerga yashirganimizni Jeyms hech qachon ham bilmaydi. Elis bilan Keriga quloq sol. Biz uni qidirib topishga harakat qilamiz.

— Men yaxshiman. Esmi dadamdan xabar olib turibdimi?

— Ha, Viktoriya shaharni aylanib chiqdi, uyingga ham borgandi lekin dadang ishda edi. Qo'rqma u dadangga tegmaydi, qolaversa Esmi bilan Rozali uni ko'zdan qochirishmayapti.

— Unga nima kerak o'zi?

— Sening izingni topmoqchi shekilli. Butun shaharni titib topa olmabdi.

— Dadam sog'-salomatligiga ishonching komilmi?

— Albatta. Esmi yigirma to'rt soat davomida undan ko'z uzmayapti. Yaqinda biz ham shaharga qaytamiz. Izquvarni albatta topamiz.

— Seni juda sog'indim.

— Bilaman, Bella, gapimga ishon. Yuragim sen bilan Arizonaga ketgandek.

— Tezroq kelib, olib ket unda.

— Yana bir oz sabr qil, chala qolgan ishlarimni bitirib olay...

— Men seni yaxshi ko'raman.

— Shuncha azobga qo'yganimga qaramay, men ham seni yaxshi ko'raman desam ishonasanmi?

— Albatta, ishonaman, - boshimga tushgan balolarga u o'zini aybdor sanayotgandi.

— Tezda boraman.

— Kutaman!

— O'zingni ehtiyot qil, - shivirladi u va aloqa uzildi.

Gaplashib bo'lib o'girilsam, Elis bilan Keri qog'ozga nimalarnidir chizib o'tirishibdi.

Sekin yaqinlashib Elisning yelkasi osha mo'raladim.

Pollari parket, devoriga ko'zgu yopishtirilgan uzun xona...

— Bu axir balet sinfi-ku, - to'satdan og'zimdanda chiqib ketdi.

Ikkalasi ham yalt etib menga qarashdi.

— Bu xona senga tanishmi? - so'radi Keri u xotirjam gapirishga urinsada, ovozidan hayajonlanayotgani bilinib turardi.

— Sakkiz yoshimda balet mashg'ulotiga qatnardim. Xona xuddi o'shanga o'xshab ketardi. - Dahlizda ota-onalar kutadigan joy bo'lib, maxsus oynadan ular bizni ko'rib turishardi. O'shanda xona xuddi shunaqa ko'rinishda edi.

Elis hayratdan qotib qoldi.

— Yo'q, bo'lishi mumkinmas, barcha balet sinflari bir xil...

Men cho'chib ketdim.

— Shunchaki tanish ko'rindi...

— U yerga qaytishinga biror sabab bormi?

— Yo'q, bilmadim... O'n yil bo'ldi, qolaversa, raqs tushishni umuman o'rgana olmaganman.

— Demak, bu sinfningsenga aloqasi yo'q, shundaymi? - yana so'radi Elis.

— Rosti bilmayman. Bu o'sha studiyami yoki boshqasimi aniq bilmayman.

— Sen qatnagan studiya qayerda joylashgandi? - qiziqdi Keri.

— Uyimizga yaqin joyda, - dedim Elisning xavotirli nigohini ko'rib.

— Demak u shu yerda, Finiksdanda? - hamon xotirjam so'radi Keri.

— Ha, - tasdiqladim men. — Kaktus ko'chasida.

Yana hammamiz suratga tikilib qoldik.

— Elis qo'l telefoningsdan foydalansam maylimi?

— Albatta. Faqat u Vashington raqamlarida.

— Unda oyimga qo'ng'iroq qilaman.

— Oying Floridada emasmi?

— To'g'ri, lekin shu kunlarda qaytmoqchi edi. Yana uyga kirmasin... - gapimni tugata olmadim. Qizil sochli qiz dadamning uyini titkilab, maktab hujjatlarimni titkilayotganini tasavvur qilib qo'rqib ketdim.

— Qayerga qo'ng'iroq qilmoqchisan?

— Oyimning uyiga. Oyim ko'pincha avtojavob bergichdanda gaplarni eshitadi.

— Keri sen nima deysan?

— Xavotir oladigan joyi yo'q. Faqat qayerdaligimizni aytmasang bo'ldi.

Men shoshib tanish raqamlarni tera boshladim. Go'shakdanda oyimning quvnoq tovushi ma'lumotni qoldirishingiz mumkin dedi.

— Oyi! - quvonib ketdim. — Sizga bir gapni aytishim kerak, bu juda muhim. Ma'lumotimni eshitganingiz zahoti, mana shu raqamga qo'ng'iroq qiling.

Elis shoshib raqamlarni qog'ozga yozdi, men esa ikki marta qaytarib o'qib berdim. — Men bilan gaplashmasdan biror ish qilmang, iltimos... Xavotir olmang, hammasi yaxshi, shunchaki sizga zarur gapim bor. Qo'ng'irog'ingizni kutaman, xayr.

Endi nima bo'lsa ham oyim uyga qaytmasin deb iltijo qila boshladim. Dadam bilan ham gaplashgim keldiyu, lekin ishdan kelmagan bo'lsa kerak. Noxush xayollarni quvish uchun yangiliklarni tomosha qila boshladim. Nazarimda umriboqiylik bilan birga sabr ham kelsa kerak. Chunki 24 soat bekorchilik Keri bilan Elisga umuman ta'sir qilmadi. Elis xayoliga ko'ringan meni vampir kutishi mumkin bo'lgan xonani chizar, Keri esa qotib o'tirardi. Onamning qo'ng'irog'ini kuta-kuta televizor qarshisida uxlab qolibman. Elisning muzdek qo'llari tekkanda uyg'onib ketdim, u meni ko'tarib o'rnimga yotqizdi, keyin yana uxlab qoldim.

XXI bob. Kutilmagan qo'ng'iroq

Tong saharlab uyg'ondim. Ilgarigi kun tartibim o'tgan hayotimga qo'shilib barbod bo'ldi shekilli. O'rnimdan turmay, qo'shni xonadan eshitilayotgan Elis va Kerining ovozigiga quloq tutib yotdim. Qiziq, kundan kunga ularni yaxshi eshitadigan bo'lib boryapman. Nahotki, eshitish qobiliyatim kuchaygan bo'lsa? Bir ozdan keyin zo'rg'a o'rnimdan turib, gandraklagancha mehmonxonaga chiqdim. Soat tungi ikkilar edi. Ular divanda o'tirishar, Elis hamon chizar, yigit esa tepasida qiziqish bilan qarab turardi. Ular ishga shunchalik berilib ketishgandiki, mening yaqinlashganimni payqashmadi ham.

— U yana nimanidir ko'rdimi? - so'radim sekingina Keridan.

— Ha, izquvar videomagnitofonli qorong'u xonaga qaytdi. Bu safar chiroqni yoqdi.

Qog'ozda to'rtburchak shaklidagi kichkina xona chizilgan bo'lib, derazasi janubga qaragan edi. Devorning ikkinchi tomonida kamin, yonida divan va kichkina stol, uning ro'parasida televizor va videomagnitofon turardi.

— Telefon bu tomonda, - shivirladim stol tomonni ko'rsatib. Ikkalasi ham cho'chib menga o'girilishdi.

— Bu oyimning uyi...

Elis o'rnidan irg'ib turib telefonga yopishdi. Men esa so'zsiz oyimning xonasiga tikilganча qoldim. Negadir Keri qizning yoniga shoshilmadi, aksincha menga tomon surilib, sekingina yelkamni silab qo'ydi. Shu zahoti vahimam pasayib, tinchlандim.

Elis shunchalik tez gapirardiki, nima deyayotganini tushunib bo'lmasdi.

— Bella! - dedi bir ozdan keyin qiz. Men indamay unga o'girildim. — Edvard yoningga kelmoqchi. Karlayl ikkalasi seni ma'lum vaqtgacha yashirib turishadi.

— Edvard kelyaptimi? - Bu xabar xuddi zulmatdagi nurdek ko'nglimni yoritdi.

— Birinchi samolyot bilan yo'lga chiqishyapti. Ular bilan aeroportda uchrashamiz, keyin ular seni o'sha yerdan olib uchishadi.

— Oyim-chi? Elis, u oyimni poylab kelgan-ku! - Kerining ta'siri ketdimi, jazavaga tushib qichqirib yubordim.

— Biz Finiksdа qolib, oyingni himoya qilamiz.

— Elis, men taslim bo'lishim kerak. Axir meni va yaqinlarimni bir umr himoya qila olmaysizlar-ku! Uning chekinish niyati yo'q. U meni ta'qib qilmayapti, aslida yaqinlarimdan birini topib, qiynoqqa solmoqchi. Elis, agar ota-onamga bir gap bo'lsa, men chidolmayman...

— Biz uni qo'lga olamiz, Bella! - ishontirishga urindi Elis.

— Agar u senga ham jabr qilsa-chi?! - jazavaga tushdim.

Elis Keriga ma'noli qarab qo'ydi, shundan keyin tanamda kuchli holsizlik his qildim. Ko'zim o'z-o'zidan yumilib, oyog'imda jon qolmadi. Oxirgi kuchimni to'plab Kerining qo'lini siltab tashladim.

— Uxlashni istamayman! - dedim va shoshib xonadan chiqib ketdim.

Eshikni qarsillatib yoparkanman, ustimdan qulflab ham qo'ydim. Hech kimni ko'rishni ham gaplashishni ham istamayman!

Nazokatli Elis bu gal ortimdan ergashmadi. Salkam uch soat o'rnimda maqsadsiz to'lg'anib yotdim. Nimadir qilishim, bu dahshat qurshovidan bir amallab chiqishim kerak. Miyamga tuzukroq fikr kelmadi. Faqat bitta yo'l bor edi. Lekin u maqsadimga yetgunimcha qancha odam jabr ko'radi? Yaxshi hamki, Edvard tezda yonimga qaytadi. Balki uni ko'rsam, miyamda biror reja tug'ilar. Qo'shni xonada telefon jiringlaganini eshitib qaytib chiqdim, jahl bilan chiqib ketganim uchun xijolat bo'ldim. Umid qilamanki, ular meni to'g'ri tushunishadi.

Elis telefonda kim bilandir gaplashar, Keri esa xonada yo'q edi.

— Karlayl bilan Edvard samolyotga chiqishyapti. Soat to'qqizdan qirq besh daqiqa o'tganda Finiksdan bo'lishadi.

— Keri qani?

— Mehmonxona to'lovini to'lagani ketdi.

— Ko'chyapmizmi?

— Ha, oyingning uyiga yaqinroq joyga ko'chamiz.

Qo'qqisdan yana telefon jiringladi. Hayratlanganiga qaraganda Elis bu qo'ng'iroqni kutmagan.

— Allo? - dedi qiz va menga hayron qaradi. — Yo'q, hozir chaqiraman, - dedi. Keyin go'shakni uzatib "oying so'rayapti" dedi.

Telefondan "Bella, Bella" degan tovush eshitildi. Bolaligimda oyim katta yo'lga chiqib ketsam, xuddi telefonda xabar qoldirganimda qanchalik xotirjam gapirishga harakat qilmay, oyim baribir vahima qilishi tabiiy edi.

— Oyi, xavotirlanmang, - dedim Elisga teskari o'girilib. — Men yaxshiman. Hozir nima gapligini tushuntirib beraman... - Meni hayratga solib oyim gapimni bo'lmadi. — Oyi?

— Faqat men aytgan paytda gapirasan! - javob berdi oyimning o'rniga notanish ovoz. Tovush juda chiroyli edi, bunaqasini faqat reklamalarda eshitish mumkin.

— Quloq sol, oyinga ozor bermoqchimasman, faqat buyrug'imni bajarsang bo'lgani! - Qo'rquvdan tildan qolganimni sezib ovoz jimib qoldi. — Barakalla! Endi mening gaplarimni so'zma-so'z qaytar. Gaping iloji boricha samimiy chiqsin! Marhamat qilib: "oyi, yo'lga chiqishingizga hojat yo'q" degin.

Uning aytganini so'zma-so'z qaytardim.

— Bo'lmaydi! - masxara qilib kuldi u. — Yaxshisi, boshqa xonaga o't, bemalol gaplashamiz. Oying jabr tortishini istamaysan-ku, to'g'rimi? Yo'l-yo'lakay "oyi, iltimos, gapimga quloq soling" deysan. Tez bo'l, gapir!

— Oyi, iltimos gapimga quloq soling, - dedim titrab. Elisning xavotirli nigohlari ostida boshqa xonaga o'tib, eshikni yopdim. Qo'rquv butun tanamni egallab olganidan tovonimgacha muzlab ketdim.

— Endi yolg'izmisan? Ha yoki yo'q deb javob ber.

— Ha.

— Sheriklaring gapingni poylamayotganiga ishonching komilmi?

— Ha.

— Mayli. Unda "oyi, gapimga ishonimg" deb ayt.

— Oyi, gapimga ishonimg! - buyrug'ini so'zsiz bajardim.

— Hammasi men o'ylagandan ham yaxshiroq ketyapti... Hatto, uzoq kutishimga ham to'g'ri kelmadi-ya!. Oying ham men o'ylagandan ko'ra tezroq keldi. Zo'r-a, to'g'rimi? Vaqtni cho'zishning nima keragi bor? Bo'ladigan ishning tezroq bo'lgani yaxshi.

Men nima deyishni bilmay indamadim.

— Endi esa qizaloq, gapimga diqqat bilan quloq sol. Ochig'i, do'stlaring jonimga tegdi. Ulardan qochib qutila olasanmi? Ha yoki yo'q deb javob ber.

— Yo'q.

— Afsus, afsus. Fantaziyang keng deb o'ylagandim. Nahotki, oying uchun harakat qilmasang? Javob ber!

Tezroq biror nima o'ylab topishim kerak. Axir aeroportga ketyapmiz-ku! U yerda terminal ham, odam ham ko'p...

— Ha, o'ylab topaman.

— Bu gaping menga ma'qul, - tantana qildi u. — Albatta, yashirinish oson emas, lekin ortingdan "dum" ergashtirsang, oyingga qiyin bo'ladi! Biz haqimizda yetarli ma'lumotga ega bo'lsang kerak. Vaziyatni boshqarish va oyingni bir yoqlik qilish menga muammo emas! Tushunarlimi? Javob ber!

— Ha, - shivirladim ko'z yoshlarimni yutib.

— Yaxshi, Bella. Demak bunday qilamiz: sen oyingning uyiga borasan, stolda telefon raqamlari yozilgan qog'ozni ko'rasan. Telefonda gaplashganimizdan keyin nima qilish haqida topshiriq olasan.

Notanish ovoz meni qayerga chaqirayotganini va bu ishning oxiri nima bilan tugashini sezib turardim. Lekin uning buyrug'ini bajarishdan boshqa choram yo'q edi.

— Tushundingmi?

— Ha.

— Tushgacha qochishga ulgurishing kerak! Kun bo'yi kutishni istamayman. Asosiysi, do'stlaring shubhalanmasligi lozim. Hozir ularga oyim qo'ng'iroq qildi, yonimga kelmoqchi edi, zo'rg'a fikridan qaytardim, deysan. Endi "rahmat, oyi" deb ayt.

— Rahmat, oyi, - ko'z yoshlarim yuzimni yuva boshladi.

— "Men sizni yaxshi ko'raman, tez kunda uchrashamiz" qaytar, bo'li!

Shoshib qaytardim.

— Xayr, Bella. Men ham uchrashuvimizni sabrsizlik bilan kutib qolaman, - xayrlashdi notanish.

Qo'rquvdan telefonni qulog'imdan tushirishga ham holim qolmadi.

Tezroq biror nima o'ylab topmasam bo'lmaydi, qulog'im ostida oyimning dahshat to'la ovozi jaranglagandek bo'ldi... Bir ozdan keyin sekin-asta o'ylash qobiliyatim

qaytib, miyamda reja tug'ila boshladi. Aslida reja tuzishga hojat yo'q. Ko'zguli xonaga borish va u yerda o'limni qarshi olishdan boshqa ilojim yo'q edi. Buyrug'ini bajarganim bilan Jeyms onamni tirik qoldirishiga shubham bor. Balki Jeyms Kallenlarni alday olganidan ruhlanib, onamning hayotini saqlab qolar. Afsuski, hozirgi vaziyatda mening emas, uning aytgani bo'ladi... Lekin shunda ham bir urinib ko'raman... Tezroq o'zimni qo'lga olishim, ikkilanmasdan harakatlanishim kerak. Elis bilan Kerining ko'zini shamg'alat qilib qochishning ilojini toparmikanman? Ular mendan ko'z uzishmaydi-ku! Qo'rquvimni ham sezdirmasligim kerak. Aeroportda qanday harakatlanishimni hozirdan puxta rejalashtirib olmasam keyin vaqt bo'lmaydi.

Demak, Edvardni so'nggi bora ko'rish ham nasib etmaydi. Tezroq ko'zguli xonaga borishim va o'limni qabul qilishga tayyor turishim kerak. U menga shuncha yaxshilik qildi, men esa hatto xayrlashmay qochib ketyapman! O'zimni bosib qo'shni xonaga chiqdim.

Mening rangi ro'yimni ko'rib, Elis qo'rqib ketdi. Miyamda bitta reja aylanardi, uning savollarini kutmay, o'zim boshlashim kerak.

— Oyim xavotirlanyapti, tezroq Finiksga qaytmoqchi. Shoshilmaslikni tayinladim, bilmadim tinchlantirish qo'limdan keldimi, yo'qmi? - poyintar-soyintar nutqimni tugatib, darrov teskari o'girildim. Elis ko'zimdagi tashvishni sezib qolmasinda ishqilib.

— Oyingdan xavotirlanma, unga hech nima bo'lmaydi.

— Elis, oyimga xat yozmoqchiman, uyimizga tashlab qo'ya olasanmi?

— Albatta, - dedi Elis menga shubhalanib qararkan.

Keyin yotoqxonaga berkinib xat yoza boshladim:

"Edvard!

Meni kechir! Oyim uning qo'lida, nima bo'lsada, qutqarishim kerak. Hech bo'lmasa urinib ko'rishim lozim. Iltimos, Elis va Keridan jahling chiqmasin! Agar ularning qo'lidan qocha olsam, mo'jiza bo'lardi. Menga qilgan yaxshiliklari uchun ularga minnatdorchilik bildirib qo'y. Ayniqsa, Elisga. Iltimos, meni qidirma! Izquvar aynan shuni kutib turibdi. Men tufayli kimdir jabr ko'rishini istamayman.

Seni qattiq sevib qoluvchi, Bella".

Xatni buklab konvertga soldim. Ertami kechmi, xat egasini topadi, deb umid qilaman... Endi esa his-tuyg'ularni bir chetga yig'ishtirib qochish rejasini yaxshilab pishirib olishim kerak.

XXII bob. Bekinmachoq o'yini

Qiziq, negadir qo'rquv va umidsizlikni yengishim qiyin bo'lmadi. Rejam tayyor, Keri esa hamon qaytmadi. Elisning oldiga chiqishga qo'rqib turibman. Chunki u mening ko'nglimdagini sezib qolishi hech gapmas. Xonaga kirib qotib qoldim, Elis stolni quchoqlaganicha qotib qolgandi.

— Elis? - deb qichqirib yubordimu lekin xayolimga birinchi bo'lib oyim keldi. — Nahotki kechikkan bo'lsam?

Qiz boshini ko'tardi, ko'zlari to'la qo'rquv edi.

U tomon yugurdim, lekin qo'lidan tutib ulgurmasimdan Kerining g'o'ldiragan tovushi eshitildi.

U mendan oldin qizning yonida paydo bo'ldi va shoshib qo'llarini stoldan ajratishga urindi.

— Nima bo'ldi? - so'radi Keri. Elis esa qo'rqib ketgan qizaloqqa o'xshab yuzini uning yelkasiga yashirdi.

— Bella, - dedi bir ozdan keyin.

— Shu yerdaman!

Qiz men tomon o'girilsada, ko'zlari allaqayoqlarga tikilib turardi. Shunda u meni chaqirmayotganini, balki Kerining savoliga javob berayotganini tushundim.

— Nimalarni ko'rding? - dedim yasama xotirjam ovozda.

Keri mendan ko'z uzmay turardi. Birdan yana xotirjam tortdim. Elis ham o'ziga keldi.

— Aytarli hech gap yo'q, - dedi u o'zini bosib. — Yana o'sha xonani ko'rdim... Nonushta qilasanmi?

— Aeroportda biror nima yerman.

Ich-ichimdan qiz Keri bilan yolg'iz qolmoqchiligini sezib, cho'milish xonasiga yo'l oldim.

Tezda narsalarimni yig'ishtirdim. Aeroportga tezroq borgim kelardi. Baxtinga ular ham shoshilishdi va biz ertalabki soat yettida mehmonxonadan chiqdik. Bu gal mashinaning orqa o'rindig'ida yolg'iz o'zim o'tirdim. Elis oldinda o'tirsa ham tez-tez menga qarab qo'yardi. Yo'lda o'zimni xotirjam ko'rsatishga urinib Elisni gapga tutdim:

— Edvard aytishicha, ba'zida ko'rgan narsalaring amalga oshmas ekan, ya'ni kelajak o'zgaruvchan degandi. Shu rostmi?

Keri o'z-o'zidan xotirjam tortib qolganimga shubhalandi shekilli menga qarab qo'ydi. Edvardning nomini tilga olganimda esa bo'g'zimga nimadir tiqilgandek bo'ldi.

— Ha, ba'zida kelajak o'zgaradi... Masalan, ob-havo o'zgarishi mumkin. Lekin odamlarga tegishli narsalar kamdan-kam hollarda o'zgaradi. Ba'zan arzimagan narsa ham kishining va atrofdagilarning taqdirini o'zgartirib yuborishi mumkin.

Uning gaplaridan keyin o'ylanib qoldim.

— Demak sen Jeymsning o'zi Finiksga kelishni rejalashtirmaguncha uni ko'ra olmasding, shundaymi?

— To'g'ri, - hushyor tortdi Elis.

— Demak, men ham Jeyms bilan uchrashishga qaror qilganimdan keyin u meni ko'zguli xonada ko'rgan. O'zim bilishni istagan narsani baribir bila olmadim. Shunday ekan bu haqda o'ylamasligim lozim. Chunki Keri radar kabi kayfiyatimdagi har bir o'zgarishni aniq sezib turardi. Elisning bashoratidan keyin u hushyorlikni ikki baravar oshirsa kerak. Bulardan qochib qutulish ham oson emas...

Nihoyat aeroportga ham yetib keldik va to'rtinchi qavatning garajiga mashinani joylashtirdik. Men mezbon sifatida ularni liftga boshladim. Elis bilan Keri reyslar tablosi oldida to'xtab qayerga uchishni rejalashtira boshlashdi - Nyu-York, Atlanta, Chikago... Nima ham qilardik, bu shaharlarni ko'rish menga nasib etmas ekan... Qochish uchun qulay payt poylab tipirchilay boshladim. Nihoyat o'rindiqlarga o'tirdik. Elis bilan Keri o'zlarini sayyohlarni kuzatayotgandek qilib ko'rsatishsada, aslida meni ko'zdan qochirishmayapti. Qimir lasam, darrov men tomonga o'girilishadi. Nima qilsam ekan? Tura solib qochsam, odamlarning oldida meni majburan tutib qolisharmikan yoki izimdan tushishadimi?

Cho'ntagimdagi xatni olib Elisning sumkasiga soldim va "oyimga xat" deb eslatib qo'ydim.

Har daqiqada Edvard menga yaqinlashib borar ediyu, lekin uni ko'rish menga nasib etmaydi. Xayolimdan "avval uni bir ko'rib, keyin qochsam-chi", degan o'y o'tdi. Lekin buning iloji yo'q. Bu orada Elis bir necha marta menga ovqatlanib olishni taklif etdi, lekin men keyinroq, deb orqaga tashladim. Edvardning samolyoti kelib qo'nishiga qirq daqiqa qoldi, o'ttiz to'qqiz... O'n daqiqa qolganda endi harakat qilish lozimligini tushundim.

— Nonushta qilib kelay.

Elis sen bilan boraman, deb sakrab turdi.

— Keri bilan borsam, maylimi? Negadir, qo'rqib ketyapman...

Keri darrov o'rnidan turdi. Elis shubhalanmadi. U o'zining yangi bashoratini izquvarning rejasi deb o'ylayapti, men tomondan zarba xayoliga ham kelmayapti. Keri meni qizaloqni yetaklagandek yelkamdan tutdi. Kafeda nonushta buyurib atrofga alangladim va ayollar xonasi tomon ishora qilib "Tezda qaytaman" dedim.

— Yaxshi, - dedi yigit.

Ayollar xonasi zalning markazida joylashgani sabab ikki tomonida ham eshigi bor edi. Kerining ko'z o'ngida eshikni yopganim zahoti qochishga tushdim. Ikkinchi eshik bilan lift orasi yaqin edi. Keri sezib qolmasa bo'ldi! Tezroq qochishim kerak. Odamlarning hayrat to'la nigohiga e'tibor bermay jon-jahdim bilan yugurdim. Lift eshigini qo'lim bilan to'xtatib, odam ko'p bo'lishiga qaramay tiqilib kirib oldim. Hech kimga e'tibor bermay, surbetlarcha birinchi qavat tugmachasini bosdim.

Liftdan tushib yana jonim boricha yugurdim. Hatto, Keri meni qidiriyaptimi deb qarashga ham qo'rqardim. Agar u hidimdan bilib quvadigan bo'lsa, har daqiqa qadrli! Ataylab qilgandek atrofda bitta ham bo'sh taksi ko'rinmasdi. Elis va Keri mening

yo'qolganimni payqagan bo'lishsa kerak. Shu mahal "Xayatt" mehmonxonasi avtobusiga ko'zim tushdi.

— To'xtang! - qichqirdim, eshik yopilayotganini ko'rib.

— Biz "Xayatt"ga ketyapmiz, - dedi haydovchi meni adashgan deb o'ylab.

— Men ham o'sha yerga! - dedim, nafasimni zo'rg'a rostlab. Avtobusning orqa o'rindig'iga o'zimni tashladim. Ko'zimga izimni yo'qotib, dovdirab turgan Edvard ko'rinib ketdi. Ko'z yoshlarimni ichimga yutdim, hozir yig'lashga vaqtim yo'q. Avtobus mehmonxonaga yetgach, odamlarni itarib-surib, o'sha yerda turgan taksilardan biriga sakrab chiqib oldim.

— Sharqiy Blumfild-stritga! Faqat tezroq, - buyurdim haydovchini hayron qoldirib.

Bolaligim o'tgan shahar ko'zimga sershovqin va o'ta yorqin tuyuldi. Xuddi kulib turib xiyonatni xayol qilgan do'stdek, yolg'onchi. Menga o'xshab...

Hozir asabiylashishning vaqti emas, deb o'zimni bosdim. O'zim qaror qildimmi, o'zim endi oxirigacha boraman. Ko'zimni yumib Edvard haqida o'ylay boshladim. Afsuski, aeroportda uchrasha olmadik! Men uni uzoqdan tanigan bo'lardim. U esa odamlar orasidan chaqqonlik bilan o'tib, meni bag'riga bosardi... Qiziq, u meni qayerga olib ketmoqchi bo'lgan ekan? Shimolga, o'zi bemalol yura oladigan joylargami yoki Kaliforniyagami? U uchun hamma narsaga tayyor edim...

— Ey, qaysi uy? - Haydovchining qo'pol ovozi xayollarimni uchirib yubordi.

— Qirq sakkizinchi uy, yigirma birinchi xonadon, - dedim yig'lamsirab. Haydovchi ko'zgudan menga qarab qo'ydi.

— Unda yetib keldik!

— Rahmat, - shivirladim va yo'lkirani uzatdim.

Uyda hech kim yo'q, oyimni boshqa joyda saqlashyapti. Oyim sho'rlik meni umid bilan kutib o'tirgandir...

Kalitni o'zim biladigan joydan olib, uyga kirdim va telefon tomon yugurdim. Apparat tagida bir parcha qog'ozga chiroyli husnixat bilan raqamlar yozilgandi. Raqam teraman deb qaltiraganimdan adashib ketdim. Boshqatdan terishimga to'g'ri keldi. Bitta gudok ketishi bilan nargi tomondan go'shakni ko'tarishdi.

— Salom, Bella, - dedi yoqimli tovush. — Tezkorligingga qoyilman!

— Oyim sog'-salomatmi?

— Xavotirlanma, hammasi yaxshi. Agar sen "dum" ergashtirib kelmagan bo'lsang, albatta. - Jeymsning kayfiyati a'lo darajada ekanligi bilinib turardi.

— Men yolg'izman, - dedim ko'nglim buzilib. Chunki rostdan ham Edvardni uchratguncha butun umr yolg'iz edim...

— Bolaligingda qatnagan balet maktabing esingdami?

— Albatta, ko'cha muyulishida...

— Unda uchrashguncha, - gapni qisqa qildi izquvar.

Men shoshilib o'zimni ko'chaga urdim. Yugurayotib necha marta chalishib yiqilib ham tushdim. Lekin hozir o'zim haqimda o'ylaydigan payt emas. Shoshilishim kerak!

Balet maktabi atrofida mashina ko'rinmasdi, issiq bo'lganiga qaramay, derazalari mahkam yopilgan. Yuguranimdan nafasim tiqilib qolgan bo'lsada, oyimning hayoti uchun qo'rquv meni olg'a harakatga undardi. Eshikka balet maktabi ta'til sabab yopilgani haqida e'lon yopishtirilgandi. Sekingina eshik dastagini buradim. Konditsioner ishlab turgani uchun yo'lak muzdek edi. Ichkariga kirishim bilan oyimning dahshat to'la ovozi eshitildi:

— Bella, Bella?

Ovoz kelgan tomonga yugurdim.

— Bella, meni qo'rqitib yubording-ku! Endi bunday qilma! - oyim meni koyib berdi.

Esankirab atrofga alangladim, kulgi ovozini eshitib, ortimga keskin o'girildim.

Televizor ekranidan oyim meni bag'riga bosgancha, kulib turardi. O'n ikki yoshimda oyim bilan Kaliforniyaga buvimnikiga borgandik. O'shanda oyim meni har kuni suzishga olib borar, bir safar men suv quvuriga chiqib olganman, agar oyim ushlab qolmaganda okeanga yiqilib tushishim aniq edi... Birdan ekran o'chdi. Men sekin o'girildim, ikkinchi eshik oldida qo'lida pult tutgancha izquvar turardi.

— Kechir, Bella, oyingni bu ishlarga aralashtirgim kelmadi. To'g'ri qilibmanmi, nima deding? - do'stona jilmaydi u.

Shundagina oyim hamon Floridada ekanligini va mening telefoniga yuborgan xabarimni eshitmaganini va hech qachon izquvar bilan uchrashmasligini ham tushunib quvondim.

— To'g'ri... - degancha yengil tin oldim.

— Demak seni aldaganim uchun jahling chiqmadimi?

— Albatta, yo'q, - jasurlik bilan javob berdim. Qo'rqib nima qildim, hademay hammasi tugaydi. Dadam bilan oyim xatardan xoli. Men uchun muhimi ham shu! Kutilmaganda yengil tortdim.

— Qiziq, nazaringda sen rostdan ham jahl qilmayapsan shekilli? - u sinovchan tikildi. — G'alati! Odamlar ajoyib fe'l-atvori bilan doim meni hayratga solishgan. Ba'zilar xudbinlik tuyg'usi umuman bo'lmaydi shekilli!

Jeyms qo'l qovushtirganicha qarshimda turar, ko'rinishidan yovuz niyati borga o'xshamasdi. Uning o'zini tutishi ham kiyimlari ham oddiy odamlarnikidek edi.

— Edvard men uchun o'ch oladi demoqchidirsan? - so'radi Jeyms.

— Bilmadim. Har holda men undan o'ch olishga harakat qilma, deb iltimos qildim.

— U nima dedi?

— Bilmadim. - Aslzodalardek nazokatli Jeyms bilan suhbatlashish maroqli edi. — Xat yozib qoldirganman...

— So'nggi noma! Oh, naqadar buyuksan, muhabbat! U gapinga kirarmikan?

— Umid qilaman.

— Umidlarimiz turlicha! Bilasanmi, ochig'i hafsalam pir bo'ldi. Chunki ko'p qiyinchiliklarga duch kelsam kerak deb o'ylagandim. Qarasam, ortiqcha harakat qilishga ham hojat qolmadi...

Men javob bermadim.

— Viktoriya dadangni topa olmagach, men boshqacha yo'l tutishga qaror qildim. Butun mamlakat bo'ylab seni ta'qib qilish niyatim yo'q edi. Bunga hojat ham yo'q, chunki men istagan joyga o'z oyog'ing bilan kelishingni bilardim. Viktoriya bilan gaplashganimdan keyin oyingnikiga kirib o'tmoqchi bo'ldim. Chunki ketar chog'ingda oyimnikiga ketaman deganding. Avvaliga men senga ishonmadim. Keyin o'ylab ko'rdim. Chunki odamlar tanish va odatiy narsalarni yaxshi ko'rishadi. Seni aynan hech kim kutmaydigan joyga yo'l olishing g'alati! Qolaversa, sen shubhali ravishda juda baqirib aytding, bu gaplarni. Bu menga negadir shubhali tuyuldi. Albatta, ishonchim

komil bo'lgani yo'q, shunchaki gumon. Lekin ovga taaluqli ishlarda ichki ovozim kamdan kam hollarda pand beradi. Keyin sen oyingning telefoniga xabar tashlading. Albatta, sen dunyoning istagan burchagidan qo'ng'iroq qilishing mumkin edi. Lekin Viktoriya do'sting Finiksga uchganini aytib qoldi. Uning yordamisiz seni topishim qiyin bo'lardi. Vaziyat sen ona yurtingga qaytganingni ko'rsatib turardi. Shundan keyin men oilaviy suratlarini va videotasmalarini tomosha qildim... Va o'zimga kerakli narsani topdim! Ko'rib turganingdek hammasi juda oddiy, hatto bir oz zerikarli. Do'sting ko'p ishlarga qodir deb o'ylagandim... Afsus!

Men javob bermadim. Yana bir ozdan keyin izquvar meni masxara qilishdan zerikadi. Chunki u munosib dushman bilan, uzoq jangni kutgan. Umidlari puchga chiqib, hammasi juda oddiy ro'y berdi...

— Edvardga xabar qoldirsam, qarshilik qilmaysanmi? - dedi u televizor ustida turgan kichkina videokameraga ishora qilarkan. Qizil chiroq yonib-o'chishiga qaraganda syomka allaqachon boshlangandi. Jeyms kamerani menga tomon burib qo'yganini ko'rib muzlab ketdim.

— Kechir, lekin sovg'amni olgach, Edvard albatta o'ch olishga ahd qiladi! Aslida ov sen uchun emas, balki u uchun uyushtirilgandi! Sen oddiy odam bo'lsang, faqat keraksiz paytda keraksiz joyda paydo bo'lding! Undan tashqari nomunosib jamoaga tushib qolgansan. - U menga tomon yana bir qadam tashladi

— Ishga kirishishdan oldin lirik chekinish qilsak... Men bekorga ovga chiqmadim. Avvaliga Edvarding darrov payqab qoladimi deb qo'rqqandim. Hammasi ancha oldin boshlangan, bir necha asr ilgari! O'shanda birinchi va oxirgi marta o'z o'ljamni qo'ldan chiqarganman. Qizig'i, mening bir qariya tanishim yoshgina qizni yaxshi ko'rib qoladi va Edvardingning haddi sig'magan ishga qo'l uradi. Qizga men ham ko'z tikkanimni bilgan chol uni mening qo'lim yetmaydigan joyga, ya'ni o'zi ishlaydigan jinnixonaga yashiradi. Aslida qiz bolaligidan jinnixonaga yotgan. Bir necha asr ilgari bunaqalarni

o'tda yoqishardi. Lekin 1920 yilga kelib shifokorlar jinnilarni shokoterapiya bilan davolashni yo'lga qo'yishdi. Shunday qilib mening qariya do'stim jinni qizga qayta hayot baxsh etdi, yani uni yosh va juda chiroyli vampirga aylantirdi... - xo'rsindi Jeyms.

— Elismi? - qo'rqib so'radim men.

— Xuddi o'zi. Sening chiroyli dugonang! Men uni sizlar bilan beysbol maydonida ko'rib hayron qoldim. Kallenlar mendan xafa bo'lishmasa ham bo'ladi. Men seni tortib olgan bo'lsam, ular menga tegishli qizni olib qo'yishgan. Elis hayotimdagi yagona omadsizligim! Ko'rdingmi, u qiz men uchun qanchalar qadrli! Elis bu bilan faxrlansa arziydi! Undan gullarning hidi kelardi... Sening iforingdan ko'ra ming marta yaxshiroq... Iltimos, xafa bo'lma, sendan ham gullarning hidi keladi. Lekin u baribir boshqacha edi... - Jeyms menga yaqinlashib sochlarimni to'yib hidladi. Men joyimda qotib qoldim. — Afsuski, ishga kirishishim kerak. Keyin esa Kallenlarga qo'ng'iroq qilib seni va sovg'amni qayerdan topish mumkinligini aytaman, - dedi u yuziga mehribonlik tusini berib.

Demak Jeyms menga achinib o'tirmaydi! Bu Elis uchun o'ch olishning eng yaxshi yo'li. Bu imkoniyatni qo'ldan chiqarmaydi! Shuni o'ylarkanman, tizzalarim qaltirab ketdi.

Bir oz orqaga chekingan Jeyms atrofimda aylana boshladi. Keyin to'satdan tiz cho'kdi va xuddi hamlaga tayyorlangan bo'riga o'xshab turib qoldi. Chiroyli tabassumi o'rnini sovuq irillash egalladi. Qutulishning iloji yo'qligini bilsamda, oyoqlarim qaltirab eshik tomon yugurdim. Jeyms iblis tezligida sakrab menga yetib oldi. Ko'ksimga urilgan zarbadan butun xona bo'ylab uchib, boshim bilan ko'zgulni devorga urildim! Qarsillab singan oyna siniqlari boshimdan sochildi. Qo'rquv kuchliligidan og'riqni ham sezmadim. Jeyms sekin menga yaqinlashdi:

— Qoyil! Birinchi filmim uchun yaxshi dekoratsiya, - dedi u oyna siniqlariga qarab. — Aynan shu sabab raqs maktabini tanlagandim.

Men uning gapiga quloq solmay, jon holatda eshik tomon emakladim. Bu safar Jeyms menga yanada tezroq yetib oldi va o'ng oyog'imni bor kuchi bilan bosdi. Og'riqdan dodlab yubordim. Og'riqdan to'lg'anib yotarkanman: — Balki fikringni o'zgartirarsan? - deb so'radi. Uning nima demoqchiligini tushuna olmadim.

— Edvarddan o'ch olishni so'rarsan?

— Yo'q, - yig'ladim men. — Jeyms, iltimos...

Kuchli qo'llar meni yana xona bo'ylab uloqtirib yubordi.

Nima bo'lsa ham hammasi tezroq tugashini istardim, og'riq va azobga chidashga toqatim qolmadi. Boshim og'irlashib, ko'zib yumilib borayotganda uning ovozi xuddi yer ostidan eshitegandek bo'ldi. Uning yuzi ko'rinmas, faqat qop-qora sharpa ustimga yaqinlashib kelayotganini g'ira-shira his qildim. Oxirgi kuchimni to'plab, yuzimni qo'llarim bilan yopib, xushimdan ketdim.

XXIII bob. Farishta

Hushimni yo'qotib xayolimda tubi yo'q quduqqa tushib keta boshladim. Qulog'im ostida ham yoqimli, ham dahshatli tovushlar jaranglar. Kutilmaganda qo'limda qattiq og'riq his qilib, quduqdan sakrab chiqqandek bo'ldim. Lekin ko'zimni ochishni istamadim. Nazarimda bu dunyoni tark etdim shekilli. Chunki quduq tubidan turib yuqoridan meni chaqirayotgan farishtaning ovozi elasto-elasto eshitgandek bo'ldim.

— Yo'q, Bella, yo'q - o'tinardi farishta. Yoqimli ovoz bilan birga allaqanday shovqin, nimalarningdir qasirlab singani, urilgani eshitilardi... Kutilmaganda hammasi to'xtadi! Quloqni yorgudek sukunatni farishtaning ovozi buzdi:

— Bella, iltimos!

Unga javob bermoqchi bo'ldimu, lekin ovozim chiqmadi.

— Karlayl! - chorasiz ovozda qichqirdi farishta, keyin esa yig'lab yubordi. — Iltimos, Bella...

Nahotki, farishtalar ham yig'lasa? Bu yerda nimalar bo'lyapti o'zi? Farishtani tinchlantirgim, ovutgim keldi. Lekin oxir suvni yorib chiqa olmadim. Tanamni teshib o'tgudek qo'zg'algan og'riq azobidan dodlab, tubsizlik qaridan chiqishga urinardim.

— Ko'p qon yo'qotibdi, boshidagi yarasi chuqur emas, - dedi xotirjam ovoz. — O'ng oyog'ini ehtiyot qilinglar, singan.

Farishta ingrab yubordi.

— Qovurg'alari ham singan shekilli...

Qo'limning og'rig'i boshqa og'riqlarni bosib ketdi. Menga nima bo'lyapti o'zi?

— Edvard... - shivirladim. Tilim shishib ketgani uchun aylanmadi.

— Bella, meni eshityapsanmi? Hammasi yaxshi bo'ladi, men seni yaxshi ko'raman, Bella...

— Edvard, - dedim bor kuchimni to'plab. Nihoyat meni eshitishdi.

— Men shu yerdaman, Bella, gapir.

Jonim qattiq og'riyapti...

— Bilaman, Bella, bilaman! - tinchlantirdi Edvard. — Nahotki hech nima qilib bo'lmasa? - so'radi kimdandir.

— Elis, chemodanim qani? - dedi xotirjam ovoz.

Elis ham shu yerdami, degan savol o'tdi miyamdan.

— Elis seni topishda yordam berdi, - degan javob eshitildi tepamdan. — Xavotir olma, Karlayl senga yordam beradi.

— Qo'lim kuyyapti, qattiq og'riyapti, - qichqirdim zulmat orasini yorib chiqib. Nega qo'limdagi olovni o'chirishmayapti axir?

Olovni o'chiringlar, qo'lim yonyapti.

— Qo'lidan tishlabdi, - ovoz endi xotirjam emasdi. - Edvard dahshatdan tildan qoldi. — Bir qarorga kelishing kerak, - allaqayerdan Elisning ovozi eshitildi.

— Yo'q! - o'kirib yubordi Edvard.

— Hali qutqarib qolishimiz mumkin...

- Qanday qilib? - yig'lamsirab so'radi Edvard.
- Jarohatdagi zaharni so'rib tashlash kerak, - maslahat berdi Karlayl.
- Bu yordam beradimi? - cho'chib so'radi Elis.
- Bilmadim... - ikkilandi Karlayl. — Nima bo'lganda ham shoshilish kerak.
- Karlayl men... - esankiradi Edvard. — Bilmadim, irodam yetadimi... - men uchun hayot manbai bo'lgan ovoz dardga to'la edi.
- O'zing bilasan. Bu yerda men senga yordam bera olmayman. Agar zaharni so'rib tashlamoqchi bo'lsang, qonni to'xtatish kerak.

Zulmat ostonasidagi muhabbat kitobi, [06.11.18 20:01]

Og'riqdan qovjiraganim sayin oyog'im battar og'riq berardi.

— Edvard! - chinqirdim, ko'zlarim yumilib ketayotganini his qilib. Endi uning yuzini qaytib ko'rmasam kerak. Quduqqa qayta tushib ketmaslik uchun nima qilsam ekan?

— Elis oyog'ini bog'la, - buyurdi ovoz. — Edvard tezroq bo'l, bo'lmasa kech bo'ladi.

Men sevgan chehra alam va og'riqdan burishdi keyin uning ko'zlarida qatiyat chaqnadi. Muzdek qo'llar qo'limdan mahkam tutib, lablari yaramga yopishdi...

Og'riq battarroq kuchaygani sabab men o'zimni to'rt tomonga urib, qichqirardim, lekin Edvardning kuchli qo'llaridan chiqib keta olmasdim. Boshimni Karlayl mahkam ushlab turar, Elis esa oyoqlarimga yopishgandi. Qo'lim muzlab, yerga yopishib qolgandek bo'ldi. Nihoyat kuydirayotgan og'riq to'xtadi yoki yana hushimdan ketdimmi?

Edvardni chaqirdim, lekin ovozim o'zimga eshitilmadi.

— U shu yerda, Bella.

— Meni tashlab ketma...

— Hech qayerga ketmayman, - dedi u horg'in. Shundan keyin qo'limdagi olov kuydirishdan to'xtadi, og'riq ham pasayib uyquga keta boshladim.

— Bo'ldimi? - uzoqlardan Karlaylning ovozi eshitildi.

Menimcha bo'ldi, - shivirladi Edvard. — Yarasida zahar bor ekan... Endi qoni toza.

— Bella? - chaqirdi doktor Kallen.

Men eshityapman degandek ingrab qo'ydim.

— Kuydirmayaptimi?

— Yo'q, rahmat Edvard!

— Men seni yaxshi ko'raman.

— Bilaman, - dedim xo'rsinib. Uning sekingina kulgani eshitildi.

Bir ozdan keyin doktor Kallen yana chaqirdi:

— Oying qayerda, Bella? - so'radi u.

— Floridada. Jeyms meni aldabdi. Eski kassetalarni qo'yib eshittirgan ekan... -
Kutilmaganda xotiram tiklangandek bo'ldi va tipirchiladim: — Elis... Jeyms o'tgan
hayotingda kim bo'lganingi bilarkan!..

— Uni olib ketish kerak! - buyurdi Karlayl gapimni bo'lib.

— Yo'q, uxlagim kelmayapti.

— Uxla azizam, o'zim seni ko'tarib olib ketaman - dedi Edvard va ehtiyotlab
ko'tardi. Og'riq qayoqqadir yo'qolgandek bo'ldi. — Uxla, Bella, uxla, - dedi u
allalagandek mayin ovozda. O'z-o'zidan ko'zim uyquga ketdi...

XXIV bob. Boshi berk yo'l

Ko'zimni ochganimda devorlari oppoq notanish xonada yotardim. Qo'lim allaqanday rezina trubkalar bilan bog'langan, og'zimga ham xuddi shunday narsa tiqilgandi. Boshim qattiq yostiqqa botib ketganidan ingrab, rezina zanjirlardan qutulish uchun sekin qimirladim.

— Ehtiyot bo'! - Shu zahoti muzdek qo'l to'xtatdi.

— Edvard! - boshimni o'girib qadrdon chehrani ko'rdim. — Kechir meni...

— Kechirdim... - dedi u yolg'ondan bir oz o'ylanib turgach.

— Nima bo'ldi o'zi? - Negadir hech nimani eslay olmasdim.

— Hayotingni barbod qilishimga bir bahya qoldi! - xo'rsindi u.

— Qanchalar ahmoqman! Jeymsga ishonib o'tiribman-a! U onang qo'limda degandi...

— U hammamizni aldadi.

— Dadam bilan oyimga qo'ng'iroq qilishim kerak, - dedim holsizlikni yengishga urinib.

— Elis qo'ng'iroq qildi. Oying shu yerda, hozir ovqatlangani chiqdi.

— Oyim shu yerdami? - o'rnimdan turmoqchi bo'lgandim ko'z oldim qorong'ulashib ketdi. Edvard meni qayta yotqizib qo'ydi.

— U tezda qaytadi. Qimirlama.

— Oyimga nima deding? - vahimaga tushdim. Tezroq biror bahona to'qish kerak. Oyimga menga vampir hujum qildi deya olmayman-ku!

— Sen zinadan chiqayotib, sirpanib ikkinchi qavatdan dumalab shisha siniqlari ustiga tushgansan, - hozirjavoblik qildi Edvard. — Menimcha, sen bilan bunday hodisa bo'lishi tabiiy, - u kulgusini zo'rg'a yashirdi.

Chuqur xo'rsinib, katta qilib o'ralgan oyog'imga qaradim.

— Ahvolim yomonmi?

— O'ng oyog'ing va to'rtta qovurg'ang singan, boshing yorilgan, butun tanangdagi ko'karishlar va ko'p qon yo'qotganingni hisobga olmaganda, yomonmas, jilmaydi u. — Bir necha marta qon quyishdi...

— Bu senga og'ir sinov bo'ldi. Qanday eplading? - ehtiyotkorlik bilan so'radim. Edvard nimani so'rayotganimni darhol tushundi.

— O'zim ham bilmayman... - U ko'zlarimga qaramaslik uchun teskari o'girildi. Men sabrsizlik bilan undan javob kutardim. Edvard xo'rsinib yerga qaragancha qotib qoldi.

— O'zimni to'xtatishim qiyin bo'ldi. Iloji bo'lmadi tushunyapsanmi? Lekin men uddaladim! - u dardli ko'zlarini ko'tarib menga qaradi. — Bundan chiqdi men seni rostdan ham sevarkanman!

— Sho'rlikkinam... Meni kechir!

— Sen bu emas boshqa ishing uchun uzr so'rashing kerak.

— Nima uchun?

- Seni yo'qotishimga bir bahya qolgani uchun.
- Kechir!
- Onangni o'rtaqa qo'yib qo'rqitganini tushunaman, lekin nega meni kutmading?
- Sen meni qo'yib yubormagan bo'larding.
- Albatta! Hech qachon.

Noxush xotiralar yodimga tushib, titrab ketdim.

— Bella, nima gap?

— Jeymsga nima bo'ldi.

— Uni sendan ajratib olib, Keri bilan Emmetning qo'liga topshirdim, - dedi u afsus bilan bosh chayqab.

— Men ularni ko'rmadim-ku!

— Ular boshqa xonaga chiqishdi, chunki sinfda qon ko'p edi.

— Sen qolibsana-ku!

— Ha, qoldim.

— Elis bilan Karlayl-chi?

— Ular ham seni yaxshi ko'rishadi, bilasan-ku!

Ba'zi narsalar esimga tushib so'radim:

— Elis o'tgan hayotidan xabar topdimi?

— Ha, - uning ovozida nafrat bor edi.

Uni tinchlantirish uchun qo'l cho'zgandim, igna chiqib ketib achishtirdi. Singan qovurg'alarim og'rib nafas olgani qo'ymasdi.

— Nega bu yerdasan? - so'radim mavzuni o'zgartirish uchun.

Edvard arazlagandek qoshlarini chimirdi. Bunaqa savolni kutmagandi.

— Ketaymi?

— Yo'-o'-q, - shoshib e'tiroz bildirdim. — Faqat oyimga nima deyman? Oyim kelguncha biror nima o'ylab topishim kerak.

— Ha, shunga shuncha vahimami? - kuldi u. — Demak gap bunday - men yoningga Forksga qayt, deb iltimos qilgani kelganman...

U shunday samimiy gapirdiki, o'zim ham ishonay dedim. — Sen rozi bo'lding va men bilan uchrashgani, men, dadam va Elis joylashgan mehmonxonaga kelding. Lekin bizning xonaga ko'tarilar payting sirpanib ketding va... Qolgani o'zingga ma'lum. Batafsil gapirish shartmas. Sening holatingda xotiraning bir oz yo'qolishi tabiiy.

Men o'ylanib qoldim.

— Bahonang ishonchli emas, mehmonxonada singan shishalar nima qiladi?

— Xavotir olma, Elis allaqachon sindirib hammasini tayyorlab qo'ygan! Istasang, mehmonxonani sudga berishing mumkin. Hech nimani o'ylama, asosiysi, tezroq tuzalgin, - dedi u yuzimni silab.

Hayajonlanganimdan menga ulangan uskunalar yuragimning yanada tezroq urayotganini ko'rsata boshladi. Uskunaga qarab Edvard kulib yubordi. "Jin urgur, bu uskunalardan hech nimani sir tutib bo'lmaydi" to'ng'illadim. Unga bo'lgan tuyg'ularimni butun kasalxona eshitdi shekilli.

Edvard sekin engashib lablarimdan o'pganda qo'limdagi og'riq ham esimdan chiqib bo'yniga osildim. Lekin Edvard shu zahoti ko'karib ketgan qo'llarimni sekingina ushlab karavotga qaytarib qo'ydi.

— Oying kelyapti, - dedi va ayyorona jilmayib qo'ydi.

— Iltimos, ketma, - uni yo'qotishdan qo'rqib qolgandim.

U vahimamni bosish uchun peshonamni siladi va: — Hech qayerga ketmayman, - deb va'da berdi. — Yaxshisi bir oz uxlab olaman.

Keyin o'zini kresloga tashlab, ko'zini yumdi va haykaldek qotdi.

— Nafas olish esingdan chiqmasin, - hazillashdim. U chuqur nafas olib yana ko'zini yumdi.

Yo'lakdan oyimning qadam tovushlari eshitildi. U hamshiralarga nimadir deb e'tiroz bildirardi.

— Oyi, - dedim sekingina. "Uxlab yotgan" Edvardga qarab olgach, oyim oyoq uchida yurib karavotimga yaqinlashdi.

— U sendan bir daqiqaga ham ayrilmas ekan-da, - to'ng'illadi u.

— Oyi sizni ko'rganimdan xursandman, - oyim yig'lagancha, bo'ynimdan quchoqladi:

— Bella, yuragimni yoray deding.

— Kechiring oyi. Xavotir olmang, tezda tuzalaman.

— Ko'zingni ochganingni o'zi baxt. - Oyim karavot chetiga o'tirdi.

— Qancha payt hushsiz yotdim? - so'radim bugun qaysi kunligini bilolmay.

— Bugun juma, bir necha kun komada yotding. Bir necha kun og'riq qoldiradigan dori yuborishdi, axir shuncha jarohat azobiga chidash osonmi?!

— Bilaman, - dedim lekin boshim hali ham tuman ostida turgandek edi.

— Omading bor ekan, doktor Kallen yoningda bo'lgan. Biram yoqimli odam ekan. Yosh, chiroyli! Doktordan ko'ra Gollivud aktyorlariga o'xshaydi-ya!

— Karlaylni ko'rdingizmi?

— Ha, Elisni ham. Ajoyib qiz ekan.

— Judayam, - tasdiqladim.

— Shunaqa ajoyib do'stlar orttirganingni aytmaganding, - oyim "uxlab yotgan" Edvardga qarab qo'ydi.

Men ham o'girilaman deb og'riqdan ingrab yubordim.

— Og'riyaptimi? - Xavotirlandi oyim menga o'girilib. Edvard bir soniyaga ko'zini ochib qaradi.

— Yo'q, - dedim men ikkalasiga ham murojaat etib. — Kamroq harakat qilishim kerak shekilli.

Edvard yana "uyqu"ga ketdi. Oyim chalg'iganidan foydalanib, darrov mavzuni burdim. Aksincha, dadamni tashlab kelganim haqida gap ochib qolishi mumkin edi.

— Fil qayerda? - dedim shoshib.

— U Floridada qoldi. Bizda ajoyib yangilik bor, Filga yangi shartnoma taklif etishdi.

— Zo'r-ku! dedim qaysi jamoaligini bilmasam ham.

— Floridaning iqlimi issiq, dengizga yaqin. Biz okeanga yaqin joydan shinamgina uy ham ko'rib qo'ydik. Senga alohida xona, vannaxonasi bilan...

— Oyi, shoshmang! - gapini bo'ldim. Edvard hushyor tortdi. — Nimalar deyapsiz? Hech qanaqa Floridaga bormayman. Men Forksda qolaman.

— Forksga qaytishing shartmas, jinnivoy! Biz Fil bilan hammamiz birga yashaymiz deb kelishib oldik.

— Oyi... Menga Forks yoqadi. Maktabga ham o'rganib qoldim. Qolaversa, do'stlarim... - Oyim Edvardga shubhalanib qarab qo'ydi. — Men dadamning yonida bo'lishim kerak. Dadam yolg'izlikdan qiynalib ketgan, ovqat tayyorlashni ham bilmaydi.

— Rostdan ham Forksda qolmoqchimisiz? - quloqlariga ishonmadi oyim. — Nega?

Oyi eshitmadingizmi, dadam va do'stlarim uchun dedim-ku. - Odatimga ko'ra yelka qisaman deb og'riqdan chinqirib yubordim.

Oyim bintlanmagan joyim faqat peshanam bo'lgani uchun achinib silab qo'ydi.

— Bella qizim Forks senga yoqmaydi-ku!

— Yo'q, u yer unchalik yomon emas.

Oyim qovog'ini uyib goh menga, goh Edvardga qarardi:

— Hammasi shu bolani debmi? - shivirladi u.

Men yolg'on javob berish uchun og'iz ochgandim, oyimning sinovchan nazariga ko'zim tushdi. Demak yolg'on gapirishdan foyda yo'q.

— Qisman u uchun ham, - tan oldim. — Edvard bilan gaplashdingizmi?

— Ha, - dedi oyim norozi ohangda. — Sen bilan alohida gaplashib olishim kerak.

— Nima gap? - dedim qo'rqa-pisa.

— Nazarimda bu yigitcha seni sevib qolgan! - dedi oyim xuddi uyat gap aytgandek shivirlab.

— Menimcha ham shunday, - dedim men ham o'sha ohangda.

— Sen-chi? - oyim qiziqishini berkitdi olmadi.

Og'ir xo'rsinib ko'zimni olib qochdim. Oyim bilan bu mavzuda ilgari sira gaplashmagandik.

— Uni deb jinni bo'lay deyapman, - dedim. Nazarimda mening yoshimdagi qizlar yigitlari haqida shunday deyishadi.

— Katta bo'lganda kim bo'lmoqchi? - so'roqni davom etdi oyim.

Kulgudan o'zimni zo'rg'a bosdim.

— Edvard juda aqlli, istagan kollejiga o'qishga kirishi mumkin. Ko'proq musiqaga qiziqadi.

— Musiqachimi? - qayta so'radi qo'rqib ketgan oyim.

— Vahima qilmang, u royal chaladi, o'zi etyudlar yaratadi.

— Rostdanmi?
— Ha, - uning royalini ko'rsangiz edi.
— Juda yaxshi, qolaversa juda chiroyli bola ekan. Lekin Bella sen hali yoshsan... - dedi oyim.
— Bilaman oyi. Bu shunchaki qiziqish.
— Unda mayli, - mamnun bo'ldi u. Keyin soatga qarab: — Fil qo'ng'iroq qilishi kerak edi. Tezda qaytaman, - dedi u.
Qattiq charchaganimdan ko'zlarim yumilib ketayotgandi.
— Lekin juda qo'rqdim, - dedi oyim. — Bizning hududda og'ir jinoyat yuz bergan. Shu sabab uyda bir o'zim qolishga qo'rqib qolganman.
— Nima bo'libdi?
— Kimdir balet studiyasini yoqib kultepaga aylantirgan. Yongan bino oldida esa o'g'irlangan mashinani tashlab ketishibdi. Raqs maktabing esingdami, o'sha yerda...
— Esimda... - qaltirab ketdim.
— Agar xohlasang yoningda qolaman.
— Yo'q! Borib dam oling. Edvard yonimda-ku.
Aslida aynan shuning uchun oyim yonimda qolmoqchi edi.
— Kechqurun kelaman, - dedi u yana Edvardga qarab olarkan. — Men seni yaxshi ko'raman qizim, bundan keyin ko'zingga qarab yurgin. Xavotirdan o'lay dedim...
Shu orada hamshira kirib qo'limdagi tomchi ukollarni almashtirdi. Oyim esa peshanamdan o'pib xayrlashdi. Hamshira yurak urushimni va qon bosimimni o'lchab hayron bo'ldi.
— Bella, seni nima bezovta qilyapti? Negadir pulsing bezovta.
— Yo'q, hammasi joyida, dedim uyalib.
— Mayli borib katta hamshirani chaqiray-chi, - eshik yopilib ulgurmasidan Edvard yonimda paydo bo'ldi.
— Mashinani sen o'g'irladingmi? - so'radim men.
— Zo'r mashina ekan, tezligini aytmaysanmi? - dedi u istehzo bilan.
— Yaxshi uxlab turdingmi? - dedim men ham piching qilib.
Edvard savolimni eshitmaganga oldi.
— Qiziq... - dedi u o'ylanib.
— Nima?
— Juda qiziq. - Uning tillarang ko'zlari o'ychan tikildi. — Florida issiq, oying ham yoningda... Aynan shuni orzu qilasan deb o'lagandim.
Gap oqimi qayerga burilayotganini tushunmadim.
— Floridada sen doim yashirinib yashashingga to'g'ri keladi...
Edvard birdan tund tus oldi.
— Bella, har qanday shaharda hatto Forksda qolishga ham rozi bo'lardim! Nima bo'lsa ham senga zahmat yetmasa bo'ldi edi.

Men tushunmay unga tikilib qoldim. Gap ohangi yuragimni g'ash qilardi. Edvard mening azoblanayotganimni sezib jim bo'ldi. Shu mahal xonaga katta hamshira kirib keldi. Edvard esa yurak pulsini kuzatayotgandek uskuna yonida qotdi.

— Nazarimda senga tinchlantiruvchi dori berishim kerak, - dedi hamshira uskunani kuzatib.

— Yo'q, iltimos. Og'riqqa chidayman, o'tinaman.

Edvard bilan gaplashib olmasdan uyquga ketishni istamasdim.

— Qizgina, hozir organizmingga ortiqcha azobning keragi yo'q. Qahramonlik qilmay qo'yaqol.

Men qaysarlik bilan bosh chayqadim, hamshiraning qovog'i uyildi.

— Mayli, - dedi u. — Agar og'riq kuchaysa, tugmachani bosib meni chaqir. - Keyin Edvardga qarab qo'yib xonadan chiqdi.

Muzdek qo'llar meni tinchlantirmoqchi bo'lgandek yuzimni silardi:

— Bella, tinchlan!

— Meni tashlab ketma, - o'tindim ko'zim yoshga to'lib.

— Tashlab ketmayman, endi tinchlan. Bo'lmasa hamshirani chaqiraman, - po'pisa qildi u.

Yurak urishim battar tezlashgach, Edvard qo'rqib ketdi: — Bella, sen tuzalguningcha yoningda bo'laman, ketmayman! Iltimos o'zingni bos.

— So'z berasanmi? - dedim nafasimni rostlashga harakat qilib. Yurak urishim o'zimga ham eshitila boshladi.

— So'z beraman, - dedi u jiddiy.

Shundan keyin bir oz tinchlandim. U odam shunaqa ham ta'sirchan bo'ladimi, deb to'ng'illab qo'ydi.

— Nega unday deding? - gapni oyim kelgan joyidan davom ettirib. — Meni qutqarishdan charchadingmi? Ketishimni istayapsanmi?

— Yo'q, nimalar deyapsan, Bella, aqlingni yig'. Seni qutqarmay nima qilay, axir boshingga tushayotgan tashvishlarga men sababchiman-ku. Kasalxonaga ham mening muruvvatim tufayli tushding!

— Ha, xuddi shunday. Men faqat sen tufayli tirikman!

— Tirik, - jilmaydi Edvard. — Agar gips, bint va rezinalarni hisobga olmaganda. - U bir oz menga tikilib turgach, gap boshladi:

— Bilasanmi qachon qattiq qo'rqib ketdim? - shivirlab so'radi u. — Seni polda, oyna siniqlari orasida yotganingni ko'rganimda ham emas, endi hammasi kech degan fikr miyamga kelganida ham emas, hatto sen og'riqdan dodlaganingda ham qo'rqqanim yo'q! Bu xotiralar bir umr yodimda saqlanadi. Eng qo'rqinchlisi o'zimni to'xtata olmay qolganimda bo'ldi! Seni o'zim o'ldirib qo'yishdan qo'rqdim!

— Lekin o'zingni to'xtata olding-ku!

— Katta qiyinchilik bilan... Sendan uzoqroq yurishim kerak shekilli...

Menga hayajonlanish mumkinmasligini bilardim, lekin Edvard mendan uzoqroq yurish kerak degan qarorga kelib turganda hayajonlanmay bo'ladimi.

— Menga va'da ber!

— Yana qanaqa va'da?

— O'zing bilasan qanaqaligini! - jahlim chiqdi. Demak u bir qarorga kelib bo'libdi.

— Sendan uzoq yurishga kuchim yetmasa kerak... Sen ham hayotingni garovga qo'yib bo'lsada, bilganingdan qolmayapsan...

— Mayli... - dedim ingrab. Edvard baribir va'da bermadi. — Nega? - dedim yig'lamsirab.

— Nima nega?

— Nega zaharni qonimga o'tgani qo'ymading. Hozir men ham sizlarning biringiz bo'lib yurardim.

Uning ko'zi g'azabdan qisilib ketdi, javob bermay teskari o'girildi.

— Nazarimda munosabatlarda tenglik bo'lgani yaxshi.

Edvard qo'llarini o'ychan qovushtirdi. Turishiga qaraganda g'azabini bosib oldi. Aslida u menga jahl qilmayapti.

— Sen ham meni saqlab qolding, - dedi u sekingina.

— Doim qurbon bo'lishni xohlamayman, bilsang, qizlar ham qahramonlik qilishni istashadi.

— Nima xohlayotganingni o'zing tushunmayapsan, - to'ng'illadi u meni fikrimdan qaytarish uchun.

— Tushunib turibman.

— Bahslashma! Men salkam to'qson yil ilgari o'zgarganman, lekin hamon ko'nika olmayman....

— Nahotki Karlayl seni asrab qolganinga afsuslansang?

— Yo'q, albatta, - dedi u bir oz sukutdan keyin. — Men o'lim yoqasida edim, kelajakdan umid ham yo'q edi...

— Sen hayotim mazmunisan. Sen bo'lmasang, menga yashashning keragi yo'q! - dedim qizarib. Qiziq, ko'nglimdagini ochiq aytib yengil tortdim. Haqiqatni bilgani yaxshi.

Edvard javob bermadi, bildimki u bir qarorga kelib bo'lgan.

— Bella, men unday qila olmayman. Xohlamayman ham!

— Nega xohlamaysan? - jahl bilan baqirib yubordim. — Boshimga shuncha ko'rgulik tushgandan keyin nimadan qo'rqishim mumkin? Hamma narsaga tayyorman!

Edvard bir zum g'azab bilan tikilib turdi, keyin: — Hatto, og'riqqa hammi? - deb so'radi kinoya bilan.

Qo'limni kuydirgan og'riqni eslab, ko'z oldim qorong'ulashib ketdi, lekin darrov o'zimni qo'lga oldim.

— Hechqisi yo'q chidayman.

— Jasurlik ahmoqlikkacha ham borishi mumkin ekan-da, - g'amgin jilmaydi u.

— Gap unda emas. Uch kun sabr qilish men uchun muammo bo'lolmaydi.

Bu ma'lumotlarni qayerdan olganimni tushunmay ijirg'andi.

— Dadang bilan oying-chi?

Kutilmagan savol esankiratib qo'ydi.

— Barcha qoidalarni bilmayman, lekin lozim bo'lsa ota-onamdan uzoqlashishga ham tayyorman. - Chunki baribir bir yildan keyin boshqa shaharga o'qishga ketaman va faqat ta'tilda uchrashamiz. — Dadam bilan oyim katta bo'lib qolganimni va yaqinda mustaqil hayot boshlashimni tushunishadi, - dedim va o'zimcha ularni ko'rgani borib turaman deb o'ylab qo'ydim. — Men o'z hayotimni o'zim hal etadigan yoshdaman.

Edvardga javobim yoqmadi.

— Menga qolganda hech nimani hal qila olmaysan, - jahl qildi u.

— Meni qo'rqitaman deb ovora bo'lma, yaqindagina bir o'limdan qoldim.

— Tuzalib ketasan.

Bir-birimizga qattiq tikilib qoldik. Uning fikridan qaytish niyati yo'q shekilli.

— Bir narsani tan olmoqchiman... Men baribir yaqinda o'laman. Bu haqida Forksga kelmasimdan oldin ma'lum bo'lgan...

Edvard gapimning davomini kutib og'zini ochib qoldi.

— Kasalim bedavo, - davom etdim men.

U yuz-ko'zimdan yolg'on yoki hazil alomatlarini qidirib tikildi.

— Dadang biladimi?

— Albatta! Faqat biz bu haqda o'ylamaslikka harakat qilamiz.

Edvard endi rostakamiga qotib qoldi.

— Qanaqa kasal ekan?

Men uning qo'rqib ketganini zavqlanib kuzatarkanman, qaysi kasalni aytsam ekan deb o'ylardim. Saraton desam uning davosini qidirishga tushadi.

— Umi?.. Haligi, men bandaman, demak men uchun o'lim haq! - dedim nihoyat.

— Oh! - Edvard jahl bilan o'rnidan shunday sakrab turdiki, karavotim siljib ketdi. U g'azabdan yonib, xonani qadamlar, menga qaramaslikka urinardi. Har zamonda nara torgandek oh urib qo'yardi.

— O'zingni bos, - dedim men qo'rqa-pisa.

U murdadek oppoq yuzini men tomon o'girdi.

— Agar yana bir marta!.. - tahdid qildi.

— Lekin bu haqiqat-ku. Men baribir o'laman...

— Bella, - Edvard o'zini bosib kresloga o'tirdi. - Hammasi shunday bo'lishi kerak! Agar men bo'lmaganimda shunday bo'lardi ham! Aslida mening aralashuvim noto'g'ri. Gap tamom! Senga o'zimning taqdirimni ravo ko'rmayman.

— Agar meni gapidan qaytadi deb o'ylasang, adashasan. Qolaversa, sen bu dunyoda yagona vampir emassan!

Uning ko'zlari g'azabdan qisilib ketdi.

— Elis bunday qila olmaydi!

Unga qarshi chiqish befoyda edi.

— Elis meni bashorat qilgan, to'g'rimi? Faqat jahlingdan qo'rqqan: U bir kun kelib sizlardan birlaringga aylanishimni biladi.

— U ko'pincha adashadi. O'tgan gal seni o'ldi deb o'ylagandi, lekin sen tirik qolding!

Palataga og'ir sukunat cho'kdi. Faqat uskunalarning chiqillashi eshitilardi.

— Ahvoling yaxshimi? - so'radi u bir ozdan keyin jimlikni buzib.

— Yaxshiman, - dedim yolg'ondan. — Uyqum kelmayapti.

— Ishonmayman. Ahmoqona bahslardan ko'ra ko'proq dam olishing kerak.

— Bahslashishim yoqmasa, taslim bo'l.

— Shunaqami? - dedi u hamshirani chaqirish uchun tugmachaga qo'l cho'zarkan.

— Yo'q, kerakmas! - baqirib yubordim.

Lekin u gapimga quloq solmadi.

Ovoz kuchaytirgichdan hamshiraning g'uldiragan ovozi eshitildi.

— Bizga og'riq qoldiradigan dori kerak, mumkin bo'lsa, - dedi u jahldan qizarib ketganimga qaramay.

— Ukoldan emas, ko'zimni yumushdan qo'rqaman, - dedim yig'lamsirab.

U muzdek qo'llari bilan yuzimni siladi.

— Men hech qayerga ketmayman. Qo'rqma, toki joningga tegmagunimcha yoningda bo'laman.

— Unda uzoq kutishingga to'g'ri keladi, - dedim o'zimni qo'lga olib jilmayarkanman.

— Kuyinishning nima keragi bor, bu bor-yo'g'i bir qiziqish bo'lsa! - U oyimga aytgan gaplarimni o'zimga qaytardi.

— Oyim ishonishi uchun aytdim... Lekin seni aldab bo'larmidi?

— Odam bo'lish afzalroq, - dedi u mahzun jilmayib. — Hayot bir tekis kechmaydi...

Hamshira shprintsda dori ko'tarib kirganda tezda unga joy bo'shatdi.

Dori darhol ta'sir etib ko'zim yumila boshladi. Uyqusirab "ketma" dedim. Edvard kulib yubordi.

— Bella, uyg'onganingdan keyin bahsni qizg'in joyidan davom ettiramiz, hozir esa uxla!

U qulog'imga seni sevaman deb shivirladi. Men ham dedim zo'rg'a va uyquga ketdim.

Xotima

Edvard mashinaga o'tirishimga yordam berdi va ko'ylagimning keng etagini-yu, sochlarimdagi gulg'unchalarni ham to'g'rilab qo'ydi. Keyin noroziligimga qaramay oyog'imdagi gipsni ham tekshirdi. Ko'ngli joyiga tushgach, mashinaga o'tirib o't oldirdi.

— Qayerga ketayotganimizni aytasanmi? - so'radim norozi to'ng'illab.

— Hali ham tushunmadingmi? - jilmaydi u. Qiziq, uning husniga mahliyo bo'lishdan zerikarmikanman? Nazarimda hech qachon meni hayratga solishdan charchamasa kerak.

— Bugun juda chiroylisan deb aytdimmi?

— Ha, - dedim qora smoking uning oppoq yuziga yanada chiroy bag'ishlab turganiga e'tibor berarkanman.

Uning yonida o'zimni notavon his qilganim kamlik qilgandek o'ng oyog'imning hali ham gipsdaligi battaroq asabimni buzardi.

— Agar Elis bilan Esmi boshqacha kiyinishgan bo'lsa, sizlarnikiga qaytib mehmonga bormayman! - kiyimim borayotgan tadbirimizga mos tushmasaya degan xavotirda ich-etimni yerdim. Edvard syurprizlarni yoqtirmasligimni bilardi. Noxush xayollarimni telefon qo'ng'irog'i buzdi. Edvard go'shakni ko'tarib: — Salom, Charli, - dedi.

— Dadam? - vahimaga tushdim.

Albatta, ikki hafta oldin ro'y bergan voqealar izsiz ketmagandi. Men oldingidan irodaliroq, yaqinlarim haqida ko'proq qayg'uradigan bo'lib qolgandim. Xuddi ular bilan o'rin almashib qolgandek. Agar oyimdan xabar kelmasa, shu zahoti Floridaga qo'ng'iroq qilaman. Dadamni ishga jo'nata turib esa eson-omon qaytsin, deb duo qilaman.

Lekin Edvard boshqa narsadan xavotirda edi. Men dadamning yoniga Forksga qaytib kelganimdan keyin dadam bilan munosabati qiyinlashgandi. Dadam doktor Kallenni haddan ortiq e'zozlar, Edvardga esa ehtiyotkorlik bilan muomala qilardi. Dadamning nazarida agar Edvard bilan urishib qolmaganimda yarim tunda uydan ketib qolmasdim. Endi biz faqat dadamning nazorati ostida uchrashadigan bo'lgandik. Edvard menga jilmayib qarab qo'yib, telefonda gaplashishda davom etdi: — Hazillashyapsizmi? - kuldi u.

— Nima gap? - qiziqdim men.

— Balki unga go'shakni berarsiz? - battar g'ashimga tegdi Edvard.

— Salom, Tayler, bu men Edvard Kallenman, - dedi u do'stona kayfiyatda. Shundagina gap nimadaligini tushundim. Tayler biz Edvard bilan doim birgaligimizni bila turib haddi sig'ib uyimizga borgani g'azabimni keltirgandi.

— UZR, tushunmovchilik bo'libdi. Bella bugun band. - Edvardning ovozi tahdidga aylanib borardi. — Agar ochiqcha gaplashadigan bo'lsak, bundan buyon doim band bo'ladi! Mendan boshqa barcha uchun, albatta! Shunday ekan xafa bo'lma. Kayfiyatingni buzganim uchun kechir, - dedi va istehzoli qarash bilan telefonni o'chirdi.

Men g'azabdan bo'zarib ketdim hatto ko'zim yoshga to'ldi.

— Oshirib yubordimmi? - hayratlandi u. — Kechir bunchalik jahl qilmasligim kerak edi.

Uning gaplari qulog'imga kirmasdi.

— Sen meni bitiruv kechasiga olib boryapsanmi? - baqirdim o'zimni bosa olmay. Mendan bunday muomalani kutmagan Edvard anqayib qoldi.

— Bella, yosh bolaga o'xshama!

Tashqariga qaradim maktabga yaqinlashib qolgandik.

— Nega bunday qilding?

— Quloq sol, to'g'risini ayt, sen qayerga boryapmiz deb o'ylaganding?

Albatta, bir oz e'tiborli bo'lganimda maktab yo'lidagi plakatlarni ko'rgan bo'lardim. Lekin u mening nima istashimni bila turib shunaqa hazillashadimi? Shunchalik ham ahmoq bo'lamanmi? Birinchidan, bitiruv kechasi haqida butunlay unutibman, ikkinchidan, bugun Elis bilan Esmi meni go'zallik malikasiga aylantirguncha qanaqa orzu xayollarga bormabmana! Bu tayyorgarlik muhim tadbir uchun deb o'ylabman. Bitiruv kechasi xayolimga ham kelgani yo'q. Demak bekorga tayyorlanibman! Alam qilganidan bo'yanganim ham esimdan chiqib, yig'lay boshladim.

— Bella, nega yig'layapsan axir! - jahli chiqdi Edvardning.

— Ahmoqligimdan!

— Bella, - o'tinib qaradi Edvard. Uning ko'zlaridagi mehrdan ko'z yoshlarim taqqa to'xtadi. Mehrdan erimaydigan odam bo'lmasa kerak. Unga jahl qilib bo'larmidi? Taslim bo'lishdan boshqa ilojim qolmadi.

— Mayli, - dedim jilmayishga harakat qilib. — Lekin bilasanmi, ikki oydan buyon men hech qanaqa noxushlikka uchramadim. Hozir ikkinchi oyog'imni ham sindirishning ayni payti. Tuflimning poshnasiga qara, cho'loq Zolushkalar uchun haqiqiy qopqon, - dedim tuflimni ko'rsatib.

U oyog'imga qarab: — Chakkimas, - dedi. — Elisga yaxshi didi uchun minnatdorchilik bildirishni eslatib qo'y!

— Elis ham keladimi? - bir oz chiroyim ochildi.

— Albatta. Keri bilan keladi, Rozali bilan Emmett ham o'sha yerda.

Rozalining ismini eshitib bir oz kayfiyatim tushdi. U bilan hali ham munosabatimiz yaxshi emasdi. Emmett bilan esa allaqachon do'stlashib olganmiz.

Maktabning avtoto'xtash joyida Rozalining qip-qizil kabrioleti boshqa avtomobillar ichida yarqirab turardi. Yakkam-dukkam bulutlarni aytmaganda quyosh charaqlab turardi.

Edvard mashinadan tushib aslzodalarga xos nazokat bilan men tomon qo'l cho'zdi. Men ataylab o'rnimdan jilmadim. Atrofda chiroyli kiyingan maktabdoshlarim to'p-to'p bo'lib yurishar. Ularning ko'z o'ngida meni mashinadan majburlab tushira olmaydi.

Edvard og'ir xo'rsindi:

— Seni o'ldirmoqchi bo'lishsa, xuddi mushukdek muloyim bo'lib qolasan. Raqsga taklif etishsa esa...

Raqсни eshitib aftimni burushtirdim.

— Bella, hech kim senga ozor berishiga yo'l qo'ymayman, hatto o'zimga ham. So'z beraman!

Bu gaplardan so'ng bir oz yengil tortdim.

Shundan keyin u sekin belimdan quchib mashinadan tushirdi. Finiksdan bitiruv oqshomlari dabdabali restoranlarda o'tkazilardi. Bu yerda esa maktabning oddiygina

sport zalida. Bayram tusini berish uchun devorlarga sharlar va qog'oz gullar ilib qo'yishibdi.

— Xuddi dahshatli filmlar dekoratsiyasiga o'xshaydi.

— Nimasini aytasan, - jilmaydi Edvard. — Vampirlar ham jam bo'lishgan!

Men raqs maydonchasiga alangladim. Emmett va Keri qora smokingda yanada chiroyli bo'lib ketishgan, Rozali bilan Elisni esa ta'riflashga so'z ojiz. Ular o'rtada gir aylanib raqs tushishar, qolganlar ularning atrofida aylanib yurishardi. Ularning husni soyasida boshqa qizlar ko'rimsizdek edi.

— Istasang sekingina eshikni yopaman, sizlar esa beg'am shaharliklarni adabini berasizlar, - shivirladim ovozinga vahimali tus berib.

— O'zing kim tomonsan? - aniqlik kiritdi Edvard o'sha ohangda. — Men-ku, albatta vampirlar tomonman, - istamaygina jilmaydi u.

— Menga farqi yo'q, nima bo'lsa ham raqs tushmasam bo'ldi.

— Rostdan ham farqi yo'qmi? - kuldi u va meni raqs maydonchasi tomon yetakladi. Qo'rqib qo'liga yopishdim.

— Edvard, rostdan ham raqs tushishni bilmayman!

— Qo'rqma, jinnivoy! Men bilaman-ku, raqs tushishni, shuning o'zi yetarli, - shunday deya belimdan tutib yengil harakatlar bilan ko'tardi-da, oyoqlar ustiga qo'ydi. Shundan keyin biz ham Emmett va Rozali kabi aylana boshladik.

— O'zimni xuddi besh yoshli qizaloqdek his qilyapman, - kuldim bir ikki aylanganimizdan keyin.

— Besh yoshga o'xshamaysan, - dedi u meni o'ziga yanada yaqin tortarkan. Mendan ko'z uzmay aylanayotgan Elisga qarab jilmaydim. Kayfiyatim yaxshilanib borardi. Lekin kutilmaganda Edvardning ko'zlari g'azabdan qisildi.

— Tinchlikmi? - so'radim xavotirlanib. U nimadan bezovtaligini tushunolmadim. Bir mahal biz tomon oppoq ko'ylak kiygan Jeykob yaqinlashib kelayotganiga ko'zim tushdi. Negadir

Jeykobga achindim. Yasan-tusan qilib olgan bitiruvchilar yonida u o'zini tovuqlar ichidagi chumchukdek his qilayotgani sezilib turardi. Edvardning g'ashi kelganini ko'rib, "o'zingni bos" dedim.

— Bolakay sen bilan gaplashmoqchi.

Jeykob o'ng'aysizlanib bizga yaqinlashdi.

— Salom Bella, seni topganim yaxshi bo'ldi... Bitta raqsga ruxsat berasanmi? - so'radi u Edvarddan tortinib. Edvardning yuzi xuddi niqob kiygandek hissiz edi. U so'zsiz meni oyoqlari ustidan polga tushirdi va indamay nari ketdi.

— Rahmat, - dedi Jeykob samimiy va sekin belimdan tutdi.

— Jeykob bo'ying o'sib ketibdiya, - hayratlandim. U Edvardga tenglashib qolgandi.

— Ha, - dedi tortinib. — Hozir bir yuz sakson besh santimetrman.

Oyog'im gipsda bo'lgani uchun rostmanasiga raqs tusholmay joyimizda qimirlab turardik.

— O'zingda nima yangiliklar, - so'radim beparvo ko'rinishga urinib. Chunki Edvard gapimizni eshitib turganini bilardim.

— Bilasanmi, bitiruv kechasiga kelishim uchun dadam menga yigirma dollar berdi, - uyalinqirab dedi Jeykob.

— Yo'g'-ey, ishonish qiyin. Vaqtingni yaxshi o'tkazasan deb umid qilaman. Ko'z ostingga olganing bormi? - dedim chiroyli kiyinib olgan qizlar tomonga ishora qilib.

— Ha, - to'ng'illadi u. — Lekin uning yigiti bor...

Ko'zlariga tikilib o'zimni noqulay his qildim.

— Ko'rinishing yaxshi, - dedi Jeykob odob bilan.

— Rahmat. Xo'sh, dadang seni nega jo'natdi? - qiziqdim javobni bilsamda.

Yigitcha ko'zini olib qochdi.

— U sen bilan xavfsizroq joyda gaplashib olishimni tayinladi. Uning fikricha maktab xatardan holi joy. Dadam oxirgi paytlarda aqldan ozyapti...

Men kulib qo'ydim.

— Gapir-chi, dadang nimalar dedi? - yaxshi hamki Jeykob dadasining gaplarini jiddiy qabul qilmaydi. Devorga suyanib haykaldek qotgan Edvard mendan ko'z uzmasdi. Pushti ko'ylakdagi bir qiz unga qiziqib qarab qo'yar, lekin mening sevgilim atrofdagilarni sezmasdi.

— Faqat jahling chiqmasin...

— Jeykob, sendan xafa bo'lishga hech qanday asosim yo'q. Billi amakidan ham xafa emasman. Gapiraver.

— Bella, bilaman bu ahmoqlik, lekin dadam yigiting bilan uchrashmasligingni istayapti. Sendan iltimos qilishimni so'radi.

— Billi amaki juda irimchi-da...

— Ha. Finiksdagi falokatga uchraganingda dadam aqldan ozay dedi. Dadam ishonmadi... - u gapini oxirigacha aytolmadi...

— Men zinadan yiqilib tushdim, - dedim dona-dona qilib.

— Bilaman, - dedi u tezgina.

— Dadang shu ishda ham Edvardning qo'li bor deb o'ylayaptimi? - jahlim chiqdi.

Jeykob boshini yerdan ko'tara olmadi.

— Hech bo'lmasa, sen gapimga ishon, - gapim samimiy chiqdi shekilli Jeykob tortinib qarab qo'ydi. — Edvard rostdan ham hayotimni saqlab qoldi. Agar Edvard bilan doktor Kallen bo'lmaganida hozir birga raqs tushmayotgan bo'lardik.

— Albatta, - dedi u gaplarimga ishonib. Jeykob dadasiga ham ta'sirini o'tkaza olishidan umid qilardim.

— Lekin dadam yana bir gapni yetkazib qo'yishimni so'radi.

— Xo'sh... Gapiraqol cho'zmasdan...

— Mayli... Eh, shunaqa ahmoqlik ham bo'ladimi... - peshanasini tirishtirdi yigit.

— Dadam haligi... biz seni kuzatib yurishimizni aytdi. Bella, men bu ishda ishtirok etmoqchimasman!

Kulib yubordim xuddi ayg'oqchilar haqidagi kinolardagidek.

— Xo'sh, dadamga nima deb qo'yay? O'z ishingizdan qolmang, deymi?

— Yo'q, - xo'rsindim. — Rahmat deb qo'y. Axir Billi amaki menga yaxshilik istayapti-ku!

Qo'shiq tugagach sekin qo'limni oldim. Lekin Jeykob qimirlamadi.

— Balki yana raqs tusharmiz? - dedi u boshini egib. — Senga biror narsa olib kelaymi?

— Rahmat, Jeykob, - gapga aralashdi yerdan chiqqandek qarshimizda paydo bo'lgan Edvard. — Bellaga g'amxo'rlik qilishni o'zimga qo'yib ber!

Jeykob cho'chib tushdi.

— Qachon paydo bo'lding... Sezmay qolibman. Mayli, Bella, uchrashguncha, - dedi u va ikkilanib orqaga tisarildi.

— Ko'rishguncha, - dedim men ham.

Navbatdagi musiqa yangragach, Edvard xo'jayinlarcha belimdan quchdi, men esa sekingina mushakdor yelkasiga bosh qo'yib so'radim:

— Tinchlandingmi?

— Unchalik emas.

— Billi amakidan jahling chiqmasin. U dadamning yaqin do'sti, menga yaxshilik istaydi.

— Undan emas, o'g'lidan jahlim chiqyapti.

Ishonqiramay ko'zlariga tikildim.

— Nega?

— Birinchidan, uni deb va'damni buzdim. Yoningdan jilmayman deb so'z bergandim.

— Ha-ya, mayli kechirdim.

— Rahmat. Lekin bu hammasi emas.

Sabr bilan davomini kuta boshladim.

— U ko'rinishing chiroyli dedi, - qovog'ini uydi Edvard, — Sen shunchaki chiroyli emas juda go'zalsan.

— Oshirvording, sen xolis baho bermaysan.

— Yo'q, xolisman! - biz musiqaga mos aylana boshladik.

— Xo'sh, bu taraddudning sababini tushuntirib berasanmi? - so'radim.

Edvard hayratlanib tikilganini ko'rib, ko'zimni olib qochish uchun devordagi gullarga qaradim. Shundan keyin biz aylangancha tashqariga qarab harakatlana boshladik.

Yo'lda raqs tushayotgan Mayk bilan Jessikaga duch keldik, ular bizga qo'l siltab qo'yishdi. Mana Anjela, Li, Samanta... Barcha sinfdoshlarim bizga havas bilan qarashar, biz esa gir aylangancha ularning yonidan suzib o'tardik.

Nihoyat maktab hovlisiga chiqdik. Quyoshning so'nggi nurlari ostida bir-birimizga termulganча ancha payt turib qoldik. U o'jarlik bilan lablarini qimtid.

— Nima gap? - so'radim. Edvard qorong'u osmonga chiqib kelgan oyga tikildi.

— Yana qorong'ulik... Kun qanchalik yaxshi bo'lmasin, baribir tugaydi...

— Dunyoda vaqt ta'sirini o'tkaza olmaydigan narsalar ham bor, - shivirladim.

— Men seni bitiruv kechasiga olib kelish uchun taraddud qilgandim, - nihoyat savolimga javob berdi u. — Chunki hayoting tabiiy kechishini istayman. Hamma odamlarniki qatori... Agar Karlayl meni olib qolmaganida, menda ham shunday bo'lardi. Afsuski, o'shanda o'lib ketmaganman...

Titrab ketdim.

— Albatta, o'z ixtiyorim bilan bitiruv kechasiga kelarmidim? . Agar sen mendan uch ming marta kuchli bo'lmaganingda, kelmasdim.

Edvard jilmaydi, lekin ko'zlari sovuq boqib turardi. U oyga tikilib qoldi, men esa unga.

— Bitta savolimga javob berasanmi? - dedi oydan ko'z uzmay.

— Sendan biror nimani yashirganmidim?

— So'z ber.

— Yaxshi, - dedim va shu zahoti afsuslandim.

— Bitiruv kechasiga olib kelayotganimni bilib nega hayratlanding?

— Shunchaki...

— Demak boshqa narsadan umid qilgansan! Seningcha men seni qayerga taklif qilishim mumkin edi?

So'z berganimga pushaymon bo'lib, "gapirgim kelmayapti" dedim.

— Va'da berding!

— Esimda... - u meni uyalyapti deb o'yladi.

— Unda gapir.

— Aytsam jahling chiqadi-da...

— Baribir nima kutganingni bilishim kerak, - Edvardning qovog'i uyuldi. -

Xo'rsindim, undan qutulish osonmas.

— M-men biror muhimroq voqeaga tayyorlanayapmiz deb o'ylabman... - dedim cho'zib. — Odamlarga xos bitiruv kechasiga emas! - dedim yerdan ko'z uzmay.

— N-nima? Odamlarga hos? - qayta so'radi u.

— Mayli, - taslim bo'lib ochiqcha gapirishga qaror qildim. — Men fikringdan qaytdingmi deb o'ylabman... - uning jahli chiqqanini ko'rib, darrov qo'shimcha qildim:

— O'zing so'rading, aytmoqchi emasdim...

— Rostdan ham shunchalik xohlayapsanmi? - hayratlandi Edvard.

Men bosh silkidim.

— Unda tayyorlan! Hozir hammasi tugaydi va hayotingning zulmati boshlanadi! Kelajaging bilan xayrlashishga ham tayyormisan?

— Yo'q. Bu men uchun hayotimning intihosi emas, ibtidosi bo'ladi!

— Men bunga arzimayman, Bella!

Kulib boshimni ko'targanimda ko'zlarimiz uchrashdi.

— Esingdami, menga o'z qadringni bilmaysan deganding? Sen ham shunaqasan!

— E, yo'q, men o'z qadrimni bilaman! Ey, odam degan ham shunaqa qaysar bo'ladimi?... Mayli, tayyormisan? - so'radi u ko'zimga tikilib.

— Ha, tayyorman...

U shirin jilmayib lablarini bo'ynimga bosdi...

Birinchi fasl tugadi.